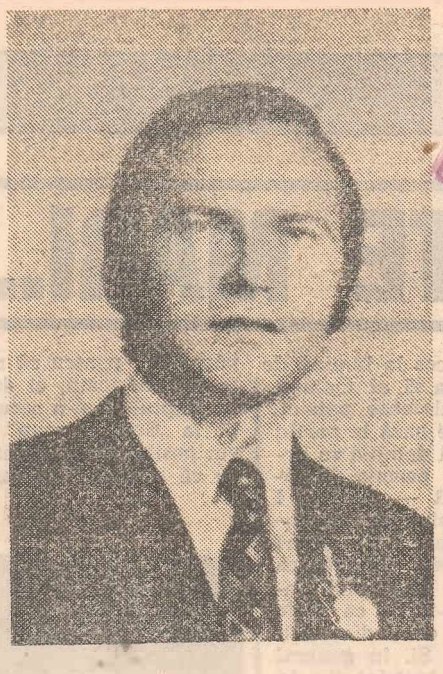

DUBLU ASASINAT POLITIC

• *Un profesor disident și nepoata sa dispar fără urmă în 1985. Autorii celor două crime sînt liberi, dar refuză să vorbească*

pag. 4

ȘTIRI • EVENIMENTE • ANCHETE • REPORTAJE • INTERVIURI • OPINII

Flacăra

Fondată în 1911 de C. BANU

Editată de PUBLICAȚIILE Flacăra S.C.R. S.A.

Director general GEORGE ARION

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

NR. 10 • 10 — 16 III 1993

NU ȘTIM CÎT DUREAZĂ, DAR ȘTIM CUM TRĂIM

După ce ne-a ținut cu sufletul la gură timp de trei luni, în așteptarea programului său de guvernare, premierul Nicolae Văcăroiu și-a „mitraliat" ideile într-un discurs de un ceas și jumătate, rostit în fața aleșilor națiunii. Răbdarea ne-a fost răsplătită: în buna tradiție a guvernanților noștri de ieri și de azi, primul ministru „a vorbit discuții", fără să ne spună nimic. La urma urmei — vorba domniei-sale — „o moțiune de cenzură se poate depune oricînd". Noi așteptăm.

pag. 3

GEPA Center

Un pic mai bine pentru dumneavoastră

BUCUREȘTI, CALEA DOROBANȚI 111
TEL. 01-312.99.83; FAX 01-312.75.69

America sfidează Europa

— O MAȘINĂ DE VIS — VECTOR W 8 TWINTURBO

pag. 12–13

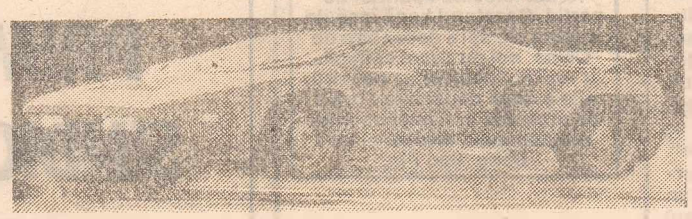

TAXIURILE — O PROBLEMĂ SPINOASĂ

pag. 8

Un mister tulburător

STATUILE DE PE MARTE

• *Camerele fotografice au surprins imagini incredibile!*

pag. 17

Un trib de amerindieni necunoscuți

pag. 21

Pentru întîia oară, reporterii occidentali vizitează fostul poligon sovietic de experiențe nucleare de la SEMIPALATINSK

Anticamera infernului

• *60.000 de persoane iradiate*

• *Rușii mai pregătiseră încă 8 explozii în 1990. Ele au fost sistate*

pag. 7

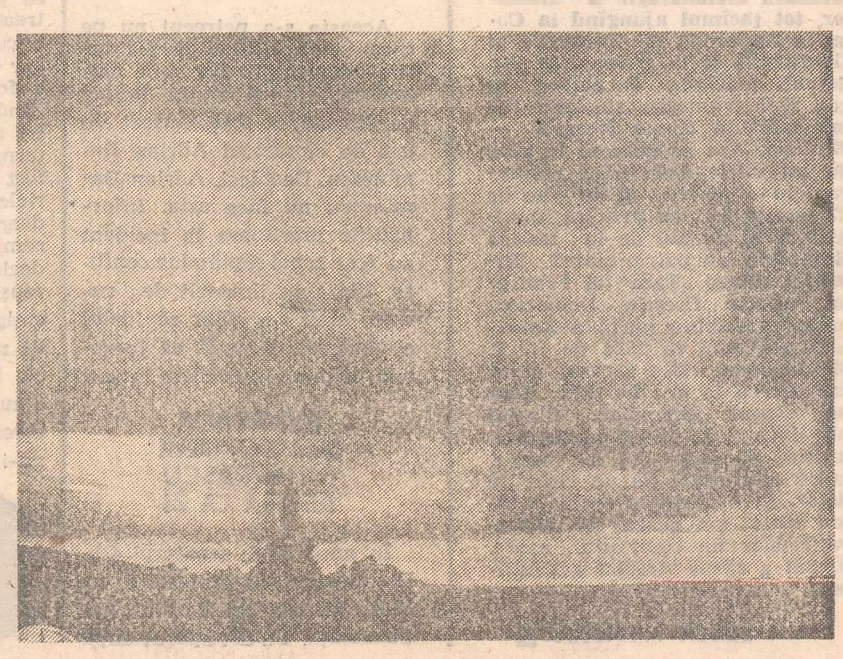

CARUSEL POLITIC

● Convenția Democratică din România nu va renunța la dl Nicolae Cerveni nici chiar dacă acesta va rămine fără partid. Atunci cînd dl Câmpeanu s-a retras din CDR, avocatul Cerveni a reușit să reprezinte mișcarea liberală în Convenție. ● Așa-zisele conflicte interetnice din România sînt studiate deja și de psihiatri. O comisie care a cuprins și asemenea specialiști, reprezentînd Institutul Mondial al Păcii, s-a aflat zilele trecute la Cluj și Timișoara. ● În cîteva luni de la aplicarea taxei pe valoarea adăugată (TVA — 1 iulie a.c.) și a altor măsuri fiscale riguroase, circa 90 la sută dintre societățile comerciale cu capital privat vor fi falimentare, estimează specialiștii. ● Duminică s-a încheiat la Turnu-Severin etapa locală a unui concurs epistolar organizat de Poșta Română sub genericul „Spune-mi prietene cum vom putea noi, cellalți tineri, să-i ajutăm pe copiii unei țări care se află în război ?". Din Severin se vede foarte bine Iugoslavia ! ● Asociația Foștilor Deportați în Bărăgan împlinește, în ziua de 13 martie 1993, trei ani de la înființare. Cei trimiși atunci, în anii '50, să sufere printre ciulinii Bărăganului n-au reușit nici măcar să determine puterea politică din România anilor '90 să le consemneze calvarul în manualele de istorie. Ca să se știe... ● Sete de bani și la vecinii noștri de la Kiev. Măsurile luate recent sînt atît de dure încît prevăd și pușcărie, pînă la 2 ani. ● Pe fondul viscolului din aceste zile, constănțenii au putut vedea din propriile lor locuințe programul II al Televiziunii Române. Din păcate au avut acces doar cei care au televizoare color noi. ● În portul Constanța nu se mai încarcă și nici nu se mai descarcă. Navele aflate în dane, în număr de 76, stau. Iarna face prăpăd. ● Ultima ședință a Convenției Democratice din Cluj a fost extrem de tensionată. Motivul — Laszlo Tőkes. ● Mănăstirea Voroneț continuă să rămînă expusă planului de a se construi în preajmă-i un prea lumesc edificiu. Nici măcar prefectura Sucevei n-a putut trece peste hotărîrea consiliului local Gura Humorului. Banii vin din Liechtenstein. ● Vom avea steme. Vom fi tari în steme. Vom fi mîndri de stemele noastre și de focul din ele, vorba poetului. Autoritățile locale vor trebui să urmeze o întortocheată metodologie a stemelor, tot tacîmul ajungînd la Comisia Națională de Heraldică și Genealogie și la guvern. ● S-a deschis vînzarea de active în cea mai frumoasă stațiune românească la Marea Neagră — Mamaia. Așa se numesc în ziua de azi vilele, hotelurile, restaurantele — active... ● În ziua de 27 martie a.c., cu prilejul împlinirii a 75 de ani de la unirea Basarabiei cu patria-mamă România, ziarul „Țara" al Frontului Popular Creștin Democrat, va edita celebra hartă a României, realizată în 1928 de N. T. Moldoveanu. Din această hartă mai există la ora de față doar un singur exemplar. Tirajul hărții va fi de 50 000 exemplare, urmînd să coste 100 de ruble, adică mai puțin de un sfert de dolar. ● Statisticile arată că anul trecut s-a născut în București doar un copil din șapte. Restul a căzut victimă avorturilor.

EUGEN MIHĂESCU

CRONICA DE TREI MINUTE

EVENIMENTE MARI...

O ZI PROASTĂ ÎNCĂ DE LA 1562

Pe 1 martie 1562, au fost masacrați 1.200 de hughenoți. La 1 martie 1562 nu era bine să fi hughenot. În 1767, la 1 martie, regele Carol al III-lea i-a alungat pe iezuiți din Spania. Deci, la 1 martie 1767 nu era plăcut să fii iezuit. La 1 martie 1896, etiopienii i-au învins pe italieni la Adna. Astfel că, la 1 martie 1896, era bine să fii italian, dar nu la Adna. În sfîrșit, la 1 martie 1992, domnul Radu Câmpeanu a eliberat biroul de președinte al P.N.L. Rezultă că era mai bine pentru domnul Câmpeanu dacă în loc să fie președinte, era mărțișor.

CUTIA CU ȘMECHERII

Se cheamă televizor și, de cînd a intrat everacu-n ea, minte de stinge. Astfel, ca urmare a faptului că Paul Everac e iubit și publicat de ziarul Timpul, publicistul Adrian Riza, șeful ziarului, a fost înălțat, după tableta de simbătă a everacului, la rangul de cel mai iubit gazetar al poporului : locul întîi "în preferințele publicului" (după Riza urmînd Cristoiu). Iată tirajele celor două publicații : Timpul - 8 797 exemplare ; Evenimentul zilei - 615 000 de exemplare. Problema nu e cum l-a scos televiziunea în față. Problema e că Riza a acceptat minciuna. Și așa am mai pierdut un amic.

CREATIVITATE PROTOPATRIOTICĂ

Domnul Iulian Crețu, viceprimar al Capitalei, a afirmat, la o întrunire, că „în statisticile ONU România figurează pe locul al doilea la creativitate". Fapt care ne face, firește, să fim atît de mîndri, încît nici nu ne mai pasă că nu-i adevărat. Acești indici ai imponderabilului se stabilesc luînd în calcul o seamă de factori. De exemplu factorul „țări mici" sau „perioada cutare". Cînd afirm : sînt cel mai deștept bărbat, nu trebuie să se înțeleagă automat „din lume". Sînt cel mai deștept din apartamentul meu, unde există un singur bărbat : eu. Domnul Crețu, cînd a citit statistica n-a citit-o cu mintea lui, ci cu una de protocronist. Cu ce unitate de măsură s-o fi calculînd creativitatea la protopatrioți ?

AGRESAREA UNUI DALMAȚIAN

Aceasta s-a petrecut nu pe coasta Dalmației, ci pe platourile televiziunii. Un cîine dalmațian, care-și vedea pașnic de filmări, a fost mușcat de nas de cîntărețul Adrian Daminescu. Deobicei, Adrian Daminescu nu face asta. Informațiile privitoare la incident au fost toată săptămîna confuze. Ele s-au limpezit de curînd, cînd s-a aflat că idolul e vindecat. Rezultă că lucrurile au stat întrucîtva invers.

BIOGRAFIA SENATORULUI DUMITRAȘCU ADUSĂ LA ZI

În anul 1983, senatorul Ch. Dumitrașcu era profesor la liceul „Mircea cel Bătrîn" din Constanța. Un act apărut după revoluție — scos la lumină de simpatizanții la zi ai fostului profesor, actualmente patriot, tribun și om de bază la partid — dovedește că domnia sa urma să aibă un permis de călătorie pe CFR — la clasa I — pentru a-i vîna pe studenții care călătoreau „în grupuri mari" fără bilet. Întrebarea e : ce prindea milițianul amator la clasa-ntîia, că acolo nu călătoreau decît directorii în delegație ? Și, în general vorbind, al cui angajat era, în fapt, domnul Dumitrașcu ? Cîți profesori mari vînau în vremea aceea studenți răi platnici pe trenuri ? Și de ce numai pe trenuri ? Doamne, apără-ne de întrebări că de răspunsuri ne apărăm singuri !

ROADELE ENTUZIASMULUI

Ziarul „Dimineața" publică, sub un titlu năucitor (Marea Britanie îi adoptă pe olteni) vestea că „medicinițtilor din Bănie le vor fi recunoscute, la absolvire, diplome în Marea Britanie". Exact ca-n anecdota cu Șostacovici și automobilul primit în dar de la Stalin, știrea e adevărată, dar nu așa, nu acum și nu în ce-i privește pe olteni. Medicii sînt acceptați, în „lumea-ntîia", după niște teste atît de dure, încît mulți olteni se refac ca angajați cu studii superioare la salubritatea de noapte a periferiilor Londrei. Și, apoi, ce-i cu voi, dragi colegi de la „Dimineața" ? Vindeți țara ? Ce-ar fi să vă spun „la" domnul Iliescu ?

CUTIA CU CHINEZI

Comentînd similitudinile de metodă între capitalismul comunist chinez și capitalismul bramburit românesc, Cristian Tudor Popescu observă, în "Adevărul", că Deng Siao Ping a reușit să implementeze reforma folosind aparatul de partid. Gazetarul bagă însă de seamă că, spre deosebire de China, noi nu avem chinezi. Ar mai fi, după opinia noastră, și o a doua deosebire : oricît de emanată ar fi implementarea domnului Iliescu, el nu-l Deng Siao Pin.

POPA TŐKES NU-I FOARTE DEȘTEPT

Un tribunal din Budapesta a condamnat trei redactori ai publicației extremiste „Szent Corona" la amenzi și închisoare pentru incitare rasială. O treabă deșteaptă ! O altă publicație maghiară — Osi Gyoker — susține că Iisus Cristos a fost hun, poporul maghiar fiind astfel „cel ales". O treabă deșteaptă și asta, dar neterminată, fiindcă unguri au fost și Buda, Kim Ir Sen, Pericle, Shakespeare. Trebuie doar dovedit. Popa Tőkes, cu românească lui aproximativă, declară că „pînă cînd se va reuși stoparea procesului de emigrare din rîndul minorității maghiare, se poate spune că, în mod indirect, se face o curățire etnică". În mod indirect am simțit că Laszlo nu-i chiar atît de deștept cît părea. Nu pentru că ne pîrăște la americani, ci doar pentru faptul că n-a cerut o slujbă la „Szent Corona". Ar fi avut posibilitatea să demonstreze că neamul lui Vadim Tudor e hun și că a fost indirect curățit etnic de evreii de la „Europa".

NICI MOHORA NU-I MAI DEȘTEPT CA TŐKES

În ciuda faptului că Ion Cristoiu vede în vicepreședintele PSM un dictator luminat, acesta reușește, destul de des, să spună prostii. Pentru a sprijini guvernul Văcăroiu, el cere „descătușarea morală a celor peste 4 milioane de comuniști cărora li s-a pus anatema că au distrus țara asta". Cum să fie descătușați ? Prin decret ? Cu forța ? Tudor Mohora e convins că atîta așteaptă foștii membri de partid să fie reabilitați de PSM. La întîlnirea cu președintele Iliescu, Ilie Verdeț arăta — față de colegii lui de la Jilava — destul de descătușat.

O PARTE DIN „EUROPA" INTRĂ ÎN EUROPA

Ilie Neacșu, directorul revistei „Europa", organ de luptă contra evreilor, a trăit recent o dramă : sora sa, Nicoleta, a cerut azil politic în Germania. Ilie Neacșu se transformă într-un organ de luptă împotriva soră-sii, intrată parțial în Europa. Situația se complică, întrucît Nicoleta vrea să vîndă și țara, în vreme ce Ilie Neacșu luptă s-o cumpere el. Ce-a mai rămas necumpărat de șefii lui.

CREȘTEREA PRODUCTIVITĂȚII EVLAVIOASE

O știre mustind și ea de un fierbinte patriotism ne spune că nu merg toate rău, că există și succese. La Biserica italiană, spre exemplu, succesul se ține lanț. Dacă pînă în 1989 se țineau doar cinci slujbe pe an, după revoluție numărul slujbelor a crescut mult, astfel că s-a ajuns ca duminicile slujbele să se țină în patru limbi. E drept că numărul membrilor comunității italiene a scăzut oarecum : de la 7.000 la 150. Tot un succes e și faptul că slujbele sînt ținute de Monseniorul Blasutti cel despre care s-a scris, imediat după revoluție, cu argumente și dovezi, că ar fi fost și un harnic autor de rapoarte și informări pe linie de Vatican și retur.

TUDOR OCTAVIAN

CUTIA CU ZVONURI

Se spune că senatorul Vasile Văcaru e tot mai puțin agreat în partidul său datorită carențelor de ... temperament. Se mai spune că ar fi redactată o moțiune de neîncredere a Senatului, ca semn - și pentru alți parlamentari cu absențe la lecțiile din primii șapte ani - că imunitatea are, totuși, o sferă precisă de acțiune.

PRIMIM DE LA SINDICATUL LIBER DIN RTVR

Miercuri, 3 martie a.c., în sală de consiliu de la etajul 6 din clădirea Radioteleviziunii, a avut loc o întîlnire între domnul EUGEN PREDA, director general al Radiodifuziunii însoțit de principalii săi consilieri, domnii Cristinel Popa și Dan Ursuleanu, și puzderia de sindicate constituite în această instituție.

În ultima parte a întrunirii, Sindicatul Liber a solicitat cu insistență organizarea de noi alegeri în RTVR, pentru desemnarea prin vot secret a reprezentanților salariaților mandatați să negocieze cu administrația noul Contract Colectiv de Muncă.

Sindicatele conduse de domnii Horia Doboș, Radu Grozea, Sorin Burtea, Nicolae Micalin și Mihai Dobrescu au respins vehement, uneori uzînd de un limbaj de-a dreptul suburban, această solicitare.

Confirmînd repetatele declarații ale domnului Dumitru Iuga, administrația sprijină tacit această atitudine obstrucționistă.

...EVENIMENTE MICI

Dr. WEBER ERNST-OTTO, deputat, președintele Partidului Ecologist Român:

„Ungurii din Ungaria sînt preocupați ca ungurii din alte părți să rămînă acolo unde sînt!"

— Domnule Weber, cît de mare e arborele genealogic al familiei dumneavoastră ?

— Nu știu. Trebuie să fie destul de mare, dacă s-au întors în Germania treizeci și două de persoane. În țară, am mai rămas eu și două verișoare primare. Eu n-am să plec. În timpul războiului, cînd am primit pașapoarte germane, am aflat cîte ceva despre strămoși. Fapt e că sașii s-au stabilit aici în urmă cu opt sute de ani.

— Sînteți vicepreședintele comisiei care se ocupă, la Camera deputaților, de drepturile omului și de minorități. În această calitate și, firește, ca președinte al Partidului ecologist ați fost, de curînd, în Iugoslavia și Ungaria. Care este „imaginea României" în aceste țări ?

— După declarațiile recente ale lui Laszlo Tokes, lucrurile apar într-o anume lumină, El, mai bine zis, vede lucrurile într-un fel care produce tensiuni. După modul în care a fost primită în Ungaria delegația noastră, pot să afirm fără nici o rezervă că, acolo, trebuile din România sînt tratate cu mult mai mult calm, cu înțelegere, luîndu-se în considerație realitatea, nu părerile unuia și ale altuia. Din întîlnirile pe care le-am avut, la cel mai înalt nivel, am reținut faptul că, în prezent, nu există probleme majore care să ducă la neînțelegeri între Ungaria și România. Actualele recensăminte, și din Ungaria, și din România, nu reflectă ponderea reală a minorităților. Nu se știe exact care e ponderea țiganilor. Asta duce la măsuri nerealiste, neadecvate. Recensămîntul din 1 ianuarie 1990 dă, în Ungaria, 10 740 de români. Dr. Emil Bogdan, deputat în Parlament și președintele grupului interparlamentar de prietenie româno-ungar spune că ar fi mai mulți, cam 26 000 dar că, avînd sentimentul că au fost abandonați de patria mamă, unii s-au declarat maghiari. Fapt e că, timp de 17 ani, nici o oficialitate de la noi nu a vizitat comunitatea românească din Ungaria. Sînt puțini și preoții. Or, rolul bisericii e considerabil.

— Purtăm acest dialog într-un moment delicat. Nu pot să nu revin la declarațiile, cel puțin nefericite, ale pastorului Tokes. Ce credeți că vor spune despre dumneavoastră gazetarii de la „România Mare" ?

— Probabil că nimic. Într-o vreme, domnul Corneliu Vadim Tudor m-a atacat în stilul său atît de personal. Ne-am găsit alături la o recepție și l-am întrebat de ce a făcut-o. A fost o discuție foarte civilizată. În numărul următor al revistei mi s-au cerut scuze. Vreau să spun prin aceasta că trebuie să găsim o cale de discuții, indiferent ce gîndim unii despre alții. Vreau să spun că e bine să ne străduim să gîndim altfel unii despre alții. Vedeți, vizita în Iugoslavia m-a marcat extraordinar. Am văzut o așezare lîngă Kragujevac unde sînt transportați refugiații din zonele afectate de război. Copii nou născuți, femei și vîrstnici de peste 70 de ani. Nu e vorba de niște imagini înfățișate la televiziune, ci de oameni vii, de vieți distruse, de orașe ruinate. Drama fraților noștri de peste Dunăre, fiindcă frații noștri sînt, trebuie să ne dea de gîndit. Oare cine are interesul să ne căsăpim între noi, să ne certăm? Parlamentarii sîrbi, oamenii simpli cu care am stat de vorbă evocă toți, cu o emoție autentică, faptul că între popoarele noastre a fost tot timpul pace. Am discutat, firește, și chestiuni de ecologie a Dunării și a zonei, dar cred că trebuie să fim preocupați cu toții de ecologia socială. Iugoslavia era țara pe care o invidiam pentru prosperitatea la care ajunsese. Acum, șoselele sînt pustii, piețele goale. Mașina, care era a guvernului, a rămas în pană de benzină. Ne-au trebuit două ceasuri ca să căpătăm cîțiva litri, să plecăm mai departe. Sîrbii ne-au primit absolut excepțional. Au făcut mari eforturi ca să realizăm ce primire ne fac, pentru că sîntem români. Spre această „imagine a României" trebuie să tindem. Să vorbească toți despre noi cu respectul cu care vorbesc sîrbii. Trebuie să fim extrem de echilibrați în relațiile cu ei în continuare. Populația suferă îngrozitor din cauza blocadei. Dar blocada se va sfîrși și noi rămînem tot vecini și tot frați.

> **„Toți românii din Ungaria știu perfect ungurește. Au fost preocupați să învețe ca să poată participa mai intens la viața socială. Dar ungurii din Ardeal nu știu toți românește. Nu pricep că asta e un dezavantaj. Cum să te înțelegi cu cineva, dacă nu poți comunica ?"**

— Sîrbii doresc să se termine războiul ?

— Să știți că foarte mulți sînt contra lui Miloșevici. El e un naționalist înfocat. Naționalismul sîrbilor e notoriu. Și, la ce a dus ? Și-au dat seama cu toții că nimeni nu-i poate ajuta. Pe mine nu mă interesează că-i Miloșevici sau Panici sau Ciosici. Pe mine mă interesează că mor oameni. Nu pot să uit privirea refugiaților.

— Ați fost apoi, la scurt timp în Ungaria ?

— Da, și am făcut o legătură între cele două vizite. În ce hal au ajuns sîrbii și unde sînt acum ungurii, ce nivel de civilizație e la ei. Eu sînt un om moral : nu pot să spun că nu am văzut ce am văzut la sîrbi, dar nu pot să spun nici că la Budapesta nu am avut o primire absolut excepțională. Domnul ambasador Donca, de la Budapesta, domnul consilier Virgil Stoica — sesizează exact situația. E necesară o adîncire a filozofiei politice, ca să determinăm corect ce este „identitatea unei minorități", pentru ca minoritatea să nu se simtă izolată și împiedicată să participe la viața statului, mai ales la nivelul profesiunilor intelectuale.

— Ați simțit rezerve la parlamentarii cu care v-ați întîlnit ?

— Cred că lucrurile stau mai simplu decît ne imaginăm : oamenii sînt atît de preocupați de problemele din țara lor, încît nu țin să participe și la cele ale vecinilor. Eu, fiind din Ardeal, știu ungurește. Am putut asculta, fără traducător, felurite discuții. Ministrul ungar al armatei a spus-o foarte net : nu-i interesează Ardealul și nici modificarea granițelor. La noi, unii m-au sfătuit să nu insist asupra acestor lucruri. De ce să le ascund ? Nu pot să ascund nici că ungurii din Ungaria sînt altfel de oameni decît cei de aici.

— În ce sens ?

— Mai așezați, mai rezonabili. Am stat de vorbă cu un deputat naționalist celebru, cunoscut pentru vehemența intervențiilor lui. L-am cunoscut îndeaproape. Totuși, vehemența nu exclude conținutul civilizat al intervențiilor lui. Iată un aspect al problemei : toți românii din Ungaria știu perfect ungurește. Au fost preocupați să învețe, ca să poată participa mai intens la viața socială. Dar ungurii din Ardeal nu știu toți românește. Nu pricep că asta e un dezavantaj. Cum să te înțelegi cu cineva, dacă nu poți comunica ? Revenind la vizita noastră, am prins tocmai ședința parlamentară în care se discuta despre minorități.

— Cînd se discută în Parlamentul lor despre minorități, situația e la fel de încordată ca la noi ?

— Nici vorbă. Ei se poartă domnește. Se respectă ca parlamentari. Chiar domnul Csurka Istvan, de care vă vorbeam, care e mare antisemit, mare patriot, tot ce vreți, a aplaudat fără fățărnicie intrarea delegației române în sală. Am discutat între patru ochi. Noi avem drumul nostru, mi-a spus, nu ne punem în calea nimănui. Domnul ambasador Donca l-a lăudat. A spus că e un om deosebit. El mi-a confirmat că ungurii sînt foarte preocupați de treburile lor economice, că sînt interesați ca ungurii din alte părți să rămînă acolo unde sînt.

TUDOR OCTAVIAN

Ș.A.M.D.

Zilele trecute, primul minsitru a adunat parlamentul (sau parlamentul l-a adunat pe primul ministru — nu are nici-o importanță, la noi oricum nu prea e clar cine pe cine...) pentru prezentarea programului de guvernare. Întrevederea s-a desfășurat intr-o atmosferă de lucru, prietenească, s-au analizat problemele, s-au pus bazele, (nu) s-au tras concluziile, iar după cîteva ore oamenii s-au împrăștiat mulțumiți pe la casele lor : primul ministru s-a împrăștiat la casa lui, parlamentarii s-au intors la parlamentările lor, iar noi ne-am risipit pe la cozi. Se pune problema ce altceva mai bun și concret să fi făcut dl Văcăroiu pentru țară ? Să fi nins, de pildă ? Păi, nu intră-n atribuțiile domniei sale, oricît de intens i-ar surîde perspectiva unei astfel de îndeletniciri gospodărești. A făcut-o Cel de Sus, văzînd că jos e jale, lefurile-s mici, iar FDSN-ul biruitor asupra-ntregului popor.

O analiză atentă a programului de guvernare Văcăroiu (Negrițoiu), în speranța înțelegerii unor realități și perspective, riscă să devină un lux perfect inutil. Dacă pînă mai ieri programul era sublim, dar lipsea cu desăvîrșire, astăzi el există și este cu desăvîrșire sublim, dar nu promite a avea vreun efect nici măcar asupra' eschimoșilor ; asupra noastră cu atît mai puțin. Și asta pentru simplul motiv că un program de guvernare — și, încă, unul care-și face titlul de glorie din introducerea și promovarea reformei, în special a celei economice — înseamnă, una peste alta, un calendar de termene precis, concret, eficient și coerent. Or, ceea ce a citit dl Văcăroiu în fața parlamentului nu este decît o colecție de splendide generalități, aflate în fază de jubilație teoretică ; pentru că n-am aflat de la primul ministru cînd (și cum și cu ce) vor produce țăranii, ca să potolească sinistra foame națională care ne-a cuprins de cîteva decenii; cînd (idem) se vor mișca în sfîrșit utilajele, agregatele și instalațiile, ca să producă profit pentru întreprinzătorii mari și mici, dividende pentru punga omului obișnuit și salarii normale pentru cei ce muncesc în industrie ; cînd vor exista credite și cînd vor fi ele accesibile, atît cele mari, cu impact social, cît și cele mărunte, cu efecte precise în viața personală a unuia și altuia ; cînd vom putea corela omenește, fiecare în pătrățica lui, salariile cu prețurile ; cînd vom scăpa de șomaj, de inflație, de sărăcie ; cînd va fi legea lege, justiția justiție și dreptatea dreptate ; cînd se va pune semnul egalității între aberațiile lui Tökes și aberațiile lui Vadim — care se justifică, fiecare, prin celălalt — și cînd se va așterne uitarea peste ei ; și cînd vom fi scutiți de ridicolul neguros al tabletelor lui Everac ; și cînd vom trăi normal...

Ș.a.m.d.

EUGEN CHIROVICI

Cutia cu pioneze

Rădăcinile istorice ale dlui Văcăroiu

— Într-un interviu acordat cotidianului **La Libre Belgique**, premierul român Nicolae Văcăroiu s-a produs cu următorul panseu : „În orice țară democratică, rolul opoziției este de a critica guvernul. Iar faptul că mi se adresează critici îmi dovedește că mă aflu pe calea cea bună". Trec peste enormitatea din prima frază — întrucît orice om de bun simț (nu mai vorbesc de politicieni) știe că rolul opoziției este cu totul altul decît cel pe care i-l stabilește dl Văcăroiu — și mă opresc doar la filosofia primului nostru mihistru cu privire la proba de foc a drumului „just". Care va să zică, faci bine cînd te huiduie toată lumea și faci rău cînd te laudă. Unde am mai auzit noi despre minunea asta ? A, da, ea vine de la **August Bebel** și a fost preluată și utilizată asiduu de un lung șir de tovarăși : **Vladimir Ilici, Iosif Vissarionovici, Nichita Sergheievici, Leonid Ilici** și alții. Pe vremea acestuia din urmă, de pildă, a avut loc, în 1968, ocuparea Cehoslovaciei de către frații socialiști, în frunte cu glorioasa armată sovietică. Și, cînd românii au protestat și au condamnat invazia, acoliții lui Brejnev au strigat triumfător : ne înjură inamicii, deci am procedat bine.

Prin urmare, văcăroismul n-a apărut pe loc sterp. Rădăcinile istorice ale acestei doctrine sunt vîrtos implementate în solul marxism-leninismului.

ION D. GOIA

Profesorul sătmărean IOAN TĂRNARU, unul din opozanții de marcă ai regimului ceaușist discreționar

Dublu asasinat politic

DUPĂ CE A FOST ANCHETAT TIMP DE 5 ANI DE SECURITATE, PROFESORUL IOAN TĂRNARU A DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ

După ce a fost anchetat timp de 5 ani (1980—1984) de către satrapii securității ceaușiste, profesorul de limba română IOAN TĂRNARU, de la Școala generală din Tîrșolț, județul Satu Mare, a dispărut, realmente, fără urmă. În anul 1980, într-o noapte cumplită de ianuarie, profesorul sătmărean a fost „săltat" de acasă de niște necunoscuți. S-a întors la domiciliu bătut măr. I-a povestit soției că a fost pe strada Prutului, sediul securității din municipiul Satu Mare. A fost anchetat, bătut, exclus din partid ; iar bătut, ca la carte. Pricina ? Veți vedea de îndată. Din nefericire, însă, pentru soția sa, Margareta Tărnaru, și pentru cei doi copii minori, Dănuț și Adrian, soțul doamnei și, respectiv, tatăl copiilor nu s-a întors acasă nici după jertfa tinerilor din decembrie '89. Demersul nostru publicistic se adresează, deopotrivă, conducerii SRI și Ministerului de Interne. După mai bine de 10 ani de la fapta abominabilă, trebuie clarificat, în sfîrșit, un caz autentic de disidență și de ostilitate, de opozant al regimului ceaușist, opresiv, totalitar și torționar. Sperăm să primim sprijinul scontat. Căci dacă nu, ne vedem obligați, profesional și moral, să ne adresăm factorilor internaționali de drept.

Manifestele din vara lui '82

În vara anului 1982, în municipiul Satu Mare și în alte cîteva orașe din țară au fost răspîndite manifeste împotriva lui ceaușescu și a clicii sale. Numărul mare de manifeste și organizarea impecabilă (manifestele au fost plasate în cutiile poștale, la ore mici din noapte), i-au înnebunit, pur și simplu, pe securiști. Autori necunoscuți puteau fi bănuiți din rîndul romînilor, dar dosarele „AN" (autor necunoscut) nu serveau, realmente, la nimic, căci manifestele se înmulțeau precum ciupercile după ploaie. Pentru intelectualii transilvăneni, în special, a început o lungă și grea perioadă. Represalii și intimidări la adresa ziariștilor, scriitorilor, profesorilor, inginerilor etc. Autorii rîndurilor de față nu sînt prea străini de toate aceste mașinațiuni murdare, la care ei înșiși au fost supuși. N-am făcut niciodată din asta o problemă ! În orice caz, pe respectivele „liste negre", Ioan Tărnaru figura la poziția 32. Subsemnații, ceva mai în față.

Calvarul familiei Tărnaru

În 4 ianuarie 1983, în fața casei familiei Tărnaru din comuna Botiz (str. Teilor nr. 504, județul Satu Mare), a oprit un autoturism de culoare neagră, cu număr mic, înregistrat la București. Din mașină a coborît un om în vîrstă, cu ochelarii pe nas, pe care îl vom identifica mai tîrziu. Fără să prezinte vreun mandat de percheziție, casa familiei Tărnaru a fost întoarsă cu susu-n jos !? Au scotocit pe sub covoare și prin poduri. Au răvășit totul. Atenția „anchetatorilor" a fost îndreptată, în principal, asupra raftului de cărți. De aici au săltat, a treia oară, cărți, manuscrise, scrisori etc. Cu vraful de „prădăciune" în brațe, colonelul îl invită pe profesorul Tărnaru să-i însoțească, la o discuție „prietenească". Pe strada Prutului, numai astfel de discuții nu au avut loc, ba, dimpotrivă.

În ziua de 6 ianuarie 1983, profesorul Tărnaru a fost din nou convocat la securitate. Dispunem și de o ciornă adresată, la acea dată, primului secretar de partid județean Ianos Foris, precum și secretarului cu probleme de ideologie, cultură și învățămînt, C-tin Stancovics, din care desprindem un semnal deznădăjduit : **„Luați în considerare că nu sînt un element înrăit și că a greși și a ierta este creștinește".** Ianos Foris era feblețea Elenei Ceaușescu, iar C-tin Stancovics a fost mutat disciplinar din județul Covasna în Sătmar. Acum o duc bine mersi. S-au reprofilat, băieții.

Profesorul Tărnaru n-a mai ajuns acasă...

În ziua fatidică de 31 iulie 1984, profesorul Tărnaru a plecat din comuna Botiz la Școala din Tîrșolț, unde funcționa ca dascăl. În aceeași zi a fost văzut și în satul natal, Aliceni. Pe 31 iulie 1984 se întorcea acasă, în comuna Botiz, din preajma Sătmarului. A fost văzut în autobuzul de Cămărzana — Satu Mare. Dna Elvira Fanea, diriginta Oficiului poștal din Tîrșolț, a călătorit cu același autobuz și își susține și acum depozițiile. Profesorul Ioan Man din Botiz, de asemenea. În perimetrul localității Orașu-Nou, profesorul Ioan Tărnaru a fost din nou — a cîta oară ?! — săltat de trei indivizi, care s-au prezentat „de la securitate". Remarca a fost auzită și de alți călători. Aceiași băieți cu ochii în patru, au lansat imediat zvonul că : „Tărnaru a fugit în America". Oamenii locului au rămas cruciți ! Profesorul Tărnaru era recunoscut ca un bun profesor, un bun român și un excelent patriot. Cu data de 1 septembrie 1984, Inspectoratul județean școlar Satu Mare îi desface contractul de muncă (profesorului Tărnaru), fără ca directorul școlii ori altcineva să fi depus vreo reclamație împotriva profesorului de română, excelent pregătit.

Florica Grigoruț a fost implicată în răspîndirea de manifeste

Florica Grigoruț este din comuna Sărăsău, județul Maramureș. A fost o fată deosebit de frumoasă. Folosim trecutul, pentru că nepoata profesorului Tărnaru nu mai este ! A dispărut și ea în condiții misterioase, după ce a fost interogată de securitate !? Profesorul Ștefan Haiduc, directorul Bibliotecii orășenești din Negrești-Oaș, a fost coleg de facultate cu dl Tărnaru și a cunoscut-o și pe nepoata sa. A fost interogat, la sînge ! Ce știa ? Ce nu știa ? Cert este că profesorul și nepoata sa, deosebit de frumoasă și inteligentă, au fost implicați în împărțirea de manifeste în Satu Mare, Cluj și poate și în alte localități transilvane. Mîna neagră a securității nu i-a iertat ! Transformîndu-i în victime !

S.R.I.-ul minte !

Ultimul zvon „postdecembrist", care a circulat despre profesorul Ioan Tărnaru, este că se află deportat pe Insula Șerpilor. Ne rămîne să înțelegem că nepoata sa, Florica Grigoruț, se află pe Insula Sf. Elena și că, între timp, s-a întîlnit și cu Napoleon. Lăsînd gluma la o parte, tot între timp, în perioada 1991—1992, la Judecătoria Satu Mare a intrat pe rol judecarea cauzei dispariției profesorului Ioan Tărnaru. Instanța de judecată a cerut relații mai multor instituții. **Direcția generală a penitenciarelor** a răspuns laconic, prin adresa S—41922/1991, cum că, numitul : „Nu figurează prezent !". Era și culmea să figureze prezent, după ce a fost lichidat !?! **SRI Satu Marea** (adresa nr. 4675/1991), răspunde, la fel de neconvingător, ba chiar ilariant : **„Numitul (...) nu a fost cercetat de către fostele organe ale securității și nici depus în vreun loc de deținere. Nu deținem nici un fel de date în legătură cu dispariția acestuia de la domiciliu".** SRI-ul sătmărean minte, categoric ! Dovada ? În încheierea din 27.IX.1991, Judecătoria Satu Mare conchide, scriptic și faptic : **„Numitul (...) a fost urmărit, începînd din 1979, convocat la securitate, fără să-i spună soției necazurile pe care le are".** Din nefericire, aceeași instanță sătmăreană, declară pripit „dispariția" lui Ioan Tărnaru. Rămîne să aflăm, eventual de la INTERPOL, prin ce insulă subpămînteană își duc veacul osemintele acestui intelectual ardelean.

Florica Grigoruț, nepoată — maramureșeancă — a profesorului Ioan Tărnaru, dispărută și ea în condiții încă neelucidate.

De la vîrsta de un an Adrian își așteaptă înlăcrimat tăticul

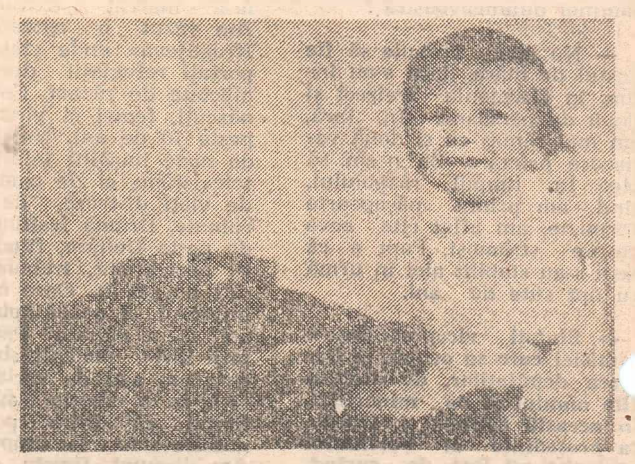

Colonelul Mircea Ieremia a instrumentat cazul !

La telefonul 71 41 94 răspunde acum, la Satu Mare, unul dintre principalii anchetatori ai profesorului I. Tărnaru. Este vorba de colonelul de securitate (r) Mircea Ieremia. Dintr-un dialog telefonic, pe ocolite, nu se pot desprinde lucruri de substanță. Măcar în acest al 25-lea ceas, colonelul Ieremia (socrul unui bun și talentat ziarist sătmărean), trebuie să spună adevărul ! Între timp, în chiar vremea anchetării cazului, garajul și mașina securistului rezervist au sărit în aer ! Unii ar putea spune că este vorba de „răzbunarea familiei Tărnaru !". O biată femeie cu doi copii minori, nu are gînd de răzbunare. Are, în schimb, un singur gînd : măcar o pensie modestă pentru cei doi copilași. Din surse bine documentate, am aflat însă că este tot mîna torționarilor. Colonelul de securitate (în rezervă) Mircea Ieremia, ar putea avea o tresărire de conștiință. El i-ar putea numi și pe ceilalți implicați în acest caz. A fost un „țignal" de atenționare ! Dacă vorbești, ți se poate întîmpla precum colonelului Ivan, din Baia Mare. Colonel care a depistat un transport de aur, fără acte. A sărit în aer el și mașina sa personală, la un declic de cheie de contact. Dar, despre acest caz altă dată. Cînd vom dispune de dosar la dosar sau măcar un simulacru de dosar de cercetare penală.

Cine sînt împricinații ?

Numele altor complici la lichidarea morală, profesională și în final fizică a profesorului Ioan Tărnaru l-am aflat cu destulă ușurință. Acum, oamenii spun tot. Cu o anume perdea, e drept. Iată, deci, cîteva nume ale acelora implicați direct și nemijlocit în acest caz și care înșiși se află la trei ani și mai bine de la jertfa tinerilor din decembrie '89, în posturi și în lefuri babane, care de care mai de care : Ecaterina Bencze, C-tin Stancovics, Ioan Ursu, Gheorghe Petrean, Șandor Ur. Bencze a avut o răfuială de moștenire cu Margareta Tărnaru. Petrean a fost activist „cu probleme speciale" la județeana de partid. Stancovics a fost culturnicul și „învățăcelul" fără carte, izgonit din Covasna și aciuat la Satu Mare, ca dl Ionescu, de altfel, din securist șef la județ, a ajuns la S.R.I.-ul dlui Măgureanu. Ca dl Horobeț, din secretar II de județ cu „organii", ajuns tot în trupa măgureană remaiată.

Mai devreme sau mai tîrziu torționarii vor răspunde pentru faptele lor

Ancheta penală pe care i-o sugerăm dlui Mugurel Florescu, procuror general adjunct al Procuraturii Generale, trebuie să înceapă cu subofițerul Tiberiu Pop, fost șef de post al miliției din Botiz, județul Satu Mare. El i-a condus și i-a „omenit" adesea pe torționari. Îi știe pe nume și prenume. La chip și la asemănare. E drept, subofițerul Tiberiu Pop a fost trecut automat în rezervă, după ce i s-a înscenat o sarabandă cu pistolul aflat în dotare, furat de o țigancă, într-un WC public. Lt. col. (r) MIRCEA IEREMIA trebuie să depună mărturie, sub prestație de jurămînt ! Locuiește în Satu Mare (str. Rozelor nr. 12, ap. 1, telefon : 71 41 94). Sînt „piesele de bază", de la care trebuie pornită ancheta penală.

Profesorului IOAN TĂRNARU trebuie să i se facă dreptate ! Este unul dintre puținii și curații și cinstiții disidenți politici din perioada lui ceaușescu și a camarilei sale idioate, care ne-au adus în pragul sărăciei și al imbecilizării de masă. Este un opozant de marcă. Numele său fie în veci luminat, la flacăra curajului și a demnității umane !

VASILE MIC
DORIN SĂLĂJAN

Fraudă uriașă în dauna Băncii

ION ȚIRIAC

174 de milioane lei — cec fără acoperire emis de Sârboiu Giuliana

• *Avea disponibil în cont doar 8 mii de lei!*

Ofițeri din cadrul Direcției economice au început urmărirea penală și cercetează în stare de libertate pentru săvîrșirea unei infracțiuni la legea cecului, pe SÂRBOIU GIULIANA, director al S.C. „WORK" S.R.L. Brașov, care a cauzat un prejudiciu de 174 400 000 lei Băncii „ION ȚIRIAC" și S.C. „HERMES" S.R.L., prin emiterea unui cec cu limită de sumă cu valoarea menționată mai sus, în cont având disponibil doar 8.000 lei.

APEL UMANITAR

Fetița din fotografie se numește Mirela-Violeta Ghiță, are numai 15 ani și o soartă foarte grea. Ea este cea mai „vîrstnică" dintre cei șase copii ai acestei familii sărace. În prezent, mama se află internată la Spitalul Elias — paralizată în urma unui accident rutier — iar tatăl, un bețiv notoriu, și-a... uitat definitiv rolul. Pe umerii fetiței apasă, acum, **sarcina întreținerii întregii familii, în lipsa oricăror mijloace financiare.**

Fetița nu cere bani ci... de lucru. Cine poate oferi ceva de muncă unui copil amărît și disperat? Așteptăm oferta la redacție.

„FLACĂRA"

OFICIUL PENTRU PROTECȚIA CONSUMATORULUI
B-dul Nicolae Bălcescu 21
Tel.: 615 66 92 • Fax: 312 25 93

ATENȚIE, CETĂȚENI!
NU CONSUMAȚI ACESTE PRODUSE:

Inspectorii Oficiilor Județene pentru Protecția Consumatorilor efectuează zilnic raiduri prin unitățile de alimentație publică (și nu numai) particulare sau de stat, fie la solicitări exprese, fie pentru controale de rutină. De multe ori acestea se soldează cu depistarea unor nereguli mai mult sau mai puțin periculoase pentru sănătatea cetățenilor, se aplică amenzi, se interzic la comercializare produsele incriminate, se închid unitățile „vinovate" etc. De exemplu:

Județul Gorj

La SC PARADIS S.R.L. Tîrgu-Jiu, prin p.v. 612/18.02.1993, s-a constatat **lipsă de gramaj la produsele culinare și de patiserie, termen de valabilitate expirat la cîrnați oltenești și creveți, stare igienico-sanitară a localului nesatisfăcătoare.**

Județul Mureș

La SC PRODCOMIXT S.R.L. Tîrnăveni, prin p.v. 25/16.02.1993, s-a interzis la comercializare **zahăr import Ungaria (20 kg) amestecat cu sare.**

La SC MAROCO S.R.L. comuna Ceaușu de Cîmpie, prin p.v. 17/2.02.1993, s-a constatat **substituire cu rachiu de mere** la produsul Rachiuri Extra și lipsă de etichete corespunzătoare.

La SC VELICU S.R.L. Sighișoara, prin p.v. 19/18.02 1993, s-a amendat acțiunea de comercializare a produselor: **salam Cișmigiu și salam italian, produse de SC SALCONSERV Mediaș, fără etichete sau cu etichete lipsite de data fabricației.**

Județul Bistrița

La SC ALFA S.A. Bistrița, prin p.v. 27/618 din 11.02.1993, s-a sancționat descoperirea a **76 kg preparate din carne cu valabilitate expirată.**

La SC COMBIS S.A. Bistrița, prin p.v. 28/619 din 11.02.1993, s-a amendat comercializarea **a 98 kg preparate din carne cu modificări organoleptice datorită valabilității expirate.**

La SC LUDMILA S.R.L. Bistrița, prin p.v. 29/129 din 11.02.1993, s-au interzis la comercializare **produse alimentare ca: arahide, ciocolată și bomboane cu modificări organoleptice (gust schimbat).**

BRÎNDUȘA NICOLAE

Cît timp amenzile aplicate sînt de-a dreptul "stimulative", aceste acțiuni de încălcare a legislației în vigoare se pot "dezvolta" nestingherit, punînd în pericol sănătatea consumatorilor mai puțin vigilenți.

Crima din pădurea Comana

La data de 15.XII.1992, în jurul orei 15,00 în pădurea din comuna Comana, jud. Giurgiu, la cca. 150 m. de drumul comunal Goștinari, a fost găsit cadavrul cu identitate necunoscută al unei fete, în vîrstă de 20—23 ani.

Cadavrul prezenta multiple semne de violență, era dezbrăcat și înfășurat în două pături de tip „MAN" (una dintre ele avea înscris numărul 1974, iar cea de-a doua 1971) și acoperit cu frunze uscate și pămînt. Se presupune că a fost îngropat noaptea deoarece un colț de pătură a rămas neacoperit.

Avînd în vedere că pînă în prezent fata nu a fost identificată, vă prezentăm cîteva semnalmente ale acesteia și-i rugăm pe cei ce o recunosc să se adreseze Poliției Giurgiu.

Înălțimea 1,50 m, greutatea 50 kg, păr șaten-blond — ondulat, fruntea mică, sprîncene arcuite, ochii albaștri, gura mică, incisivii lați cu strungăreață, semne particulare: o aluniță în zona subaxială, stîngă.

CLAUDIA STROE

UN SAT TERORIZAT DE TÎLHARI

De la o vreme, gospodăriile locuitorilor satului Bărboi, component al comunei Grecești din județul Dolj, sînt jefuite în mod sistematic de o bandă de tîlhari care, pînă la ora actuală, au rămas neidentificați.

De pildă, la începutul lunii februarie, răufăcătorii „au vizitat" mai multe gospodării din punctul „CEPOIEȘTI" al amintitului sat cu scopul de a subtiliza cît mai multe cereale din hambarele oamenilor.

De asemenea, proprietatea familiei DIE a fost violată de un grup de indivizi mascați, care s-au volatilizat în negura nopții... Ținta tîlhăriilor o constituie în primul rînd bătrînii și femeile văduve, care nu au forța necesară de a reacționa într-un mod sau altul... Implicarea timidă a polițiștilor din Grecești în rezolvarea unor asemenea cazuri face să sporească și mai mult frica și nesiguranța cetățenilor. E adevărat că unii cetățeni de frică, chiar dacă au fost jefuiți, trec totul sub tăcere.

Oricum, Inspectoratul general al poliției din județul Dolj, trebuie să aibă în vedere faptul că într-un trecut nu prea îndepărtat, în satul Bărboi, s-au comis crime oribile. Unii criminali și-au ispășit pedeapsa și sînt printre oameni, alții urmează să vină din penitenciar. Taurul trebuie luat de coarne, deoarece motivațiile retorice ale polițiștilor din Grecești n-ajută la nimic...

SUGRUMĂTORUL DIN COȘOVENI

Pînă mai aproape de pragul bătrîneții, soții Papa din comuna Coșoveni—Dolj s-au înțeles relativ bine. Odată ajunși la vîrsta senectuții, s-au lăsat acaparați de mrejele nefaste ale băuturii.

Astfel Mircea Papa i-a pus în vedere soției sale, că dacă bea mai mult decît el o va pedepsi drastic.

Într-una din zile, Mircea Papa, beat criță, a ajuns la malefica concluzie că într-adevăr soția sa a îngurgitat alcool mai mult decît trebuia (adică decît el).

Pentru această faptă, cu mintea încețoșată de băutură, Mircea Papa și-a sugrumat soția.

ION CEACĂRU

CRONICA ORORII

Ucis cu sînge rece!

La spitalul Sf. Ioan, sector 4, a fost adus decedat PÎRLITU AUREL, 20 ani, din comuna Jilava, muncitor la I.B.C.C.-Jilava. Tînărul prezenta o plagă înțepat-tăiată în regiunea părților precordiale.

Din cercetări, s-a stabilit că sus-numitul se afla în vizită la Călin Ionel, din comuna 30 Decembrie, S.A.I.. În urma unor discuții în contradictoriu avute cu CRISTEA MARIN, 29 ani, din comuna Băneasa, s-a iscat o ceartă aprinsă între cei doi, în urma căreia PÎRLITU AUREL a fost înjunghiat cu bestialitate de către CRISTEA MARIN. Cadavrul a fost transportat la Institutul Medico-Legal.

I-a înfipt cuțitul pînă la mîner

FLORIAN RODICA a fost asasinată cu sînge rece de soțul său, FLORIAN ZAHARIA. Acesta i-a aplicat femeii, în vîrstă de numai 48 de ani, o lovitură cu un cuțit, provocîndu-i moartea.

Înjunghiată și jefuită...!

În ziua de 12 februarie, bătrîna BOGDAN ELENA a fost victima unei tîlhării produse cu deosebită cruzime de autori rămași necunoscuți. Lovită cu un cuțit, bătrîna a fost prădată de 60 000 lei.

Crimă bestială a unui posibil psihopat!

Într-un canal de irigații a fost descoperit un cadavru complet mutilat al unei femei de circa 40—50 de ani. Trunchiul era secționat de membrele inferioare, iar capul detașat de trup nu a fost găsit. Identitatea femeii este încă necunoscută.

Viol cu perversiuni sexuale

Laura S., în vîrstă de 19 ani, a fost acostată de trei indivizi necunoscuți, pe strada Tunsu Petre din București. A fost condusă cu forța într-o garsonieră, unde, sub amenințarea cuțitului, a fost obligată să întrețină raporturi sexuale „normale" și perversiuni. Autorii violului sînt încă în libertate.

Groază... și sinucidere ...!

CĂLINA FILOFTENIA, muncitoare la RATB, s-a sinucis de frică! Autoarea morală a acestei sinucideri este CAPRĂ AURELIA, 34 ani, muncitoare la Administrația Domeniului Public, care, bănuind că soțul său se afla în cameră cu CĂLIN FILOFTENIA, a intrat în forță în casa victimei. Speriată, femeia s-a aruncat pe fereastra băii, situată la etajul II al imobilului.

Jaf cu spray lacrimogen

BASSAM ISMAIL EL MOUCHEIMI, 25 ani, cetățean libanez, doctorand la Institutul de Medicină București, cu reședința în Bulevardul Păcii nr. 7, sector 6, a fost atacat cu un spray lacrimogen de cinci indivizi necunoscuți, ce au pătruns prin efracție în locuința acestuia. Infractorii l-au deposedat prin violență pe cetățeanul libanez de 2 500 dolari, 56 000 lei, un ceas aurit și o haină de piele.

Tatăl a întreținut relații sexuale cu fiica

Universul tinerei **Cristiana Ș.** (15 ani, elevă) a fost întunecat de obsesiile sexuale ale tatălui său, Jean S. (35 de ani, fără ocupație). Începînd de anul trecut, acesta întreține relații sexuale, prin violență, cu fiica sa. În prezent, animalul este cercetat în stare de arest, pentru infracțiunea de incest și viol.

EVELINA MAZILU

Elţân şi Grivei

Imperiul rus (inclusiv în faza lui bolşevică) n-a ajuns la Atlantic, înghiţind Europa, şi din motive interne, dar şi pentru că Europa şi aliaţii ei, adulmecând primejdia, au ştiut să contreze. În acest joc, o importanţă foarte mare a avut atitudinea faţă de omul numărul unu al imperiului. Când Occidentului i-a convenit acest om, l-a susţinut. Aşa face şi acum : Elţân îi convine şi îl sprijină, mizează pe el. Dar este oare suficient acest lucru pentru ca actualul şef de la Kremlin să se menţină la putere ? Experienţa ultimelor decenii arată că nu. Apusul l-a agreat pe Hruşciov, l-a sprijinit, dar Nikita tot a căzut. Apusului i-a convenit Gorbaciov, occidentalii l-au apreciat pe Mişa, l-au stimat, l-au iubit, l-au adulat, au mizat pe el şi l-au ajutat din toate puterile, însă şi Gorby a căzut. De ce s-a întîmplat aşa ? Din cauza lui Grivei, cel din fabula cu ovreiul. Cu alte cuvinte, din pricina situaţiei concrete de acasă, din Rusia, din pricina celor care se opun. Grivei ştie de osul lui şi de aceea nu-şi prea sincronizează dorinţele, acţiunile şi mârâiturile cu preferinţele Occidentului. În prezent, Griveiul din Rusia al lui Boris Elţân şi al sprijinitorilor lui apuseni are mai multe nume, componente şi ipostaze, dar cel mai în faţă ies Congresul (Deputaţilor Poporului) şi preşedintele acestuia, Ruslan Hazbulatov. Intră apoi în discuţie armata, securitatea, sindicatele, comuniştii, minorităţile şi mulţi alţii.

Occidentul îl sprijină pe Elţân fiindcă el este promotorul „reformei", adică al trecerii Rusiei la capitalism, al intrării acestei ţări în Europa, şi, totodată, garantul nedezintegrării Rusiei. Congresul, ales într-o perioadă când la putere se afla p.c.u.s., este dominat de „conservatori", de cei care nu doresc schimbarea actualelor structuri. Iscat în fond de aceste orientări contrare, meciul de box dintre Elţân şi Congres (de fapt, lupta pentru putere în Rusia) are ca suport formal, juridic, contradicţia dintre prevederea din Constituţie că organul puterii supreme în stat este Congresul Deputaţilor Poporului şi faptul că preşedintele Boris Elţân a fost ales prin sufragiu universal şi deci are mandatul poporului. Lupta este dură, este, vorba lui Ilici, „care pe care". De când s-a întors din concediu, Elţân a încercat să apuce problema în toate chipurile, şi cu ameninţarea dizolvării parlamentului, şi cu duhul blândeţii, şi cu apeluri la conciliere etc. După cum se ştie, în principiu s-a stabilit ca pe 11 aprilie în Rusia să se ţină un referendum în disputata problemă a împărţirii puterilor între legislativ (Congres) şi executiv (preşedinte). Hazbulatov nu agreează ideea referendumului, iar dacă e să se ţină, el vrea să pună electoratului propriile lui întrebări. Elţân şi-a făcut cunoscute duminică propriile lui întrebări.

Totuşi, care este situaţia şi care sunt posibilităţile reale ale lui Elţân în momentul de faţă ? Aprecierile specialiştilor nu sunt prea îmbucurătoare pentru el şi pentru sprijinitorii lui. Astfel, se consideră că preşedintele rus a pierdut în ultimul timp teren şi că este în defensivă, ba chiar în dificultate. Problemele cu care se confruntă el ar putea atinge punctul culminant în următoarele zece zile. Ameninţările lui n-au un suport real. El nu poate da o lovitură de stat, ca să instituie un regim prezidenţial de urgenţă, întrucât pentru aceasta ar trebui să dispună de sprijinul armatei şi al securităţii, ceea ce nu este cazul. De la armată Elţân poate obţine cel mult lealitate, în caz de succes în mobilizarea sprijinului popular şi al elitelor. În schimb, parlamentarii ar putea să modifice în mod „legal" regulile jocului, punându-l pe preşedinte în pericol sau chiar înlăturându-l. În aceste condiţii, sprijinul occidental, american în primul rând, este, firește, binevenit, dar hotărâtor va fi pentru Elţân rezultatul confruntarii cu Grivei. În această confruntare, Congresul care începe astăzi la Moscova ar putea fi decisiv.

ION D. GOIA

UMILINŢA PĂCII, GRANDOAREA RĂZBOIULUI...

Într-o perioadă când „scenarita" privind culisele obscure ale asamblării **Europei Centrale** face ravagii, instalarea **primului preşedinte al SLOVACIEI** a impus un protocol „la vedere". Showul numirii lui **Michal Kovac** a reunit la Bratislava preşedinţii Ungariei, Cehiei, Austriei şi Poloniei. Celelalte state direct interesate în ghemul european şi-au trimis ambasadorii, ceea ce a scos într-o logică evidenţă pe cei 4 preşedinţi... ● **În parlamentul polonez au avut loc polemici sîngeroase** pe tema constituirii **„REGIUNII EURO-CARPATICE".** Ministrul de externe care a participat la reuniunea de la Debreţin „a fost pus la zid şi mitraliat politic în ideea că face jocul forţelor obscure care urmăresc desfiinţarea frontierelor Poloniei". ● Primele raiduri ale bombardamentului umanitar american asupra estului **BOSNIEI** au turnat masiv apă în vin : alarmaţii care au avertizat SUA că riscă o angrenare ireparabilă în război nu au avut dreptate. **Aparatele americane** au fost lăsate în pace, sîrbii au rămas cuminţi la sol, iar paraşutele s-au lăsat duse de vînt. Înfometaţii nu au fost salvaţi, pentru că **alimentele** au urmat o traiectorie aiurită. Unii spun că drăcească : ciocolata, pesmeţii şi caramelele au ajuns în liniile sîrbeşti. Şi intriganţii şi beneficiarii sînt nemulţumiţi. O operaţiune care se anunţă gigantică s-a finalizat în coadă de peşte. Ca atare, ruşii au trecut peste tradiţionala expectativă şi au anunţat că sînt gata să coopereze cu americanii. ●

TURNUL BABEL

La BAKU s-a instituit **starea de urgenţă.** Decretul este argumentat prin „pericolul real care ameninţă viaţa cetăţenilor, datorită violenţelor la care recurg formaţiunile militare ilegale". **Zăpăceala din Nagorno — Karabach** a existat, în formă culminantă şi pînă acum. Dar fără decret. ● **NEGOCIERILE RUSO—UCRAINIENE** pe tema spinoasă a forţelor strategice se află la un pas de împotmolirea finală. **Pavel Gracev,** ministrul rus al apărării, a declarat că „în cazul în care nu se ajunge la nici un rezultat se pare că nu mai are rost să discutăm". Se pare ? ● **Conferinţa miniştrilor de finanţe ai G 7** organizată la **LONDRA** s-a încheiat precum a început : cu zîmbete protectoare şi fără o strategie adoptată. Marile probleme s-au dezbătut profesional, consensul privind complexitatea perioadei a fost unanim, aşa cum unanimă a rămas şi concluzia că trebuie găsite, urgent, soluţii. Pînă şi problema ajutorării Rusiei a rămas într-o antecameră tematică evazivă... ● Fostul vicepremier din guvernul Panici, **Radoje Kontici,** a obţinut investitura parlamentară. Destituit în decembrie, Panici iese, acum, complet din scenă. **Miloşevici,** cu mîinile dezlegate, îşi poate duce, în sfîrşit, politica, fără a mai avea în coaste un executiv recalcitrant şi manipulat ocult de americani. Adevăratul dans de-abia începe... ● Ceea ce era de aşteptat s-a întîmplat : **ratificarea de către Rusia** a istoricului tratat **START II** produce valuri impozante. Conservatorii îl atacă sever şi concentric. Generalul **Boris Tarasov** a sintetizat, din unghi dogmatic, toată povestea : „Ratificarea ar însemna pierderea de către Rusia a statutului de mare putere şi o umilire neacceptabilă". Bravo ! Lupta pentru pace poate reîncepe în tradiţionalul zăngănit nuclear...

RADU BUDEANU

APROPO DE „RESTITUIREA BUNURILOR EVREIEŞTI"

Din surse israeliene, aflăm că zilele trecute, la New York, ministrul de finanţe al Israelului a semnat, împreună cu preşedintele Consiliului Mondial Evreiesc (acesta fiind şi preşedinte al Organizaţiei pentru restituirea bunurilor evreieşti confiscate, creată recent şi compusă din '8 organizaţii evreieşti care reprezintă iudaismul mondial) un acord care va cere restituirea bunurilor evreieşti, inclusiv a celor imobiliare, care au fost confiscate de nazişti iar apoi de guvernele comuniste din Europa de răsărit. După chiar aprecierea semnatarilor, prin acest acord se creează un front unit în ceea ce priveşte cererea de restituire a bunurilor evreieşti confiscate în Albania, Bulgaria, Ceho-Slovacia, Polonia şi România şi în fostele republici ale U.R.S.S.

Întrucît suntem şi noi vizaţi, se cuvin unele precizări. În România, ca de altfel, şi în celelalte ţări foste socialiste, cu excepţia U.R.S.S., au avut loc după război o reformă agrară şi o naţionalizare, pe de o parte, şi deposedări ulterioare de unele bunuri, pe de altă parte. Reforma agrară din 1945 şi naţionalizarea din 1948 n-au fost — după decembrie 1989 —, nu sunt şi nu vor putea fi nici în viitor puse în cauză. Ce a intrat atunci în proprietatea şi în posesia ţăranilor este de drept al ţăranilor (şi Legea fondului funciar acest lucru vrea să-l restabilească, anulând deposedarea ţăranilor de pământ prin colectivizarea forţată) iar ce a intrat în proprietatea şi posesia statului e al statului (privatizarea pe care vrem s-o facem este cu totul altceva decât denaţionalizarea). Cei ce-au fost păgubiţi de reforma agrară şi de naţionalizare (moşierii, marii industriaşi şi financiari) rămân buni păgubiţi, indiferent din ce etnie au provenit, dacă la data evenimentelor respective erau cetăţeni români (cazurile cu cetăţenii străini au fost rezolvate încă pe vremea regimului comunist). Cât priveşte deposedările de mai târziu, ele trebuie examinate de la caz la caz, folosindu-se pentru toată lumea aceleaşi unităţi de măsură, fără privilegii de etnie, pentru a se determina dacă a fost sau nu vorba de abuzuri. Urmează deci să se pronunţe justiţia. În acest context, dacă se va dovedi că unii evrei au fost deposedaţi ilegal de bunurile lor, firește, evreii respectivi vor avea dreptul la reparaţii. Pentru aceasta însă, nu era absolut deloc nevoie de intervenţia iudaismului mondial.

ION D. GOIA

LOGICA — la pubelă!

Diplomaţii de stil vechi, atît cei din Răsărit cît şi cei din Occident, ar trebui să se apuce de alte treburi. Epoca s-a schimbat, ritmurile s-au schimbat, doctrinele şi strategiile se calcă în picioare. Este vremea billardului frenetic, a capcanelor cu repetiţie, a alianţelor de o clipă şi a unei cascade de războaie de încercare. Pentru aşa ceva e nevoie de diplomaţi de un tip nou : nici boxeri, nici guvernante, nici negociatori, nici pistolari, nici isterici, nici abulici. E nevoie de un cocteil din toate acestea, vărsat în acelaşi tipar şi dozat de o mie de ori pe zi.

Cînd, nu de mult, la o reuniune tradiţională şi scrobită Andrei Kozîrev, şeful diplomaţiei ruse, şi-a permis un show electrizant, jucînd rolul bufonului geopolitic, asistenţa a rămas înmărmurită. De fapt, Kozîrev avusese dreptate. Mimînd o ameninţare ţiranică şi imperială şi retractînd, apoi, totul, el a sfidat vechiul stil şi a avertizat lumea că a intrat într-un timp nou. Timpul nebunilor.

După umila mea părere, credeţi sau nu credeţi (asta rămîne total neimportant), lumea s-a transformat într-un balamuc glorios, fără frontiere, fără limite, fără scăpare. Evenimentele nu se mai succed pe bază de determinări, cauzalităţi definite, reacţii scenarizate. Evenimentele se interferă, se înghiontesc şi se năucesc reciproc. La remorca lor, profesioniştii, dispecerii de serviciu, vizează aceeaşi cale. Angrenaţi în acest carnaval bezmetic, factorii de decizie îşi arogă un fel de năuceală cu aere de profunzime. De fapt, liderii sînt năuci pentru că lumea în care trebuie, să ia decizii a luat-o razna. Pe un teren unde explodează permanent petarde şi cad din cer bolovani, nu poţi dansa menuet

Exemplele izbucnesc din toate ungherele. Strîns cu uşa de dogmatici, Elţin anunţă intenţia Rusiei de a deveni centrul unei noi federaţii. Acest proiect va stîrni antipatii firești şi o creştere a presiunii împotriva sa. Era ultimul lucru care trebuia anunţat. Remarcînd că americanii intră tare în estul Bosniei (bombardînd, deocamdată, cu ciocolată), Moscova anunţă că planul Vance — Owen este singurul demers logic. Asta în condiţiile în care Moscova are nevoie de Washington ca de aer. Ori, noua politică a lui Clinton în Balcani este tocmai un plan... perpendicular pe cel Vance — Owen... Sesizînd că Elţin e în pericol şi s-ar putea ca zilele să-i fie numărate, secretarul de stat american anunţă că preşedintele Rusiei trebuie ajutat din răsputeri. Dacă tot s-au plătit **o mie de miliarde de dolari pentru înarmarea nucleară** şi s-a învins fără o bombă socialismul, nu merită încă „doar" cîteva sute de miliarde menţinerea reformatorului Elţin ? Merită. Numai că băncile americane obstrucţionează reforma din CSI şi, firește din Rusia. Dincolo de aceste scurt-circuite în releele dintre cei doi mari, alte sute de năzbîtii obturează relaţiile dintre cei mici. În ceea cea ne priveşte, embargoul impus de... iugoslavi asupra restului dunărenilor exact cînd Ciosici se întreţinea cu domnul Iliescu pe tema miracolului prieteniei româno-iugoslave, nu e decît un exemplu minor într-o lume zăpăcită major.

RADU BUDEANU

40 de ani de la moartea lui Stalin

Tătuc potrivit la norod potrivit

Când Stalin şi-a dat duhul acum 40 de ani, la mitingul de doliu din Piaţa Unirii din Focşani două babe plângeau cu lacrimi şiroaie, articulând printre sughiţuri : „Ce-o să ne facem noi de-acum fără Tătuc !". Un număr relativ mic de ani fusese suficient pentru îndobitocire. Şi dacă la noi s-a putut întâmpla aşa ceva, ce să mai zicem de ruşi, acolo, la ei acasă: boceau pe rupte, de parcă venise sfârşitul lumii. Am povestit acestea spre a arăta că indivizi ca Stalin, care are zeci de milioane de vieţi pe conştiinţă, au putut apărea şi pentru că au avut un norod pe măsură. Am întâlnit la Moscova un ins care-şi pierduse tatăl şi fraţii în gulag şi făcuse şi puşcărie, dar era mândru de Stalin fiindcă acesta izbutise „să-i pună la respect şi pe Hitler şi pe Roosevelt şi pe Churchill şi pe mulţi alţii". Judecând după cele ce se petrec

acum la Moscova, se poate spune că nostalgiile după tătuci nu numai că n-au dispărut, dar cresc mereu în intensitate.

ION D. GOIA

CUM NE VĂD ALŢII:

„Aveţi o ţară minunată dar în care, nu ştiu de ce, se munceşte atît de puţin"

— Doi oameni de afaceri, italieni, îşi împărtăşesc impresiile corespondentului nostru din Italia, domnului Paul Matei —

— Stimate domnule Ferdinando, care a fost prima impresie, primul contact cu civilizaţia şi pămîntul românesc ?

— M-am decis să fac această călătorie cu mare greutate. Nu ştiam mai nimic despre România. În plus, în Italia circulă tot felul de zvonuri despre teroriştii şi ţigani la drumul mare, despre lipsa de benzină etc. Vreau să vă spun că vameşii au verificat actele şi marfa în circa cinci minute, apoi ne-au salutat şi înmînat paşapoartele, operaţie desfăşurată mult mai rapid decît la alte posturi de frontieră din Europa. Acesta a fost primul pas. Nu ne venea să credem, agăţasem pe parbriz o sticlă de vin italian, aşteptînd o aluzie cît de mică pentru a o dărui la vamă. Apoi, imediat, România mi-a apărut ca o palmă de rai. Am băut cîte un pahar ca semn de bun augur.

— Am înţeles că vi s-a povestit despre dezastrul şoselelor din România, despre poliţişti „haiduci", ce umblă pe şoselele noastre. Ce este real din toate acestea ?

— Şi aici am fost surprinşi în mod plăcut. În primul rînd nu se plăteşte rularea, benzină se găseşte, iar lira italiană are o bună putere de schimb. În privinţa poliţiei, o singură dată un poliţist, absolut amabil, ne-a atras atenţia că am parcat maşina neregulamentar. În Italia, mai mult ca sigur, că plăteam o amendă mare. Acesta a fost primul şi ultimul contact cu poliţia română pe o perioadă de circa 12 zile.

— Cum vi s-au părut oraşele prin care aţi trecut ?

— Ne-am simţit ca „Alice în ţara minunilor". Am redus viteza la cirea 40 km la oră pentru a privi bulevardele şi oraşele curate, neacoperite de negrul din tobele de eşapament, cum se poate vedea în multe locuri din Europa.

— Ce părere aveţi despre arta culinară românească ?

— Bucătăria românească se aseamănă cu cea italiană sau franceză. Am găsit reţete culinare şi din bucătăriile germană şi ungară. Ne-au plăcut mult mititelul, sarmalele în foaie de viţă, borşul de peşte, fripturile. Cu 5 mii de lire se poate mînca pe săturate. Cu aceşti bani, doi inşi în Italia consumau doar o pizza şi o bere.

— Cum aţi fost primit la „Flacăra" ?

— L-am cunoscut cu acest prilej pe domnul director general, George Arion, pe domnul redactor şef, Liviu Timbus. Efectiv, persoane pe care merită să le asculţi. Toţi cunoscători ai limbii italiene, cît şi ai altor limbi. Cunosc şi redacţii din Italia, dar nimeni nu a discutat cu noi ca cei de la „Flacăra".

— Cum vi s-a părut Bucureştiul ?

— Piaţa Universităţii, Piaţa Televiziunii, Piaţa Presei Libere, multe, multe pieţe, toate sînt grandioase, aşezate în zone cu copaci şi ronduri de trandafiri. Atunci cînd înfloresc teii şi trandafirii, Bucureştiul este, sînt sigur, unul dintre cele mai deosebite oraşe din Europa. Am fost fermecaţi de marele parc Herăstrău, de Muzeul Satului, de Cişmigiul plin de copii şi îndrăgostiţi, de muzica din restaurante. Noi avem multe restaurante dar marea lor majoritate nu oferă muzică.

— Ce nu v-a plăcut totuşi în România ?

— Nu mi-a plăcut că unele magazine din Braşov erau goale, se putea cumpăra doar un compot mizerabil. Nu mi-a plăcut că am văzut mari suprafeţe de pămînt negru, cum noi în Italia nu avem, care stă nelucrat, tractoare părăsite, ruginite, grămezi de îngrăşăminte chimice lăsate sub ploaie.

— Ce ne puteţi spune în încheiere ?

— România e o ţară deosebit de frumoasă şi bogată, dar unde, nu ştiu din ce motive, nu se munceşte cum ar trebui. Cu un pămînt atît de bogat şi zone turistice de paradis, ar trebui să aveţi unul dintre cel mai ridicat nivel de viaţă din Europa. Păcat !

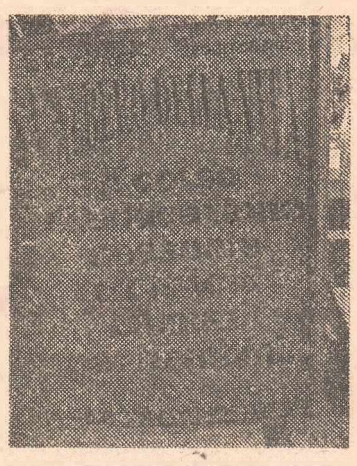

INFERNUL DE LA SEMIPALATINSK

Pentru întîia oară, reporterii occidentali au putut vizita, în Kazahstan, poligonul destinat experienţelor nucleare. Aici s-au produs în ultimele cinci decenii 509 explozii atomice. Persoanele iradiate se numără cu zecile de mii.

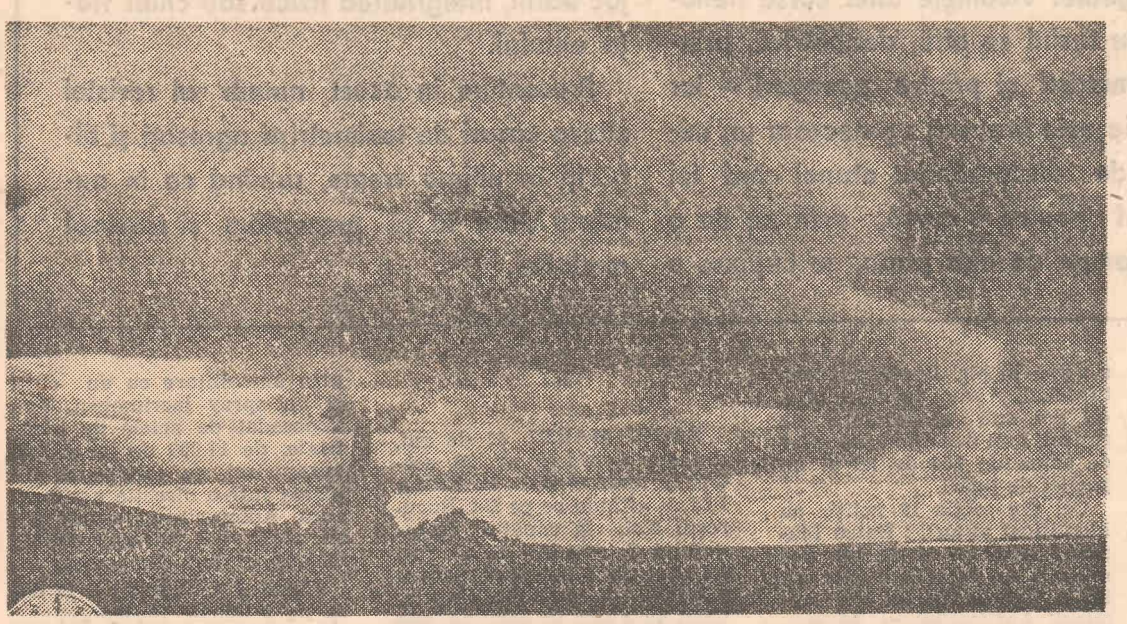

Uriaşa ciupercă pe care kazahii au văzut-o în vara anului 1949. Ea s-a mai ridicat de 166 ori pînă în 1989. Experienţele au avut loc în mijlocul stepei dar în vecinătatea unor zone locuite de 500 000 de kazahi

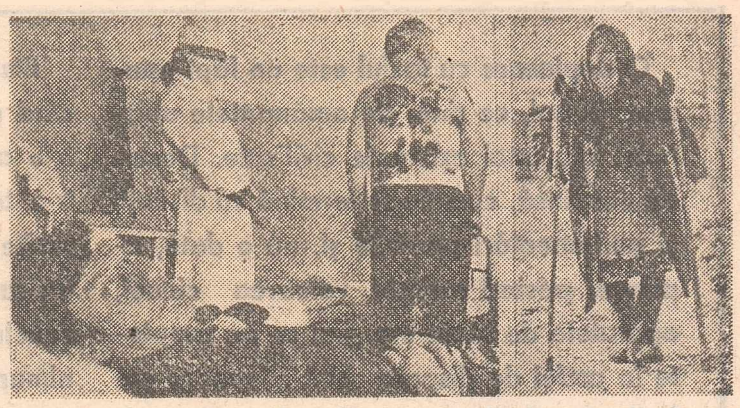

Leucemia, astmul, anemia fac adevărate ravagii

Vreme îndelungată, experienţele nucleare ale sovieticilor s-au desfăşurat în cel mai mare secret, pe raza unor poligoane păzite cu străşnicie. Dezagregarea imperiului bolşevic a făcut posibilă şi desconspirarea acestor anticamere ale infernului. Mai mulţi reporteri occidentali au izbutit să ajungă pînă la Semipalatinsk, în nord-vestul Kazahstanului, aici unde s-au produs nu mai puţin de 509 deflagraţii atomice. Au fost relevate, astfel, lumii întregi momentele de groază şi urmările tragice prin care o politică ambiţioasă şi cinică avea să marcheze viaţa locuitorilor acestui colţ de lume. O politică de sfidare a celor mai elementare măsuri de protecţie şi apărare a lumii vii.

Prima detonare a unei încărcături atomice a avut loc în dimineaţa de 29 august 1949. „În ziua aceea — povesteşe kazahii bătrîni — a sosit o mulţime de soldaţi. Ei au împărţit sătenilor votcă, cîte o sută de grame fiecărui bărbat, iar copiii au fost invitaţi să privească de la ferestrele şcolilor marele spectacol. Pe cer s-a urcat un uriaş inel de foc, pămîntul s-a cutremurat şi la orizont s-a ridicat o imensă ciupercă murdară". De atunci şi pînă în 1989, în incinta poligonului de la Semipalatinsk, sinistra ciupercă s-a mai înălţat de 166 ori. S-au produs de asemenea 343 explozii subterane. În total : 509 experienţe ce au detonat o încărcătură nucleară egală cu cea a 15 000 de bombe de puterea celei de la Hiroşima. Radiaţiile au afectat zona pe o rază de 150 kilometri, suprafaţă locuită de 500 000 de kazahi, ca să nu mai vorbim de norii radioactivi purtaţi de vînt pe distanţe de sute de kilometri. Oamenii, animalele, vegetaţia, totul a rămas contaminat. Sînt foarte puţini cei care — copii sau tineri fiind în anii '50 — au supravieţuit acestui masacru. 60 % dintre femei au pînă astăzi probleme în timpul sarcinii şi la naştere, iar tot al cincilea copil se naşte mort. Spre deosebire de americani, englezi, francezi, care şi-au efectuat experimentele în largul oceanelor, sau în zone deşertice, în Kazahstan exploziile au avut loc în mijlocul stepei, dar în vecinătatea zonelor dens populate. Relatările reporterilor apuseni sînt cutremurătoare. La Beţirksov, Kainar, Zarsal, cîteva din comunele vizitate, majoritatea sătenilor sînt atinşi de vreo boală sau alta. Leucemia, astmul, anemia au făcut şi fac în continuare ravagii înspăimîntătoare. Dar nu numai acestea, ci şi alte afecţiuni ciudate : umflarea capului şi a membrelor, surzenia, mutismul, pierderea facultăţilor senzitive. „La noi în Kaidar — avea să povestească unui reporter de la „Der Spiegel" vînătorul Kojaev — fiecărui copil îi lipseşte ceva : fie degetele, sau picioarele, fie auzul sau mirosul. Noi cei de aici — a mai istorisit kazahul — eram mari vînători. Dar animalele sălbatice sînt infestate şi consumarea cărnii este interzisă".

Din 1961 şi pînă astăzi — ni se mai relatează — peste o sută de medici aduşi în zonă, au avut în tratament aproximativ 50 000 persoane atinse de radiaţii. O simplă gripă sau afecţiune cardiacă le poate fi fatală. Alţi cercetători au stabilit doza de radiaţii în funcţie de distanţa aşezărilor umane de poligonul de la Semipalatinsk. Astfel, pînă la 150 kilomtri de centrul exploziilor nucleare, localnicii au fost iradiaţi cu o doză de 100-200 rem. (La Cernobîl, doza nu a fost mai mare de 25 rem.) Între 150—300 kilometri, doza scade la 50 rem, iar dincolo de 300 km radiaţia este de 5—10 rem.

Ultima detonare pe poligonul de la Semipalatinsk a avut loc în 1989, cînd s-a declanşat explozia unei bombe de 50 kilotone. A fost răspunsul ferm dat de politicienii şi militarii duri celor care protestau, cerînd sistarea experimentelor nucleare. (O asemenea organizaţie s-a înfiinţat şi în Kazahstan.) Conform unui riguros plan, acestei explozii trebuia să-i urmeze alte nouă în 1990 şi încă nouă în 1991. În cartea sa „Poligonul de la Semipalatinsk", ex-secretarul Comitetului de partid al acestei localităţi, Keşrim Bostoev, povesteşte, nu fără regrete, în ce împrejurări a avut loc sistarea exploziilor nucleare. „În vara lui 1990 a venit la mine Boris Vasilievici, principalul constructor de arme nucleare sovietice. Timp de o oră am discutat între patru ochi. El mi-a demonstrat că americanii au luat în acest domeniu un avans apreciabil şi că rămînerea în urmă a U.R.S.S. este categorică. Este necesar, mi-a mai spus el, să organizăm de urgenţă trei noi experienţe, două de 20 kilotone şi una de 50 kilotone. Numai pe această cale Uniunea Sovietică ar fi putut să fabrice arme nucleare de ultimă generaţie".

Dar evoluţia situaţiei politice a zădărnicit aceste proiecte. Descompunerea imperiului sovietic şi crearea republicii independente Kazahstan a determinat şi sistarea experienţelor nucleare pe platoul de la Semipalatinsk. Ele au fost interzise prin vocea preşedintelui Nasarbaiev.

LIVIU TIMBUS ■

TAXIURILE — o problemă spinoasă

• *Deseori, șoferii au fost agresați, tîlhăriți, iar unul dintre ei, de curînd, ucis în cursul unei altercații*

• *Au existat și șoferi incorecți, violenți, agresori, violatori, iar unul dintre ei chiar criminal*

O deplasare cu taxiul este un fapt aparent banal, ce ține de amănuntele obișnuite ale unei existențe civilizate. Destul de des, însă, cursele se termină cu discuții și parlamentări penibile și, nu o dată, aprinse, privind tarifele, valoarea cursei, aparatele de taxat etc. Cei ce au dreptate în astfel de dispute sînt cîteodată șoferii, cîteodată pasagerii... Acuzele, oricum, sînt reciproce.

Dar asta n-ar fi nimic : există cazuri cînd un drum cu taxiul se transformă într-o adevărată dramă, sau, la limită, într-o tragedie. Victimele unei curse nenorocite cu taxiul se află, deopotrivă, printre taximetriști și printre pasageri — iar concluzia este firească : e necesar un minimum de discernămînt atunci cînd iei pasageri pentru o cursă, asta pe de o parte, iar pe de altă parte, se impune o exigență mult sporită la eliberarea autorizațiilor de taximetrist sau la angajarea în acest post, avînd în vedere că sînt în joc banii, integritatea fizică sau chiar viața omului.

Prezentăm în acest număr al revistei cîteva cazuri de taximetriști agresați și tîlhăriți în ultima vreme, urmînd ca în numărul viitor să vă prezentăm și reversul medaliei.

ILIE GHEORGHE, de 25 de ani, din comuna Glina, Sectorul Agricol Ilfov, taximetrist la RODANA Taxi Parti, fiind solicitat de cinci indivizi să efectueze o cursă cu autoturismul pe Bd. Timișoara, sectorul 6, sub amenințarea unui cuțit, a fost deposedat de 4000 lei, ceasul de la mînă, un radiocasetofon auto și alte bunuri de valoare de 40.000 de lei, iar la plecare i s-au aruncat cheile de contact ale autoturismului.

Cazul a fost reclamat, la 6 oct. 1992, poliției din Sectorul Agricol Ilfov.

☆

BODAI VASILE, domiciliat în strada Preda Spătaru nr. 20, sector 5, șofer la Firma Parti taxi Dubino, aflîndu-se la intersecția strada Trafic greu cu Calea Rahovei, a fost solicitat de trei indivizi necunoscuți pentru a-i duce în cartierul Ferentari. Ajungînd pe str. Anghel Dogaru, sector 5, aceștia l-au amenințat cu cuțitul, luîndu-i suma de 8000 lei și ceasul de la mînă.

☆

În noaptea de 8 spre 9 noiembrie 1992, în timp ce se deplasa pe strada Nițu Vasile, sector 4, **STAICU ION**, de 52 de ani, din șos. Olteniței nr. 26, sector 4, și **STAICU DAN** de 28 ani, domiciliat în str. Rîmnicu Sărat nr. 9 sector 3, ambii șoferi de taximetre, au fost victimele infracțiunii de tîlhărie comisă de mai mulți indivizi necunoscuți, care i-au deposedat prin violență de suma de 12.000 lei, ceasurile de la mînă și un ghiul de aur.

☆

La 5 decembrie 1992, **MURAREȚU ADRIAN**, șofer la GETAX, a efectuat o cursă la solicitarea a doi cetățeni ; pe strada Grigore Vodă, sectorul 4, indivizii, prin violență și amenințare, au încercat să-l deposedeze de geacă și bani ; taximetristul a opus rezistență, scăpînd cu mare greutate de atacatori.

Acționînd cu operativitate, polițiștii din secția 16 au reușit prinderea autorilor, care au fost identificați în persoana numiților Neagu Constantin, de 23 de ani și Udrescu Liviu, de 18 ani, ambii domiciliați în str. Galați nr. 81 și respectiv 83, muncitori la Societatea Comercială „Solaris".

☆

DASCĂLU FLORIAN, de 30 de ani, domiciliat în str. Crivățului nr. 2, sector 5, taximetrist la Firma de taxi — parti S.C. GO-GO SRL, aflîndu-se pe Calea Rahovei, a fost solicitat de doi indivizi pentru o cursă în str. Luptătorii Antifasciști. Ajunși la destinație, cei doi, sub amenințare cu cuțitul, l-au deposedat pe șofer de suma de 700 de lei și un pachet de țigări.

Cei din secția 19 poliție au identificat autorii : Datcu Marius Costin, de 24 de ani, domiciliat în str. Carul Mic nr. 16, și Zamfir Ilie, din str. Luptătorii Antifasciști nr. 34, sectorul 5.

☆

ILIESCU CONSTANTIN, de 48 de ani, din comuna Tărtășești, județul Dîmbovița, taximetrist particular, aflîndu-se în seara zilei de 22 februarie 1993 pe bulevarul Bucureștii Noi, a fost solicitat de doi cetățeni să-i ducă în comuna Tărtășești. La intersecția șoselei București—Pitești, în Pădurea Rîioasa, Sectorul Agricol Ilfov, cei doi l-au amenințat pe șofer cu un cuțit, silindu-l să cedeze volanul, unul dintre indivizi preluînd conducerea autoturismului. După circa 300 de metri l-au deposedat de 5000 lei și l-au coborît din autoturism.

În ziua de 24 februarie, autoturismul a fost găsit de polițiștii din IPJ Dîmbovița abandonat în satul Samurcaș, comuna Crevedia, jud. Dîmbovița ; a fost predat păgubașului.

☆

BACIU MARIN, 42 de ani, din str. Leordeni nr. 26, sector 1, taximetrist la Firma ELLA, aflîndu-se pe Bd. Bucureștii Noi, la capătul tramvaiului 2, sectorul 1, a fost solicitat de 3 persoane pentru o cursă în comuna Chitila. Cînd au ajuns în comună, sub amenințarea cu un cuțit, cei trei l-au obligat să-i transporte în comuna Mogoșoaia, iar în dreptul Pădurii Mogoșoaia, prin violență, l-au obligat să coboare, deposedîndu-l de autoturism și luîndu-i, totodată, 8 dolari SUA, 20 mărci germane și 12.000 lei, după care au dispărut.

Cazul a fost reclamat la 27 februarie 1993 organelor de poliție.

☆

OLTEANU GEORGE VIRGILIU, de 24 de ani, din Bd Camil Ressu nr. 48, sectorul 3, taximetrist la Firma Velmar PROD COM SRL, aflîndu-se în autoturismul Honda Civic cu nr. 1-B-70584, la Gara de Nord, a fost solicitat de doi indivizi (romi) să-i transporte pe șoseaua Chitilei. Ajungînd în dreptul Pădurii Rîioasa, pe șoseaua ce duce spre comuna Săbăreni, cei doi, prin amenințare cu un cuțit și un spray lacrimogen, l-au deposedat de actele de identitate, de 11.000 de lei și de autoturism, cu care s-au deplasat într-o direcție necunoscută. Autoturismul a fost găsit abandonat pe raza comunei Tărtășești jud Dîmbovița.

Cazul a fost reclamat la data de 2 martie 1993 organelor de poliție.

☆

STOIAN NICOLAE, 53 de ani, str. Ion Berindei, nr. 3 sector 2, taximetrist particular, aflîndu-se cu autoturismul propriu la Gara de Nord, a fost solicitat de doi cetățeni pentru un drum pe șoseaua Chitilei. Ajungînd la Autogara Griviței, cei doi au refuzat să coboare din mașină și, sub amenințarea cu un cuțit, l-au obligat să conducă autoturismul către comuna Chitila, șoseaua București—Pitești, spre orașul Buftea, unde l-au deposedat de 8 000 lei, verigheta și ceasul în valoare de 10 000 lei iar după aceea i-au pulverizat în față spray și l-au coborît din mașină, dispărînd într-o direcție necunoscută cu autoturismul.

Cazul a fost reclamat la Poliția Sector Agricol Ilfov, la data de 4 martie 1993.

GHEORGHE BARBU ■

CONSILIER ECONOMIC

Un bancher nu trebuie să aibă păreri preconcepute

Domnul Jean-Paul BRUNET este consultant în probleme bancare și de asigurări și profesor de tehnici și practici bancare la Centrul pentru Formare în Profesiunea Bancară din Paris. Actualmente este lector la Institutul Bancar Român din București.

FLACĂRA : Domnule Brunet, vă rugăm să ne spuneți, mai intîi, cine sînteți.

Dl. Jean-Paul Brunet : Am 45 de ani, m-am născut în 1947, într-o suburbie pariziană. La vîrsta de cinci ani am părăsit Franța, plecînd împreună cu familia în America, tatăl meu fiind diplomat. Am 25 de ani de experiență bancară, experiență care a început la **Banca Națională a Mexicului,** continuîndu-se cu un stagiu la **First National City Bank,** din S.U.A. ; am lucrat, apoi, pentru o bancă englezească și, timp de 17 ani, pentru **Crédit Lyonnais.** Am făcut și consultanță pentru o întreprindere englezească în domeniul gestiunii de trezorerie. În cele din urmă, mi-am creat propria mea societate de asigurări și am început să lucrez la **Centrul de Formare în Profesiunea Bancară** din Paris, datorită căruia am ajuns în România și în alte țări ale Europei de Est. În acești 25 de ani de experiență, am învățat multe lucruri pe care vreau să le transmit celorlalți. Iubesc din toată inima activitatea de bancă și cred că am ajuns la un nivel de competență care îmi permite să-i învăț ceva pe cei care, peste ani, vor face, poate, această profesie mult mai bine decît am putut s-o fac eu.

FLACĂRA : Ce v-a atras în România ?

J.P. Brunet : Am văzut că în România este nevoie de tipul de competență pe care îl am eu. Am fost primit aici cu căldură și m-am atașat mult de țara dumneavoastră. Încerc să contribui la efortul general de ameliorare a mediului economic de aici. Din momentul în care se va putea conta și în România pe un sistem bancar dinamic, altele vor fi relațiile dintre agenții economici. Eu am considerat că am o carte mare de jucat în țara dumneavoastră, nu pentru că aș căuta gloria, ci pentru că pot să transmit ceea ce am învățat, uneori greu, dar totdeauna cu plăcere, într-o meserie frumoasă și cu un mare viitor.

FLACĂRA : Cum este sistemul bancar din România în comparație cu sistemele bancare din țările în care ați lucrat pînă acum ?

J.P. Brunet : În țări ca Statele Unite, Mexic, Anglia, Franța, banca participă direct la toate evenimentele vieții curente. Fără un sistem bancar eficace, economia paralizează. Occidentul trăiește de mulți ani într-un **sistem monetarist — bancaro-centrist,** dacă vreți — iar pentru România este esențial să realizeze o tranziție adecvată a sistemului ei bancar către standardele occidentale în domeniu. E important, mai ales, să se conștientizeze rolul sistemului bancar ca factor de reglare și de protecție a masei de capitaluri.

FLACĂRA : Care ar fi, în opinia dumneavoastră, pasul următor pe care ar trebui să-l facă România pentru a-și moderniza sectorul bancar ?

J.P. Brunet : Primul pas ar fi să se ajungă la o înțelegere cu toate băncile asupra definirii unor noi modalități și instrumente de plată. Rotația unei bancnote de 1 000 de lei este destul de rapidă, dar ar fi de cîteva ori mai rapidă dacă aceeași sumă ar circula ca **cec bancar** sau ca **monedă electronică.** În timpul în care se face o tranzacție cu o bancnotă de 1 000 de lei, se pot face zece sau chiar cincisprezece tranzacții cu **reprezentarea** ei scripturală sau electronică.

FLACĂRA : Și cum se poate ajunge aici ?

J.P. Brunet : De exemplu, se poate introduce o lege, ca în Franța, care să spună că orice plată mai mare de 1 000 de lei — să zicem — să fie făcută prin intermediul unui cont bancar, adică prin cec sau prin carte bancară.

FLACĂRA : Ce rol are Institutul Bancar Român în modernizarea sistemului bancar ?

J.P. Brunet : Eu personal cred că, în următorii cinci ani, sectorul bancar din România va cunoaște o expansiune considerabilă și că numărul personalului bancar se va dubla — cel puțin — față de cel de astăzi. Dacă acum sînt 43 000 sau 45 000 de angajați, peste cinci ani sectorul bancar va avea nevoie de minimum 80 000—90 000 de funcționari și cadre superioare. Expansiunea sistemului va fi considerabilă și rapidă, iar pentru necesitățile dezvoltării economice a României, indispensabilă. Deci, Institutul trebuie să răspundă acestor cerințe ; acesta ar fi rolul lui.

FLACĂRA : Pot deveni românii buni bancheri ?

J.P. Brunet : Da... eu cred că românii sînt destinați să fie buni bancheri, pentru un motiv extrem de simplu și anume acela că sînt latini. Spiritul latin este prin excelență dinamic, un spirit care știe să se adapteze și cînd știi să te adaptezi, reușești întotdeauna.

FLACĂRA : Cum trebuie să fie un bun bancher ?

J.P. Brunet : Un bancher trebuie să fie atent, să fie un sfătuitor pentru clientul său. La noi, în Franța, se și spune : **„clientul e rege"...**

FLACĂRA : Și la noi se spune, dar mă întreb cine mai crede asta...

J.P. Brunet : Sînt sigur că această mentalitate se va schimba. Apropo, îmi amintesc o întîmplare petrecută în Mexic. Într-o zi, în banca în care lucram, am văzut intrînd un individ prost îmbrăcat, murdar, și care mirosea de la o poștă ; observîndu-l, șeful meu s-a grăbit să-l întîmpine, l-a strîns în brațe... Am fost uimit de comportarea lui, pentru ca după aceea să aflu că respectivul „plebeu" era un om foarte bogat, posesor a nu știu cîte zeci de mii de hectare de pămînt și care venise la banca noastră după nu știu cîte zile de călătorie... E foarte important să nu ai păreri preconcepute în legătură cu cineva. Un bancher adevărat nu trebuie să uite niciodată acest lucru.

ALEXANDRU ARION

ALTE DOUĂ SOCIETĂȚI COMERCIALE AU FOST PRIVATIZATE

Aflăm de la domnul **Mircea Moraru,** director în cadrul Agenției Naționale pentru Privatizare, că din cele 32 de societăți comerciale care fac obiectul **privatizării pilot,** 18 au fost deja privatizate prin metoda MEBO.

Din cele 18, două au fost privatizate, recent, acestea fiind S.C. **Confecția** Tg. Secuiesc și S.C. **Tera** S.A. București.

Acțiunile S.C. **Confecția** Tg. Secuiesc au fost vîndute 100% S.C. **Secuiana** S.A., persoană juridică română.

Capitalul social a fost stabilit (conform H.G. 26/92) la 508,1 milioane lei, divizat într-un număr de 101.620 acțiuni, valoarea unei acțiuni fiind de 5 000 lei, preluate integral de cumpărător.

În clauza ce precede contractul de vînzare-cumpărare, cumpărătorul se angajează să efectueze un volum de investiții în valoare de un miliard de lei, în timp de trei ani, să mențină locurile de muncă timp de trei ani și să nu înstrăineze valorile imobiliare timp de 10 ani. Plata se va efectua în trei tranșe, pînă la data de 31.03.1994.

Cea de-a doua societate comercială, **Tera S.A.,** al cărei capital social este de 116,4 milioane lei, are un număr de 23 280 de acțiuni, fiecare avînd o valoare de 5 000 lei. Evaluarea și cumpărarea au fost făcute de **CONTI-AUDIT** S.R.L. București, finanțarea fiind realizată prin trei metode : metoda activului net corectat, metoda capacității beneficiare, metoda fluxurilor de numerar.

Clauza contractuală prevede menținerea locurilor de muncă pe timp de doi ani. Prețul negociat de 450 milioane lei va fi achitat în tranșe, în maximum 18 luni de la semnarea contractului.

ATENA ENEA

Vom fi patroni

METODA MEBO

În vederea accelerării procesului de privatizare, în cazul societăților comerciale mici, în conformitate cu prevederile legii, F.P.S., F.P.P. și A.N.P. au emis un pachet de norme metodologice.

Vînzarea acțiunilor societăților comerciale mici în cadrul privatizării de masă se efectuează prin **două metode :**

A. vînzarea prin negociere directă către membrii conducerii și salariații societăților comerciale respective ;

B. vînzarea prin licitație.

Prima metodă poate fi aplicată în cazul în care oferta de cumpărare de acțiuni este inițiată, după caz, de :

a) 3/4 din membrii conducerii ;

b) 2/3 din membrii conducerii și 15% dintre salariați ;

c) 51% dintre salariați.

Pentru depunerea ofertei inițiate în condițiile prevăzute mai sus și pentru încheierea contractului de vînzare-cumpărare, membrii conducerii și salariații societății comerciale au obligația să se constituie, în condițiile legii, într-o formă asociativă, cu personalitate juridică (S.R.L., S.A. etc.).

În cazul în care în cadrul procedurii sînt depuse mai multe oferte cu respectarea condițiilor prevăzute, comisia investită în acest scop va decide asupra vînzării acțiunilor în favoarea ofertei care asigură plata într-o proporție mai mare, în numerar, la data semnării contractului și reinvestirea într-o proporție mai mare a profitului.

Vînzarea prin licitație a acțiunilor are loc în cazul în care comisia constată că nu există oferte de cumpărare prin negociere directă sau că asemenea oferte nu au fost acceptate.

Anunțul pentru ținerea licitației, publicat cu cel puțin 15 zile înainte, cuprinde : denumirea societății, sediul social, forma juridică și capitalul social, numărul de acțiuni și valoarea nominală a acestora ; obiectul de activitate al societății comerciale ; numărul de acțiuni puse în vînzare ; prețul de începere a licitației ; data pînă la care se primesc ofertele de cumpărare ; criteriile de adjudecare și punctajul ; data și locul ținerii licitației ; persoana care poate fi contactată în legătură cu licitația.

Comisia adjudecă acțiunile ofertantului care propune cel mai bun preț, asigură cele mai bune condiții de plată, dă garanții pentru continuarea activității societății și păstrează numărul de locuri de muncă pentru o perioadă de cel puțin un an.

ATENA ENEA

CONSILIER ECONOMIC

— EUROPA DE EST —
PROPOZIȚII PRINCIPALE

ȚĂRILE BALTICE

În 1993, starea economiilor statelor baltice nu se îmbunătăți. Estonia, Letonia și Lituania se vor confrunta și în acest an cu o criză acută de materii prime și de resurse energetice. Comerțul lor cu țările occidentale va fi blocat în continuare de penuria de mijloace de plată. Singurul izvor de valute convertibile va fi, pe mai departe, tranzitul de mărfuri prin porturile de la Golful Finic. În această situație, este de așteptat ca fostele republici sovietice de la Marea Baltică să apeleze la credite externe. Pe această cale, Estonia, Letonia și Lituania își vor procura, în 1993, aproximativ 1,7 miliarde de dolari, pe care îi vor obține — în condiții favorabile — de la statele din vecinătate (Finlanda, Suedia, Danemarca). Ca urmare, serviciul datoriei externe va rămîne o povară suportabilă. Din păcate, în nici una dintre cele trei mici republici nu se va înregistra o tendință consistentă de înviorare a economiei.

BULGARIA

Este posibil ca, în acest an, Bulgaria să se confrunte cu tentative de destabilizare politică, pe fondul disensiunilor etnice dintre bulgari și turci. Un alt posibil nod de conflict politic îl constituie grupul susținătorilor fostului rege Simeon al II-lea. Economic vorbind, programul de privatizare va continua și va fi acceptat de majoritatea populației. Liberalizarea comerțului va fi încetinită, totuși, de instituirea unui posibil control al importurilor, datorat lipsei de devize convertibile.

În plus, vecinătatea unor posibile zone de conflict armat (Macedonia și Kosovo) poate influența negativ evoluția de ansamblu a procesului de tranziție în Bulgaria.

CEHIA ȘI SLOVACIA

În Republica Cehă, sistemul de impozitare va fi modificat; guvernul este dispus să protejeze veniturile mici și mijlocii, aplicînd o fiscalitate moderată. În același timp, a doua rundă a privatizării prin sistemul **voucher**-urilor va fi completată și cu metode mai „ortodoxe" (vînzare directă, de pildă). Relațiile economice cu Occidentul se vor îmbunătăți, tot mai mulți investitori din Vest vor veni în Cehia. Ca urmare, spre sfîrșitul anului, economia cehă va înregistra o modestă tendință de creștere.

Slovacia va resimți acut, pe plan economic, efectele „divorțului" de la 1 Ianuarie. Praga nu va mai subvenționa întreprinderile slovace. Nici investitorii străini nu vor bate prea des la porțile guvernului de la Bratislava, neîncrezători în destinul tinerei republici a ambițiosului Vladimir Meciar.

UNGARIA

La finele mandatului cu care a fost investit, guvernul lui Josef Antal nu se poate lăuda că este foarte popular. Ungaria nu a fost scutită de problemele cu care s-au confruntat și celelalte țări din Europa răsăriteană. Programul de stabilizare economică, finanțat de Fondul Monetar Internațional, nu a putut fi îndeplinit punct cu punct. Privatizarea a făcut, e drept, pași mai mari decît în alte țări, dar obiectivul declarat al guvernului (trecerea în proprietate particulară a 50% din totalul activelor din economie) nu va fi atins.

POLONIA

Noul guvern al Hannei Suchochka are șanse să stabilizeze situația politică. Pe fondul liniștii de pe scena confruntărilor dintre partide, Polonia este prima dintre fostele țări comuniste în care se va înregistra o tendință clară de revigorare a economiei. La sfîrșitul anului în curs, balanța conturilor curente va tinde către un echilibru care, nu cu mult timp în urmă, ar fi părut utopic. Va începe derularea unui program de investiții masive în telecomunicații și în modernizarea căilor rutiere, fondurile necesare fiind puse la dispoziție prin intermediul unor credite acordate de F.M.I., Banca Mondială și Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare.

ROMÂNIA

Analiștii occidentali cred că țara noastră se poate confrunta, în 1993, cu o instabilitate politică, generată de fragilitatea guvernului rezultat în urma alegerilor din septembrie trecut. În același timp, ei cred că este posibilă înregistrarea unui relativ avînt în sectorul economiei private. Se așteaptă, în special, o revigorare a agriculturii după un an (1992) calificat drept „foarte slab". De asemenea, observatorii occidentali ai vieții politice de la noi prognozează o intensificare a tendințelor unioniste, care vizează reintegrarea Moldovei de dincolo de Prut în hotarele României Mari.

RUSIA

Haosul va domina economia rusă și în acest an. Tendințele naționaliste susținute de oameni importanți ai puterii (Alexandr Rutkoi și Arkadi Volsky) vor căpăta, în consecință, un suport popular și mai evident. Investitorii occidentali nu vor manifesta nici în acest an un entuziasm deosebit în afacerile cu Rusia. Confuzia legislativă nu este de natură să le diminueze reticențele. Totuși, în extracția de petrol și gaze naturale, excepțiile vor fi notabile.

UCRAINA

În centrul atenției se vor situa și în acest an relațiile Kievului cu Moscova. Președintele Leonid Kravciuk va fi susținut în tentativa sa de emancipare deplină de sub tutela Kremlinului, fără să fie scutit, însă, de confruntări dure cu adepții unei politici de separare mai moderate. Conservatorii se vor opune și tendințelor de accelerare a reformei. Economic vorbind, Ucraina va încerca să-și dezvolte legăturile cu țările din afara fostei zone dominate de Rusia Sovietică. Este în curs de demarare un program de colaborare cu Iranul, care vizează dezvoltarea unei industrii de prospectare și de exploatare a resurselor de hidrocarburi ale țării.

MARCEL APOSTOLESCU ■
(după **The World in 1993**)

ȚĂRILE EUROPEI DE EST
sau FALIMENTUL UNEI IDEOLOGII BOLNAVE

Nr. crt.	ȚARA	Populația (milioane locuitori)	Produsul Intern Brut (miliarde)		P.I.B. pe locuitor (în dolari)	Dinamica P.I.B. față de anul anterior		Rata inflației	
			unități monetare naționale	dolari		1992	1993	1992	1993
1	BULGARIA	8,6	285 leva	8,8	1.021	–10%	–3,5%	110%	70%
2	CEHIA	10,4	743 coroane	26,6	2.562	–3,7%	+0,9%	11%	14,3%
3	ESTONIA*)	1,58	29 ruble	0,968	613	–20%	–5%	500%	100%
4	LETONIA*)	2,66	22,3 ruble	0,744	279	–25%	–10%	900%	200%
5	LITUANIA*)	3,76	29,9 ruble	0,996	265	–15%	–5%	900%	100%
6	POLONIA	38,4	1.210 zloți	63,7	1.660	–15%	+2,4%	74,3%	39,1%
7	ROMÂNIA	23,2	6.858 lei	15,8	680	–7%	–1,2%	145%	80%
8	RUSIA	149,0	48.000 ruble	137,8	929	–16,5%	–8%	2000%	750%
9	SLOVACIA	5,3	280 coroane	10.0	1.886	–5,8%	–4%	11%	25%
10	UKRAINA*)	51,8	291,6 ruble	9,7	188	–23%	–15%	2000%	1000%
11	UNGARIA	10,3	3.170 forinți	40,2	3.896	–2,2%	+1,2%	26%	15%

Sursa: The Economist Publications – The World in 1993.
*) P.I.B. și P.I.B. pe locuitor au fost calculate pe baza greutății specifice a economiei fiecăreia dintre țările respective în economia fostei U.R.S.S., la nivelul anului 1991. În calcule, dolarul a fost echivalat cu 30 ruble.

COMPARAȚII
UNDE ESTE LUMEA A 3-A?

Nr. crt.	GRUPUL DE ȚĂRI (ȚARA)	Populația (milioane locuitori)	P.I.B. (miliarde dolari)	P.I.B. pe locuitor (în dolari)
●	„BLOCUL" EST-EUROPEAN TOTAL – din care:	305,0	315,3	–
1	RUSIA	149,0	137,8	929
2	POLONIA	38,4	63,7	1.660
3	UNGARIA	10,3	40,2	3.896
4	CEHIA	10,4	26,6	2.562
5	ROMÂNIA	23,2	15,8	680
6	SLOVACIA	5,3	10,0	1.886
7	UKRAINA	51,8	9,7	188
8	BULGARIA	8,6	8,8	1.021
9	LITUANIA	3,76	0,996	265
10	ESTONIA	1,58	0,968	613
11	LETONIA	2,66	0,744	279
●	GRUPUL CELOR 7 TOTAL – din care:	659,5	15.738	–
1	S.U.A.	251,8	5.670	22.520
2	JAPONIA	125,0	4.000	32.018
3	GERMANIA	80,9	1.950	24.120
4	FRANȚA	56,9	1.360	23.900
5	ITALIA	60,0	1.170	20.200
6	MAREA BRITANIE	57,9	1.000	17.300
7	CANADA	27,0	588	21.710
●	„TIGRII" ASIATICI TOTAL – din care:	73,8	758	–
1	COREEA DE SUD	44,1	354	8.040
2	TAIWAN	21,0	241	11.500
3	HONG KONG	5,9	111	18.800
4	SINGAPORE	2,8	52	18.143

Sursa: FLACĂRA (după The World in 1993/The Economist).

CHINEZII ALEARGĂ DUPĂ AUR

AURUL ÎN BALANȚA FORȚELOR PIEȚEI
– OFERTA ȘI CEREREA MONDIALĂ ÎN 1992 –
(cantitățile sînt exprimate în milioane uncii troy*)

PRODUCȚIE ȘI VÎNZĂRI			CONSUM	
Extracție minieră		58,4	Orfevrărie (bijuterii)	76,0
Vînzări, total – din care:		62,4	Consum industrial	8,7
– prin băncile de emisiune	20,9		Achiziții cu caracter privat	36,1
– provenind din țările fostului bloc răsăritean	15,0			
TOTAL		120,8	TOTAL	120,8

Sursa: APMA – American Precious Metals Advisors; (după Financial Times / feb. 24 1993)
*) o uncie troy = 31,103 grame; un milion de uncii troy = aprox. 31,1 tone

În 1992, **China** a fost țara în care s-a consumat cea mai mare **cantitate de aur** — se arată într-un studiu estimativ al APMA (Consiliul American al Metalelor Prețioase); artele manufacturiere de lux și industriile chineze au utilizat, în cursul anului precedent, **26 de milioane de uncii troy** (peste 800 de tone) de aur.

China a importat 500 de tone de metal galben și a utilizat în consum și cele 35 de tone rezultate din producția proprie. Banca Centrală a Chinei a cumpărat din afară alte 300 de tone de aur, în parte pentru a-și consolida rezervele și în parte pentru a-și asigura resursele necesare acoperirii impetuoasei cereri de pe piața internă.

Jeffrey Nichols, directorul executiv al **APMA**, a declarat că mulți observatori ai pieței mondiale a metalelor prețioase au avansat ipoteza potrivit căreia Banca de emisiune chineză a achiziționat 150 sau 200 din cele 400 de tone de aur vîndute în toamna lui 1992 de Banca Centrală a Olandei. Dl. **Nichols** a apreciat că Banca olandeză de emisiune a vîndut în total 650 de tone de aur în 1992, deținînd recordul anual absolut al vînzărilor. Anul trecut au mai vîndut aur Banca Centrală a Belgiei (202 tone) și Banca Centrală a Canadei (aproximativ 100 de tone), precum și băncile de emisiune din Irak și Abu Dhabi — acestea din urmă fiind forțate să rezolve pe această cale situațiile de criză cu care s-au confruntat țările respective. Irakul a vîndut 175 de tone de aur pentru a-și înviora economia afectată de blocadă, iar micul emirat din constelația petrolieră a Golfului a disponibilizat 150 de tone din stocul metalic al băncii sale centrale pentru a contracara pierderile provocate de falimentul „cu cîntec" al Băncii de Credit și Comerț Internațional (BCCI).

În 1992, prețul aurului s-a situat la cel mai scăzut nivel din ultimii șapte ani. În sensul diminuării prețului mondial al metalului galben au acționat nu numai vînzările masive ale băncilor deja menționate, ci și afluxul de aur canalizat spre piață de țările din fosta Uniune Sovietică. Analiștii estimează că anul trecut s-au vîndut peste 1 000 de tone de aur, față de 620 de tone în 1991 și 435 de tone în 1990. Pulsul pieței a contrazis opinia larg răspîndită în mediile de informare, opinie potrivit căreia oamenii de afaceri ar manifesta un dezinteres evident pentru plasamentele în aur. În studiul amintit, se apreciază că oferta globală de aur a însumat în 1992 peste 3 750 de tone (față de 3 140 de tone în 1991) și că 2 634 de tone au fost absorbite de o cerere în care ponderea cea mai mare a revenit producătorilor de bijuterii.

MARCEL APOSTOLESCU ■

ROMÂNIA VA PĂŞI ALĂTURI DE GRECIA ŞI COMUNITATEA EUROPEANĂ

Participanţii la Programul de pregătire organizat de ELKEPA şi Agenţia Română de Dezvoltare

După cum vă informam în numărul trecut al revistei noastre, o importantă delegaţie a Greciei, reprezentînd **ELKEPA** (Institutul de Dezvoltare d n Atena), a fost prezentă în România.

Iată concluziile finale ale acestei acţiuni pe care v-am prezentat-o în numărul anterior.

Athanasios Papaţexandrios, director la Banca Elenă de Dezvoltare Industrială — ETBA : „Am venit în România pentru a vă ajuta să vă pregătiţi pentru aplicarea corectă şi concretă a principiilor econom ei de piaţă liberă. Acţiunea noastră se înscrie în programul PHARE şi are cele mai serioase intenţii. Sperăm într-o colaborare fructuoasă. Contăm aici pe vechile noastre relaţii şi pe apropierea dintre popoarele noastre.

Acţiunile iniţiate de publicaţia dumneavoastră sînt b nevenite şi pot ajuta la popularizarea acţiunilor noastre. Vă mulţumim !

● **Ionel Voinescu, director la Agenţia Naţională de Privatizare :** „Acţiunea «ELKEPA» de la Bucureşti este binevenită pentru toţi cei care au participat. Sperăm ca relaţiile dintre ţara noastră şi Grecia să fie benefice pentru ambele părţi. Vă mulţum m pentru atenţia pe care a acordat-o «Flacăra» acestei acţiuni şi vă rugăm să fiţi mereu alături de noi.

● **Cornel Verescu, director al Departamentului de Relaţii Externe** din cadrul Agenţiei Române de Dezvoltare : „Acţiunea care a avut loc la Bucureşti cu participarea experţilor de la EL-KEPA, în perioada 15 februarie — 5 martie 1993, va avea ca efect formarea unor specialişti în problemele econom ei de piaţă. Pe de altă parte, pornind de aici şi avînd în vedere tradi-

Dl. Athanassios PAPALEXANDRIS — director al ETBA, Banca Elenă pentru Dezvoltare Industrială

ţionalele noastre relaţii, se vor putea realiza diverse colaborări între oameni de afaceri din Grecia şi din România.

Iniţiativa revistei dumneavoastră este de bun augur în presa noastră şi va fi benefică pentru toţi cei interesaţi să realizeze contacte economice sănătoase.

Vă mulţumim pentru această iniţiativă şi vă dorim succes în continuare"! La un tiraj cît mai mare ! O meritaţi !"

ARISTICA VĂDUVA ■

Oportunităţi de afaceri (AUSTRIA)

MISIUNEA ECONOMICĂ AUSTRIACĂ

● *Firme participante, persoane de contact*

Pe 1 şi 2 martie ne-a vizitat ţara un grup important de oameni de afaceri din Austria. Misiunea economică austriacă a fost organizată de **Camera de Comerţ şi Industrie** a României şi de către **Donaueuropäisches Institut** din Viena. Creat pentru a promova relaţiile economice şi comerciale între Europa de Vest şi Europa de Est, precum şi cu ţările din Asia, **Donaueropäisches Institut** — cunoscut şi sub numele de Organizaţia (austriacă) pentru Relaţii Economice Internaţionale (IER) — a fost fondat în 1947. **IER** are sediul în Viena şi este o organizaţie privată şi independentă. Institutul a devenit un forum internaţional respectat pentru discuţii şi schimburi de idei. El oferă conferinţe şi cursuri în Viena şi în alte centre importante de afaceri, precum şi misiuni economice şi seminarii de afaceri în ţări din Europa Centrală şi de Est şi în Asia.

IER se bucură şi de un statut de consultant pe lîngă **ECOSOC şi Consiliul Europei.**

În numărul următor, vă vom prezenta interviul realizat de noi, cu dl. consul Dr. **Wilhelm Hendricks,** preşedinte al IER.

MIHAI SĂNDOIU ■

Commerzbank A.G.
Zentrale Auslandsabteilung
Referat 3.3.
6000 Frankfurt
Hans Helmut Althaus

AWT — Internationale

Handels-u Finanzierungs AG
Concordia Platz 2
1013 Wien
Tel. 53 406-0
Tlx 613 222 421
Fax 53 406 16
Dipl. Kfm. Ioan Alexandru

CA LEASING GmbH
Wiedner Hauptstrasse 56
1040 Wien
Tel. 588 08-0
Fax. 588 08-524
Dr. Heinz Irrgeher

J.M. Voith AG
Linzer Strasse 55
Postfach 168
3100 St. Pölten
Dipl. Vw. Henger

SIHI-Halberg

Pumpen-Vertriebsges.m.b.H.
Cumberlandstr. 56
1140 Wien
Tel. 894 64 20 0
Fax. 894 64 20 21
Tlx. 116 323 sihi a
Dipl. Ing. Helmut Spitra

Oberbank

Bank f 00 u. Salzburg
Postfach 60
4010 Linz
Tel. 0732 2802 — 2302
Tlx. 22 18 02
Fax. 0732/78 58 04
Mag. Hannelore Hamberger

Eurohandelsbank

Walnnerstrasse 8
1040 Wien
Tel. 531 34 — 0
Tlx. 13 34 68
Fax. 531 34 — 5
Dr. Michel Heger

Internationale Nederlanden Bank AG Vienna

Tuchlauben 8/IV Postfach 152
1011 Wieh
Tel. 531 54 49
Fax. 531 64 99
Telex 112393 inghvia
Dr. Robert A Hessenberger

Creditanstalt-Bankverkin

Schottengasse 6
1010 Wien
Tel. 531 31 — 0
Dr. Gerhard Heihs

Angus Fire

Thame Park Road, Thame
Oxfordshire Ox 93 RT U.K.
Tel. 0044/84421/4845
TLX. 83425
Fax : 0044/84421/3512
Mr. Alec Johnson
— instalaţii de stingere incendii şi instalaţii de irigaţii

A. Rohe Ges.m.b.H.

Scherbangasse 3
1230 Wien
Tel. 86 46 11 — 0
Fax : 86 54 470
Telex. 131012

Gerhard Frühbauer Exportleiter

— utilaje pentru dotarea garajelor (instalaţii de spălare auto, aparatură testare motor, întreţinere caroser e).

Aichelin Industrieofenbau

Fabriksgasse 3
2340 Mödling
Tel. 02236/23646
TLX. 79158
Fax. 02236/22229
Dipl. Ing. Helmut Hollmann

— planificarea tehnologiei de tratare la cald în industria metalurgică, generatoare de gaz protectoare.

Plibrico Ges.m.b.H.

Hegelgasse 6
A — 1010 Wien
Tel. 512 12 30
Tlx : 11 28 82
Fax 512 33 57
Ing. Hubert Gmeinbauer
Direktor
— mater ale refractare şi materiale speciale de construcţii

Export Consult — Handelsges m.b.H.
Wlassakstr. 64 — 66

1130 Wien
Tel. 804 95 78
Tlx 1321 76
Fax 804 95 78 — 32
Hr. u. Fr Mag. Schott
Schubrig Ges. m. b. H.
Bauunternehmen
Lanstenstr. 7
3500 Krems / Donau
Tel. 02732 / 832 81
Fax 875 — 03 — 35
Herrn Ing Alfred Schubrig
— construcţii
Carbone Lorraine
Reindorfgasse 5
1150 Wien
Tel. 83 72 45
Tltex. 232-3222218 Carlo
Fax. 8594 00

Dr. Egon Wünsch
— echipamente industria chimică
— materiale speciale şi de înaltă tehnologie

Plasser & Theurer

Export von Baumaschinen Ges.m.b.H.
Johannesgasse 3
1010 W en
Tel. 515 72 — 0
Tlx. 1/32 117 a plas a
Fax 0222 513 18 01

Hr. Peter Ilek

— echipamente pentru construcţia şi întreţinerea căilor ferate

Trox Technik Gebr. Trox. Ges.m.b.H.
Leopoldauer Strasse 29
A — 1211 Wien
Tel. : 278 15 48
Tlx. : 11 56 31
Fax. : 278 15 48 — 34
Friedrich Peltzer
Direktor

— elemente de construcţii pentru tehnica aerului condiţionat, încălzire, aerisire, filtre de aer

STROMAG

Antriebe Ges.m.b.H.
Nord-Süd Str. 2 d
2355 IZ Wr. Neudorf
Ing. Pietro Malgarini
Direktor

— motoare electrice, cuplaje, convertizoare de frecvenţă, materiale electrice pentru macarale, s steme de reglare

Siemens Ag Österreich
Apostelgasse 12
1031 Wien
Tel. 71711 0
Hr. Ing Heimo Hammer
Vertriebsleiter AV-TS

— aparatură pentru radiodifuziune şi televiziune, mijloace de întreţinere şi sonorizare pentru săli de conferinţe şi de spectacole, instalaţii de siguranţă, instalaţii pentru translaţie, instalaţii de alarmă şi telefonie pentru centrale electro şi nucleare

Datele de mai sus ne-au parvenit prin amabilitatea d-lui preşedinte al IER — dr. Wilhelm Hendricks — şi a d-lui Pavel Paraschiv, de la Camera de Comerţ şi Industrie a României.

America sfidează Europa

LA CAPĂTUL UNUI V
VECTOR W 8 TWINTU

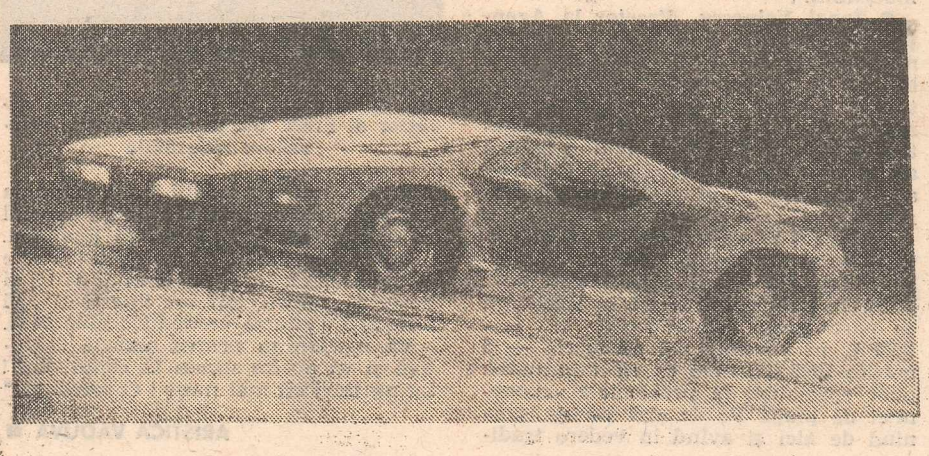

MOTOR : V 8 la 90°, central transversal spate. Arbore cu came central, două supape pe cilindru. Gestiune integrală Vector cu injecție Bosch și 8 bobine de inducție. Două turbo cu schimbător. Carter sec. cilindree : 5 973 cm³ (alezaj x cursă 101,6 x 92,1 mm). Putere : 625 cp la 5 700 turații/min.

TRANSMISIE : La roțile din spate. Cutie auto cu 3 rapoarte.

ȘASIU : Lăcaș tubular cu panouri de aluminiu nituite și planșeu de aluminiu (tip cuib de albină). Suspensie în față cu triunghiuri suprapuse. Punte spate tip De Dion, cu 4 tiranți reglabili și bară antiruliu în față și în spate. Direcție cu cremalieră ; 4 frîne cu discuri cu patru pistoane cu diametrul de 325 mm, fără servo.

DIMENSIUNI : Lungime — 4 369 mm, lățime 2 083 mm, înălțime 1 080 mm.

Roți : 9,5 și 12 x 16, pneuri 255/45 și 315/40 ZR 16.

REZERVOR : 125 litri.

GREUTATEA CONSTRUCȚIEI : 1 510 kg.

PERFORMANȚE : 0—100 km/oră : 4,1 secunde, 400 m cu plecare de pe loc : 11,9 secunde.

VITEZA MAXIMA : 350 km/oră.

După ani de „lupte" și îndoieli, **Jerry Weigert** a ajuns la capătul visului său : modelul **Vector** intră în producție.

Urmînd exemplul strămoșilor săi, **Jerry Weigert** a proclamat sus și tare independența Statelor Unite. Fără să mai țină seama de sfaturile de prudență, el îi sfidează pe europeni și îi pune în gardă.

În timpul ultimilor 20 de ani, toți constructorii au crezut că Weigert va ajunge doar să completeze cohorta prototipurilor fără viitor. De la investitori bogați la observatori binevoitori, trădările s-au succedat, încă de la începutul afacerii, în 1978. **Weigert** nu s-a schimbat pentru nimic în lume, e drept, lăsînd uneori să transpară o oarecare amărăciune, exprimată însă întotdeauna cu calm. Vocea lui s-a animat numai cînd a abordat calitățile modelului **Vector** și standardele sale aerodinamice, întrevăzînd posibilitatea convertirii **porsche**-iștilor și **ferrari**-știlor.

A convinge un neîncrezător a devenit pentru Weigert o competiție personală și o datorie patriotică. Pentru mulți, problema nu este de a ști dacă **Vector** poate constitui un super G.T. de concurs, ci dacă poate fi produs (în mod veritabil) în serie.

Weigert a fost elevul celor mai mari două școli de design automobilistic, înainte de a intra la **General Motors.** Apoi a trecut prin mai multe întreprinderi independente, lucrînd pe diverse proiecte. A expus primul său model **Vector W-2** la Salonul din **Los Angeles** în 1976, a proiectat modelul **Vector Car** în 1978, încununîndu-și încercările cu proiectarea modelului **Vector Aeromotive.**

Astăzi, activitățile pentru **Vector Aeromotive** utilizează un spațiu de 2800 mp, împărțit în patru clădiri, și 70 de salariați. Unii vin de la concurență, alții din industria aeronautică, dar lui **Weigert** nu-i place să dea nume. Consiliul de Administrație este format din oameni ca : **Peter Schutz,** fost președinte la **Porsche, Ron Tonkin,** proprietar al multor afaceri pe Coasta de Est, **Anthony Thompson,** director de marketing la **Jaguar** în **epoca Leyland. Tonkin** a fost în așa măsură cucerit de modelul **W 8** încît a cumpărat șasiul nr. 009 ; nr. 007 a fost vîndut lui **John W. Dick,** președintele Uzinelor de caroserie **Hooper** din Londra. La proiectare, în 1978, modelul **W 8** valora aproximativ 178 000 dolari, astăzi valorează aproape 400.000. Bună afacere !

Pasiunea lui Weigert pentru aeronautică stă la originea devizei sale : „Tehnica aerospațială pentru drum". Îi face plăcere să dezvolte comparații cu tehnologia avioanelor de vînătoare, o idee care se regăsește în broșurile și clipurile publicitare, în întreg „discursul" de marketing al modelului **W 8.** Într-adevăr, formele modelului **Vector** sînt neobișnuite, dar este suficient să ridici capota motorului pentru a fi și mai mirat.

Grija pentru detaliu nu poate fi mai mare, iar **Mark Bailey,** responsabil cu fabricația, declară : „În măsura în care nu avem aura europenilor, sîntem obligați să facem mai bine". Dar nu e suficient să faci un lucru să strălucească pentru ca acesta să și meargă. La acest preț ne putem aștepta la caracteristici puțin mai complicate, în fapt, valoarea modelului **Vector** rezu din calitatea fabricației, care nu fa artă pentru artă ca un Porsche 959.

Oricine va remarca, îndeosebi, ca tatea organelor de asamblare, sînt dotate cu dispozitive de sigu... Toate piesele sînt tratate și, adesea, s trecute pe sub microscop și raze Modelul este dotat cu semișasiu ba pe o structură tubulară din aliaj oțel, cu planșeu de **Nidal,** extensii față și în spate, de mare rezistență. I nourile de aluminiu sînt lipite și fi te prin nituri **tip aviație.** Rezistența **crash** (accident), sub toate unghiur este „net superioară mediului", cum place să sublinieze lui Weigert. A o singură carcasă a fost utilizată pe tru a trece toate testele. Coliziun unei mase mai mari de două tone plafon n-a deteriorat deloc caroser rezistența la șocurile laterale e aproape de două ori superioară med și testele de răsturnare la cap pe mar chin au depășit rezultatele obținute **Volvo.** După încercarea de coliziune spate, suspensia era intactă și șasiul putea deplasa cu motorul. Susp pe față este compusă din triung...

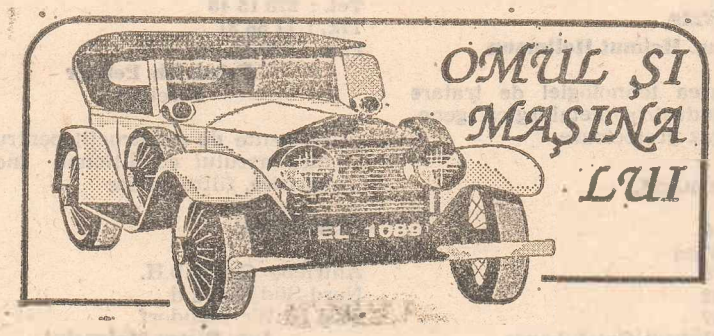

OMUL ȘI MAȘINA LUI

Domnul **EUGEN DIJMĂRESCU,** secretar al Departamentului de Analiză Politică din cadrul Frontului Salvării Naționale, este stăpînul unui autoturism **BMW 520. BMW-ul 520** al d-lui Dijmărescu are culoarea gri-metalizat și este fabricat în anul 1990. Cu modestie, domnia sa precizează : „Este mașina pe care am putut să mi-o procur". Permisul de conducere l-a obținut în anul 1978. Nici în ruptul capului nu a vrut să apeleze la cineva care să-i „bage" o pilă la vreun îngalonat sau încenturat de la Serviciul de Circulație Rutieră. A preferat să-l obțină cu forțele proprii.

După o primă încercare nereușită, după o a doua încercare pierdută „la mustață", a urmat o a treia încercare, după care „milițianul" i-a spus : „Felicitări. Veniți peste șase zile cu două poze și vă ridicați carnetul". De atunci, dl. Dijmărescu conduce mașina cu multă siguranță; dovedind aptitudini de bun șofer. Conduce mașina cu multă plăcere, șofatul fiind pentru domnia sa una dintre principalele modalități de relaxare. Dl. Dijmărescu consideră că în vremurile noastre mașina este o mare necesitate. Din anul în care a obținut permisul de conducere și pînă în prezent a fost amendat o singură dată, cu 500 de lei, datorită faptului că a parcat mașina „în spic", așa cum îl învățase cîndva un polițist, dar a trecut cu ușurință peste acest moment, considerînd că este normal ca polițiștii să nu gîndească, toți, la fel. Pentru a intra mai bine în tainele mașinii, dl. Dijmărescu a studiat destule cărți în domeniu, mai mult decît atît, a încercat să-și pună în valoare cunoștințele teoretice însușite prin probe practice ; multe duminici și le-a petrecut demontînd și montînd piese și subansamble destul de complicate din componența mașinii, deci, într-un cuvînt, domnia sa, nu se uită la mașină ca „miță-n calendar".

Întrebat dacă poartă în mașină trandafiri, dl. Dijmărescu a răspuns: „Nu-mi place să port agățători și afișe în mașină".

În altă ordine de idei, bărbat bine, dl. Dijmărescu a recunoscut că în decursul timpului a avut în mașină multe colege drăguțe, dar nu le divulgă numele, pentru a nu le pune în postura de „a avea dispute între ele".

GHEORGHE BARBU ■
Fotografie de FLORIN IONIȚĂ ■

RECORDURI AUTOMOBILISTICE

● **Pe națiuni, recordul victoriilor** Campionatul Mondial de Raliuri e deținut de piloții finlandezi, care talizează 75 de victorii, repartizate a fel : **Alen** — 19 ; **Mikkola** — 18 ; **Sa nen** — 11 ; **Vatanen** — 10 ; **Kankkun** 8 etc., etc.

● **Copilotul cu numărul cel mai ma de victorii** în Campionatul Mond de Raliuri este deținut de finlandez **Kivimaki,** cu 19 succese, urmat **Hertz,** cu 17 și **Siviero,** cu 14.

● **Numărul maxim de victorii** ob nute de un pilot într-un sezon comp tițional este de cinci. Cîte cinci victo în același sezon au obținut **Alan Bio quist** (pe **Audi** — în 1984), **Markko M lonen** (pe **Peugeot** — în 1985) și **simo Biasion** (pe **Lancia** — în 1988 1989).

● **Victoria lui Carlos Sainz** (**Toyota)** la Raliul Acropole, în 1990, fost prima victorie obținută de un pil spaniol în Campionatul Mondial Raliuri.

● **Numărul maxim de victorii** ob nute de o **marcă** în cursul unei singu ediții a Campionatului Mondial este 10 (zece) ; acest record aparține firm **Lancia,** care l-a dobîndit în 1988.

ADRIAN BRUTARU

BO

puse cu resort amortizor. Discu-
le frînă furnizate de Alcon au un
etru de 325 mm şi o grosime de
am şi sînt echipate cu patru pis-
de strîngere. Roţile (pneurile)
realizate de Michelin. Respectînd
ţia americană, modelul **Vector**
animat de un **V 8** produs de **Ge-**
Motors. Încercările la bancul de
, la încărcătura maximă ,au în-
trat 722 CP. Nu e deloc rău pen-
capacitate cilindrică de 6 litri !
ifierea este de tip carter sec. In-
secvenţială multipunct — tip
h — este gestionată electronic.
ire cilindru posedă propria sa bo-
de inducţie. La aceasta se adaugă
reche de compresoare turbo Gar-
derivate din modelul de aviaţie
(corp şi turbină), făcînd apel la o
e cu apă. Transmisia a evoluat
vechile şi masivele **Cadillac Eldora-**
tracţiune pe faţă, utilizînd un
cu lanţuri. Bineînţeles, ansam-
a fost în mod considerabil modi-
şi întărit.

Spectacol şi lumini

După ce am efectuat un tur com-
de uzină şi am descoperit secrete-
in interiorul modelului Vector, am
nit o săptămînă mai tîrziu pentru
re. Două maşini de demonstra-
erau disponibile, una gri „arde-
şi una roşu măr, veritabil apel la
ncvenţă. Nu mă întrebaţi de ce, dar
s-a părut că tînăra în roşu era mai
igătoare decît bătrîna doamnă în
— spune **David Kostka,** un pilot
încercare foarte bun.
ontrar rivalelor sale europene, mo-
ul Vector nu este un bulgăre de
şchi pus aiurea ; este dimensionat
are grijă. Plafonul este în mod
s plat, tăiat de o supracapotă al

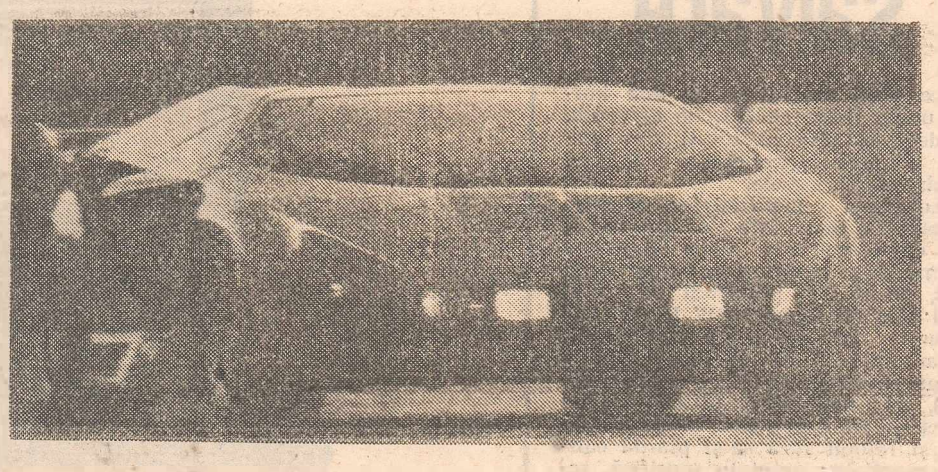

cărei oblon dimensionează garda. Liniile **Vector**-ului se inspiră din **Bertone Carabo 1968.** A lua loc la bord este o poezie. Canapelele model Recaro, cu comandă electronică, sînt îmbrăcate în piele de bună calitate. Automobilul pare lat şi scurt, în sfîrşit este mai lat cu cinci cm decît modelul LANCIA DIABLO şi mai scurt cu nouă cm, fiind şi mai scund cu 2,5 cm decît „diavolul". Să ne oprim aici cu socotelile. Vederea din spate nu este din cele mai comode, dar aceasta nu este mai rea decît la modelul Countach. Parbrizul fabricat cu mare osteneală în Germania este exagerat flancat de două urcătoare late şi spălat de o pereche de ştergătoare. Suprafaţa planşeului este mărită prin absenţa consolei centrale. Pasajele de roată se răsfrîng larg în habitaclu dar transportul scaunelor către centru a permis o perfectă aliniere a pedalierului. Geamurile se comandă de lîngă scaun, dar dacă apare un curent cald, nimic nu dăunează sistemului de climatizare care este excelent, dotat cu mai multe clapete de ieşire. Echipamentul audio cuprinde o instalaţie stereo cu compact disc.

Sprijin !

Contact acţionat, **„spectacolul"** mecano-electronic **Vector** se pune în acţiune. Circulaţia este densă. Nu este locul ideal pentru a-l dezlănţui pe **V 8** şi de a duce discurile la roşu. Direcţia este lejeră. Ea este precisă, dar cînd o orientăm într-o anumită direcţie stîlpii de susţinere ai parbrizului acoperă vederea şi avem impresia că este în mod direct legată la pneumatice. Adăugăm la aceasta o uşoară lipsă de precizie la punctul de mijloc. Frînele sînt generoase, dar comanda lor lipsită de un servo necesită un efort pe pedală neobişnuit. Pentru moment, **ABS**-ul nu a fost încă adoptat şi se notează o tendinţă de blocare a trenului din faţă, chiar dacă dozajul este uşor. Am avut intenţia de a şti mai mult şi am reglat presiunea motorului (turbo) temeinic la 0,7 bar.

Exagerînd puţin, putem compara **Vector**-ul cu o rachetă. Acestui monstru îi trebuie aproximativ patru secunde pentru a atinge 100 km/oră, iar 400 m sînt străbătuţi în mai puţin de 12 secunde. Direcţia „telefonează" reacţiile trenului faţă, fără brutalitate însă. Bine instalat pe pneurile sale Michelin, **Vector** este o desfătare. Probele sînt terminate, modelul **Vector** nu mai este o fantezie fără viitor, un prototip tîrît an după an pe bancurile de încercare.

CRISTIAN BUZAŞ ■

O SOŢIE DE FORMULA 1

RICCARDO PATRESE a intrat demult în posesia celui mai preţios trofeu al vieţii sale : o căsătorie fericită. La 38 de ani, RICCARDO are tot ceea ce-şi poate dori un om : o muncă pasionată, trei copii minunaţi şi o soţie pentru care toţi îl invidiază.

Căsătoria lui PATRESE cu SUSANNA MARTINIS a fost celebrată în anul 1983, însă unirea lor fusese deja „definitivată" în anul 1977, cînd SUSANNA i-a dăruit lui RICCARDO primul copil : o fetiţă pe care au botezat-o SIMONA.

Tînăra SUSANNA era atunci o adolescentă de numai 17 ani, ce nu realiza încă responsabilitatea şi riscurile pe care şi le asumase : responsabilitatea de a fi mamă la acea vîrstă şi riscul de a iubi un bărbat ce-şi punea viaţa în pericol zi de zi.

Astăzi, SUSY este profund schimbată, dar rămîne mereu elegantă, mereu frumoasă şi mereu blondă, avînd un farmec aparte, pe care numai fericirea şi experienţa îi le pot da.

În lumea luxoasă şi adeseori frivolă a piloţilor de formula 1, căsătoria celor doi este una dintre cele mai solide şi durabile. Între un premiu şi altul, PATRESE se întoarce mereu acasă, la soţia sa şi cele trei fiice : SIMONA şi gemenele MAGDALENA şi BEATRICE, născute în 1985.

Uneori în elanurile lor romantice, cei doi soţi încredinţează copiii unei persoane de încredere şi redescoperă bucuria unei luni de miere, „evadînd" într-o scurtă vacanţă. În viaţa tumultuoasă şi contra cronometru, PATRESE îşi găseşte întotdeauna timp pentru a petrece alături de SUSY cîteva zile, eliberat de griji şi gînduri.

În ultima vacanţă RICCARDO a „evadat" alături de SUSANNA în insula Cavalo, supranumită „insula miliardarilor".

RICCARDO şi SUSANNA s-au purtat ca nişte tineri îndrăgostiţi eterni, uimind prin aerul lor juvenil şi neconformist. SUSY a făcut plajă în topless, sub privirile adoratoare ale soţului său, care a declarat : „Nu văd o altă femeie pe lume !" Amintirile despre fantasticul lui „joc cu moartea" sînt palide spectre în comparaţie cu soţia şi mama copiilor săi. Alături de SUSANNA, huruitul motoarelor îi pare departe.

După opinia tuturor nu există dubii : cu o femeie ca SUSANNA, celebrul PATRESE va fi mereu învingător nu numai pe pistă, ci cu siguranţă şi în viaţă. „O adevărată soţie de Formula 1 !".

EVELINA MAZILU ■

Din nou cu sufletul la gură

Ceasul merge parcă mai repede, filele calendarului zboară mai nerăbdătoare pentru tot mai numeroşii iubitori ai competiţiilor automobilistice.

De la încercările de Formula 1 desfăşurate pe circuitul portughez **Estoril,** în februarie, pînă la startul în prima etapă a campionatului mondial al super-piloţilor, în 14 martie, la Kyalami, numărătoarea inversă a accelerat ritmul ultimelor pregătiri.

Pe parcursul a opt luni, cît se vor desfăşura competiţiile lui 1993, vom aştepta cu nerăbdare ordinea de start, desfăşurarea cursei şi clasamentul final. Caruselul monoplasurilor se va învirti din nou în fascinantul spectacol, de o frumuseţe fără egal al întrecerilor de Formula 1.

Ca nu cumva să ne lăsăm purtaţi de valul iluzoriu al entuziasmului şi să nu ne ameţească viteza de pe circuite, la Paris s-a întîlnit, într-o sesiune surprinzătoare, **triumviratul** curselor mondiale ; preşedintele Federaţiei Internaţionale de Automobilism, **Jean-Marie Balestre, Bernie Ecclestone,** preşedintele Asociaţiei Constructorilor de Formula 1, şi **Max Mosley,** preşedintele Federaţiei Internaţionale a Automobilismului Sportiv, au scos din mînecă noi măsuri restrictive, care să frîneze, din nou, evoluţiile de pe circuite.

Acest plan-minune e în pregătire de multă vreme şi coordonarea sa de cei trei **evanghelişti** a fost interpretată de specialişti ca o prevestire sumbră. Şi asta, din cauză că în interiorul forului mondial de coordonare automobilistică există tendinţa mai veche, de transferare a interesului publicului, şi mai ales al sponsorilor, de la Formula 1, spre circuitele de anduranţă şi spre întrecerile cu maşini prototip şi maşini de uzină.

Practic, două reglementări vor modifica substanţial aspectul concursurilor de Formula 1. Se limitează numărul seturilor de roţi folosite la un grand-prix pentru antrenamente libere, antrenamente cronometrate şi cursa propriu-zisă ; se limitează, de asemenea, folosirea maşinilor de rezervă.

Aceste măsuri vizează reducerea costurilor pentru a da şanse de afirmare şi echipelor mai modeste. Fiecare maşină de condus poate folosi şapte rînduri de roţi la o etapă de campionat, iar maşina de rezervă poate fi introdusă în cursă doar duminica, ziua întrecerii oficiale.

Maşinile anului 1994 vor fi „despuiate" de toate accesoriile electronice şi tehnologiile speciale. Firma Goodyear care asigură cu anvelope lumea Formulei 1 va avea şi ea probleme în condiţiile adaptării dimensiunilor roţilor la calităţile performante ale maşinilor.

Această nouă „cură de slăbire" impusă Formulei 1 urmează hotărîrii dramatice, de acum cîţiva ani, de reducere a cantităţii de combustibil la 190 litri pe fiecare cursă.

Primele semne ale nemulţumirii echipelor le-a dat săptămîna trecută **Ron Dennis,** de la **McLaren,** care a criticat proiectul de măsuri. „Ca să intri într-o competiţie cu şanse reale de reuşită este nevoie de stabilitatea reglementărilor tehnice. Măsurile pentru anii 1993—1994 nu îndeplinesc această condiţie şi deci noi nu le vom accepta" — a declarat el. Pentru o echipă cum este **MacLaren,** fiecare modificare de regulament reprezintă un şoc care afectează strategia pe termen scurt şi lung de abordare a competiţiilor. Există însă şi echipe cu investiţii mai mici şi cu o percepţie mai elastică a schimbărilor din concepţia generală de organizare a curselor automobilistice.

Benetton va scoate pe circuitul din Africa de Sud (de la Kyalami) noul model **B 193,** ce va fi înlocuit după trei etape de o maşină şi mai performantă. Directorul tehnic **Tom Walkinshaw** a explicat că acesta este modul în care echipa sa îşi va onora cea mai puternică prezenţă în lumea curselor. „Cînd reglementările privind aerodinamica şi anvelopele s-au schimbat anul trecut, am conceput o maşină conformă cu noile prevederi. Pe perioada de testare am descoperit posibile îmbunătăţiri suplimentare conforme cu regulamentul şi am început să pregătim modelul care va evolua anul acesta pe circuitul de la Imola", a adăugat el. B193B va avea o monococă complet redesenată, suspensii şi transmisie active, deschidere automată a alimentării motorului şi un antiblocant de frîne reconceput.

Benetton este atît de cufundat în creaţia tehnică şi testarea noilor soluţii încît a angajat **trei piloţi de încercare :** Allan McNish, Andrea Montermini şi Paul Belmondo junior. Ei vor duce spre performanţă noile modele ce vor intra în cavalcada generală sub comanda fermă a veteranului circuitelor de viteză, **Riccardo Patrese,** şi a tînărului său coechipier Michael Schumacher, pe care mulţi îl văd cîştigînd chiar titlul de **campion mondial.**

NICOLAE MELINESCU ■

Colace de... salvare

Dintr-un computer dezafectat se salvează absolut toate reperele recuperabile, indiferent de natura lor : resturi metalice, carcase de plastic, componente electronice, conductori și chiar piulițe și șuruburi. Există, în prezent, chiar linii tehnologice de dezafectare a echipamentelor intacte, dar inutilizabile din diverse motive. Ia naștere, deci, o adevărată industrie de „salvare" a echipamentelor de calcul uzate în limite acceptabile. Care este întrebuințarea lor după recondiționare ? Dacă procesul a reușit, acestea se exportă în Rusia, Europa de Est și în țările lumii a treia.

Nu este un secret faptul că industria computerelor, aflată în plin avînt, reprezintă unica șansă de supraviețuire într-o societate tehnicizată la maximum. În asemenea condiții, preocuparea producătorilor de computere se îndreaptă nu numai spre îmbunătățirea performanțelor tehnico-calitative, ci și spre design-ul echipamentelor respective. De exemplu, tehnologiile moderne de turnare sub presiune a materialelor plastice granulate au permis realizarea unor carcase estetice, extrem de rezistente și ușor recuperabile.

Anumite materiale plastice folosite pentru confecționarea carcaselor sînt impregnate cu pigmenți de plumb și cadmiu, dar prezența acestora ca agenți poluanți este nesemnificativă, afirmă specialiștii în domeniu. Unele studii au evidențiat timpul de eliminare a cadmiului din aceste materiale plastice. Deși pericolul nu este iminent, unele firme ca HP, de exemplu, s-au decis să elimine, totuși, din procesele lor tehnologice aceste materiale conținînd metale grele.

Recuperarea materialelor plastice a încetat să reprezinte o problemă, odată cu dezvoltarea unor tehnologii moderne de reciclare a acestora. Anul trecut, un studiu, prezentat de cercetătorii celebrei firme DOW PLASTICS (Midland, Michigan), demonstrează, bine argumentat, că materialul plastic (policarbonat/acrilonitril butadien stirenic), cel mai des utilizat pentru confecționarea carcaselor, poate fi măcinat și retopit fără să-și piardă calitățile esențiale : greutate specifică, rezistență termică etc ; totuși, cu fiecare ciclu aplicat, se degradează culoarea, iremediabil. Aceste rezultate au fost obținute în condiții de laborator, pe probe omogene. Practica, însă, arată că reușita reciclării materialelor plastice depinde de foarte mulți factori, greu de stăpînit, cum ar fi : natura, compoziția materialului plastic, firma producătoare, numărul de retopiri aplicate etc. Cum problema reciclării plasticului, atît de folosit în această industrie, este de viitor, 26 mari firme producătoare de material plastic au înființat, recent, un comitet, în colaborare cu producătorii de computere, numit Computers and Business Equipment Group, cu principalul scop de a supraveghea disponibilizarea și reciclarea plasticelor utilizate în echipamentele de tehnică de calcul.

Vînătoare de... hîrtie

Visînd cu ochii deschiși, oamenii de afaceri și-au imaginat că boom-ul microcomputerelor va reuși eliminarea sau măcar reducerea consumurilor de hîrtie în activitățile de birou. Din păcate, această industrie contribuie din plin la sporirea masivă a consumurilor respective. Institutul American Paper, o asociație a producătorilor de hîrtie, estimează că aceste consumuri au crescut de la 6,5 milioane tone în 1976 (anul în care s-a lansat celebra firmă APPLE II) la 11,5 milioane tone în 1990 (ultimul an considerat în evaluarea respectivă). Specialiștii institutului afirmă că acest salt se datorează, în special, „exploziei" fotocopiatoarelor de mare viteză sau normale și imprimantelor-laser.

Ciclul de „producție "este unul dintre „autorii morali" ai acestei masive creșteri. Iată cum : publicarea documentației Microsoft Windows 3.0 a însemnat utilizarea a circa 1 kg de hîrtie brută, ceea ce, pentru 10 milioane cărți publicate, revine la 1 000 tone hîrtie industrializată. Cifrele ...vorbesc ! Conștiente de această dificilă problemă, firme ca: MICROSOFT, IBM, SUN, APPLE și altele au redus uriașele consumuri de hîrtie, prin încărcarea documentațiilor lor pe memorii CD—ROM. Această modalitate, nu numai că salvează pădurile, dar reduce mult costurile de expediere poștală și ușurează, chiar, eforturile utilizatorilor acestor, atît de necesare documentații.

Un alt studiu, încheiat în 1990, estimează consumurile de hîrtie produse în activitatea de birotică americană, la 11 milioane tone anual, din care „partea leului", adică 8,1 milioane tone, provine din „industria" imprimantelor și copiatoarelor. Alte 1,2 tone sînt cartoanele uzate. Aceste cantități, cu siguranță, vor crește, atingînd, în 1995, respectiv valorile 9,2 milioane tone și 1,5 tone. Tot sus-amintitul studiu apreciază că, în anul 1990, numai 15% din hîrtia consumată s-a recuperat. Cum pe piața americană există cereri masive de hîrtie recuperată, există, deci, și speranța că volumul hîrtiei reciclate se poate **tripla**, ceea ce înseamnă reducerea actualelor pierderi cu 30% față de nivelul atins în prezent.

Valoarea hîrtiei utilizate derivă, nu numai din cantitate ci, mai ales, din modul în care aceasta a fost folosită. Ceea ce este interesant, e faptul că hîrtia de imprimantă clasică, evident folosită, este de 4... 10 ori mai valoroasă decît cea de imprimantă-laser, afirmă specialiștii în materie, argumentînd că înlăturarea cernelii-laser este un proces tehnologic foarte dificil.

„Ruginirea" bateriilor

Cea mai notorie, deja, sursă de poluare, o constituie bateriile, ce au în compoziție metale grele ca : plumb, cadmiu și mercur. Cele mai multe PC-uri utilizează, astăzi, baterii pentru alimentarea memoriei de sistem și aproape toate aparatele electronice portabile folosesc acumulatori reîncărcabili Ni-Cd ca sursă de alimentare.

Cercetătorii Universității Arizona, departamentul Deșeuri, au excavat unsprezece „gropi de gunoi comune" aflate, atît în S.U.A. cît și în Canada, pentru a identifica toate sursele de poluare. Respectivele baterii dezafectate ocupă, ca volum, numai 0,2% din totalul deșeurilor, dar ele reprezintă principala sursă de poluare cu, atît de toxicul metal greu cadmiu.

Uneori, bateriile Ni-Cd nu sînt complet uzate cînd nu mai reușesc să asigure tensiunea prescrisă. Ele continuă să producă o tensiune remanentă, așanumitul efect de memorie, iar reîncărcarea lor, înainte de dispariția completă a acestei tensiuni, le poate compromite definitiv. Conform datelor deținute în prezent, o baterie Ni-Cd poate fi reîncărcată de 300... 500 ori înainte de a fi disponibilizată definitiv. Pentru numai 39 de dolari, unele firme testează bateriile uzate și le reîncarcă la întreaga lor capacitate, după un ciclu obligatoriu de descărcări și reîncărcări succesive ce poate dura chiar cinci zile. Dacă bateria este nerecuperabilă nu se mai percepe taxa respectivă. Ele se trimit, apoi, spre procesele tehnologice specifice de reciclare.

În octombrie 1991, firma APPLE a anunțat un program vast de reciclare

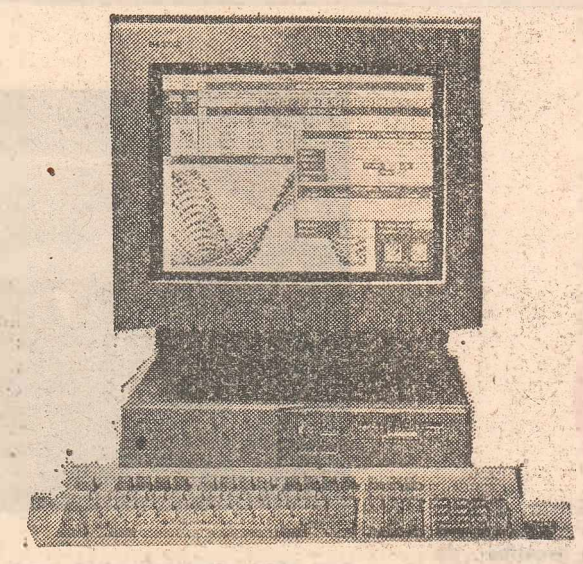

pentru calculatoarele sale „notebook" Power-Book. Cunoscînd că acumulatorii Ni-Cd expiră după doi ani, firma APPLE acceptă baterii uzate la oricare din centrele sale de colectare, asigurînd plata integrală a costului reciclării sau disponibilizării lor .

Pe termen lung, soluția este, însă, înlocuirea acumulatorilor Ni-Cd cu alte tipuri ce nu mai conțin metale grele, cum ar fi : hidrură de Ni-aer și hidrură de Zn-aer. Aceste noi variante au avantajul **unui timp de funcționare sporit** avînd raportul greutate specifică-tensiune electrică mai mare decît precedentele. Concret, calculatoarele „notebook" alimentate cu acumulatori hidrură de Ni-aer au o durată de viață cu 25% mai mare decît cei alimentați cu acumulatori Ni-Cd.

Fabricanții de computere de birou, așa-numitele desk-top, au renunțat, deja, să utilizeze memoriile CMOSRAM alimentate separat, prin intermediul acumulatorilor incriminați, în favoarea memoriei „flash". Acest ultramodern tip de memorie elimină, practic, pericolul pierderii informației stocate odată cu consumarea acumulatorilor.

Nu risipiți energia electrică!

Firma INTEL a avut o inițiativă valoroasă. Recent, personalul birourilor sale din München s-a îmbogățit cu... un „ofițer". Nu vă gîndiți la alte alea... Este vorba de un personaj care, după terminarea programului de lucru, străbate birourile firmei și întrerupe alimentarea calculatoarelor nefolosite, uitate, „în priză", de către utilizatori zăpăciți. Serverele de fișiere și computerele din rețelele de transmisie date long distance rămîn permanent în funcțiune și sînt dotate cu sisteme de avertizare perfect vizibile pentru a nu se produce evenimente nedorite. O fi un capriciu numai, scump plătit? Timpul a demonstrat că **prețul energiei electrice economisite** valorează mult mai mult decît salariul unui paznic.

Studiile privind consumurile energetice, efectuate timp îndelungat, s-au orientat, mai ales, spre recomandarea raționalizării unor activități, considerate energofage, ca : iluminat și producerea aerului condiționat. Pînă acum cîtva timp, consumurile energetice ale computerelor nu intrau, aproape deloc, în preocupările specialiștilor. Recent, reevaluarea proceselor mari consumatoare de energie electrică arată că un procent de 12% din totalul acestora este reprezentat de... PC-uri. Această evaluare nu a luat în considerare amploarea răspîndirii PC-urilor, după anul 1986. Driver-ele de hard-disk sînt mai mari gabaritic, tuburile catodice consumă mai mult, iar rețelele de calculatoare contribuie din plin la sporirea acestor consumuri.

Astăzi, acest fenomen nu mai poate fi ignorat. De exemplu, o companie din San-Francisco a plătit „gras" pentru achiziționarea unor mașinării sofisticate ce, pasămite, ar fi reușit reducerea cu 20% a consumurilor energetice. Mare păcăleală !

Cercetătorii Departamentului Energie din guvernul american au lansat un scenariu tipic pentru determinarea consumurilor energetice ale echipamentelor de calcul, pornind de la un exemplu simplu : Un calculator personal PS/2 echipat cu monitor VGA și cartele de extensie consumă 150 W, iar imprimanta-laser, în medie, 250 W. Un indicator concludent al nivelului consumului energetic este raportul dintre puterea consumată și metrul pătrat de spațiu de lucru. În acest caz, acest raport este identic cu cel rezultat din evaluarea iluminatului încăperii. Pînă acum, iluminatul era considerat ca aflîndu-se pe primul loc în topul consumatorilor, iar computerele tind, cu înverșunare, să-l detroneze. Costul utilizării echipamentelor de calcul este sporit și de celelalte activități, strict necesare, ca : încălzire, răcire, preparare aer condiționat, rezultînd, deci, un plus de 10% kW/h. O astfel de cifră se traduce în mii de dolari anual, cheltuiți în plus.

Foarte frecvent, companiile sînt obligate să renunțe la utilizarea instalațiilor pentru producerea aerului condiționat, generatoarele lor neavînd puterea necesară alimentării acestora concomitent cu numărul mare de computere aflate la „lucru". Drept urmare, companiile respective au ales soluția răcirii spațiilor de lucru în timpul nopții.

În loc de concluzie

Din fericire, businessman-ii din industria computerelor au urechi... de auzit. Semnalele de alarmă trase de specialiști în ecologie și energetică au reușit să-i determine pe acești giganți să înceapă studierea unor modele noi de computere, eficiente din punct de vedere al consumurilor energetice. Firme de renume ca : ZENITH DATA SYSTEMS, NGR, APPLE, SMITH CORONA, IBM, HP, COMPAQ și DEC și-au unit eforturile pentru a pune în aplicare acest program. Principalul scop este „descoperirea" acelui echipament, atît de dorit, stabilirea caracteristicilor sale ca optim între performanță și cost. Creșterea inevitabilă a prețului noului tip de computer va descuraja, probabil, cererea pe piață, dar, cu timpul, criteriul eficienței energetice va deveni principala calitate a unui echipament de calcul.

Adoptarea unor tehnologii ecologice în industria computerelor înseamnă, de asemenea, eheltuieli imense. Puține firme sînt pregătite pentru astfel de investiții uriașe. Totuși, speranțe există. Iar faptul că s-au produs, deja, unele schimbări esențiale în gîndirea și, chiar, în activitățile concrete ale magnaților industriei de computere este o bătălie cîștigată în lupta pentru „salvarea pămîntului".

BRINDUȘA NICOLAE ■
(după revista Byte)

ELVEȚIA - ROMÂNIA

DESPRE ÎNCEPUTUL UNEI COLABORĂRI ÎN PRIVATIZAREA ASISTENȚEI MEDICALE

Interviu cu dl Adrian Barbu, director la CORPORATE DYNAMICS SA

La sfîrșitul lunii februarie a avut loc prima serie de analize și schimburi de opinii, cu ocazia seminarului desfășurat la Palatul Știrbei-Buftea. Un seminar intitulat „Principii pentru privatizarea asistenței medicale în România".

Domnul Adrian Barbu, director la **Corporate Dynamics SA** Elveția întrebat care ar fi ideile principale rezultate în urma seminarului ne-a răspuns: „Așa cum au afirmat toți specialiștii prezenți la seminar, o societate medicală nu poate fi tratată ca societate comercială. Dorim să lansăm proiecte pilot, ținînd în permanență seama de propunerile și soluțiile la care se vor opri specialiștii români și persoanele implicate activ din cadrul Ministerului Sănătății în Reformă.

— Numiți asemenea proiecte-pilot.

— Mă refer la policlinicile și micile clinici cu caracter privat, la laboratoarele private, la ansamblurile (sanatorii, preventorii etc.) private. Apoi e important să se creeze un statut specific pentru cabinetul medical privat. Sînt multe probleme de rezolvat pe plan economic, legislativ și etic. Am în vedere realizarea practică a acestui proiect care n-aș mai dori să se împotmolească în teoretizări sterile, fără finalitate concretă. În reformă e nevoie de un spirit pragmatic și administrativ, extrem de dinamic, ca să nu risipești banii puțini sau mulți pe care îi ai.

— Spuneți-ne, privatizarea în domeniul asistenței sanitare nu poate deveni încă o povară suplimentară pentru public?

— Privatizarea înseamnă obligatoriu optimizarea eficientizarea asistenței medicale. Iar la noi înseamnă un lucru fundamental: redobîndirea demnității actului de asistență medicală, dintr-o dublă perspectivă: demnitatea pacienților, a publicului, a beneficiarului și demnitatea cadrului medical, a medicului, a specialistului. Relația medic-pacient se îmbunătățește vizibil într-un asemenea cadru. Știm cu toții ce importanță morală și psihică are trecerea de la o alocare de fonduri pentru prestația medicală „ilicită", „ascunsă", „pe sub masă" la o transparență a prețului. Prețul de prestație nominalizat prin tarife afișate la lumina zilei reprezintă și un preț al demnității.

— În ce constă deci, domnule Adrian Barbu, asistența tehnică acordată de Confederația Elvețiană, Ministerului Sănătății din România?

— Asistența sanitară din România va trebui să se încadreze în Reformă. Lucru acesta se realizează printr-o ridicare a ștachetei asistenței sanitare — optimizare, eficientizare, redotare etc. — și prin privatizarea sectorului medical. Dar nu trebuie să uităm că în toate țările civilizate există și un sector public pe lîngă sectorul privat. Într-o țară ce-și propune să cultive valorile democrației nu se elimină alternativele. Ele intră în competiție. Și cînd această competiție înseamnă o mai mare grijă pentru om și pentru calitatea sănătății sale e nevoie de o colaborare profundă între specialiști. Așa cum am stabilit de la început, în cadrul acestui seminar, faptul că Elveția dorește să acorde asistență tehnică României în domeniul sănătății, nu înseamnă defel că o țară mai dezvoltată asistă țara dumneavoastră ca pe un pacient. E un program de colaborare și de eficientizare.

— Domnule Adrian Barbu ați fost la Ministerul Sănătății la domnul ministru prof. doctor docent Iulian Mincu pentru a-i comunica ideile și concluziile acestui seminar?

— Firește. Și am întîlnit o mare receptivitate pentru introducerea extrem de rapidă a elementelor de reformă. Domnul ministru mai prevede crearea într-un termen scurt a unui Ordin Profesional al Medicilor, organism care a avut o importanță deosebită în perioada interbelică.

În Reformă, în privatizare, trebuie să trecem de la «experiența de haiduci» a trecutului apropiat la un cadru legal administrativ profesional ireproșabil. Experiența pe care o am în acest domeniu privind aplicarea Reformei în celelalte țări din Europa de Est și Centrală mă face să fiu optimist, în ciuda greutăților și prejudecăților. Dar trebuie să subliniez încă o dată că privatizarea în cadrul asistenței medicale nu înseamnă comerț și practicarea actului medical la bursa neagră ci profesionalism, competență, performanță adesea. Și, firește, intrarea într-o normalitate. E normal că dacă vom fi asigurați pentru sănătate să fim chiar asigurați. Și e normal ca medicul să aibă un statut material și moral fără fisură.

DOINA URICARIU ■

FECIOARA DE LA PAREPA

Acum 58 de ani, într-o joie din august (29), pe cînd avea 11 ani, Maria (așa o cheamă pe fecioară) a fost chemată la joacă de două fetițe din vecini. Voiau să se joace cu un plug (îmi arată fotografia plugului făcută la vremea aceea de fotoreporterii veniți de la București). Făcîndu-i-se sete, Maria se întoarce în casă. Pe drumul pe care îl face de acasă la locul de joacă unde o așteptau celelalte fetițe este oprită de un nouraș care coboară din cerul senin la cîteva palme deasupra capului ei. O mînă diafană i-a atins cu gingășie creștetul și fetița a luat cunoștință înspăimîntată de misiunea divină care i se încredința. Era după-amiază. Un șir de îngeri cîntau în felurite limbi, așezați pe treptele unei scări care se înălța de la pămînt la cer.

La marginea bălții din apropiere, cîțiva pescari cu coșuri au văzut-o căzută în genunchi și vorbind „singură". Două femei — Ileana Petru și Neacșa Panait — nedîndu-și seama ce se petrece, s-au apropiat și au încercat să o ridice. În momentul în care au atins-o au fost azvîrlite înapoi de un șoc puternic asemănător celui electric. Rămasă în genunchi, fecioara răspunde întrebărilor lui Dumnezeu: „Știi ce zi de praznic este astăzi?" Ea nu știa. Era ziua tăierii capului sfîntului Ioan Botezătorul. „Ce ai mîncat de post?", „Ceai, roșii și măsline" răspunde fata. „Nu te teme! Am venit să-ți spun să vestești voia mea. Spune oamenilor să păstreze legea creștină ortodoxă. Să meargă duminicile la biserică, să țină cele patru posturi mari și la fel să postească miercurea și vinerea. Patriarhul (în vremea aceea Miron Cristea) să dăruiască o troiță de lemn satului Parepa. Preotul satului (în vremea aceea Anghelache Vasile) să ridice două cruci de piatră, să sape o fîntînă și să ridice o capelă. Am să las semne ca să fii crezută". Semnele lăsate au fost doi porumbei albi cu gîturi lungi, mult mai mari decît cei obișnuiți. (În memoria lor femeile-maici care îngrijesc de gospodăria fecioarei cresc și astăzi porumbei. Ușile casei părintești au rămas date de perete tot timpul în care acești porumbei au rămas pe acoperiș. Dacă erau închise, ele se deschideau singure la loc. Aceste semne au persistat pînă ce chestura din Ploiești, informată de primar, a trimis doi subofițeri cu motociclete să verifice știrile neliniștitoare parvenite din sătucul de cîmpie dintre Ploiești și Buzău. Au fost informate Patriarhia și bineînțeles ziarele timpului. Sute de mii de oameni au început să se perinde în pelerinaj. Fecioara are o impresionantă colecție de documente fotografice care o arată înconjurată de credincioși alături de patriarh sau de alte personalități ale timpului. Pentru a fi protejată de curiozitatea și elanul celor mulți care voiau să se afle în prezența ei, Armata Română i-a pus la dispoziție un corp de strajă. În 1941 s-au pus temeliile bisericii ridicate în apropierea locului unde fecioara a avut viziunea și a căpătat puterile miraculoase (fecioara prezice viitorul și îndrumă pe cei aflați în necaz). Comuniștii au oprit bineînțeles lucrările la construcția bisericii, au izolat-o și au persecutat-o pe fecioara, mai blînd sub Dej, mai aspru sub Ceaușescu. În timpul dictaturii acestuia din urmă, într-o zi de vară, pe cînd se afla la sapă pe tarlaua C.A.P.-ului, Maria a avut cea de a doua viziune. I s-a arătat Maica Precistă și i-a zis. „Nu mai plînge și nu te teme. Am să-ți dau putere și vei trăi să vezi biserica ridicată". În 1990 s-au reluat lucrările la construcția bisericii. Zidurile sînt acum ridicate pînă sus la cupolele, deocamdată, din lemn. Între timp fecioara nu a încetat să-și împlinească misiunea. Miliția lui Ceaușescu a eșuat în cîteva rînduri cînd a încercat să o „ridice" pentru cercetări. Căderea în dizgrație a domnului Păunescu este pusă pe seama unei răutăți pe care acesta și-ar fi permis-o față de ea. Oamenii din sat povestesc că domnul Păunescu, pe atunci în plină ascensiune, i-ar fi confiscat cartea cu ajutorul căreia fecioara deslușește destinele celor care vin să o consulte. La cîteva zile după aceea o parte a tribunei stadionului din Ploiești se prăbușea în timpul concertului cenaclului „Flacăra". Această prăbușire antrena și căderea domnului Păunescu într-un con de umbră din care nu a mai ieșit decît după decembrie '89 sprijinit de alți protectori. Chestionată în legătură cu acest aspect fecioara a dezmințit. După spusele domniei sale, o doamnă din suita notoriului animator (Georgeta Blănaru) ar fi vizitat-o și i-ar fi transmis ordin din partea „șefului" (referință la Ceaușescu) să înceteze acțiunea misionară. La cîteva zile după aceasta s-a petrecut tragicul eveniment. În prezent oamenii vin la fecioara din Parepa în flux constant, își lasă pantofii la ușă, se spovedesc, îi cer ajutorul și îndrumarea. În Ploiești se zvonește că a murit. Fecioara pune aceste zvonuri pe seama credincioșilor grupați în secte. În ceea ce privește fenomenul „Noul Ierusalim" domnia sa îl respinge.

MARIAN MARIN ■

2 (FECIOARA)

3 (FECIOARA)

ICPE

fără noi, pesimismul ar invada viitorul

ADRESA : B-dul Tudor Vladimirescu nr. 45-47, sector 5, Bucuresti
cod 79263, tel. 631.41.00, fax 781.68.20 , telex 01.04.86

Aerograf profesional cu sursă de aer comprimat STAR
Servomotoare fără perii SFP
Servomotoare cu rotor disc SRD
Adezivi profesionali: CYANOLIT, PENLOC, VITRALIT, CERASTIL, ELECOLIT, RTV SILICON
Tahogeneratoare TG, mașini de echilibrat dinamic MED
Diverse perii și magneți.

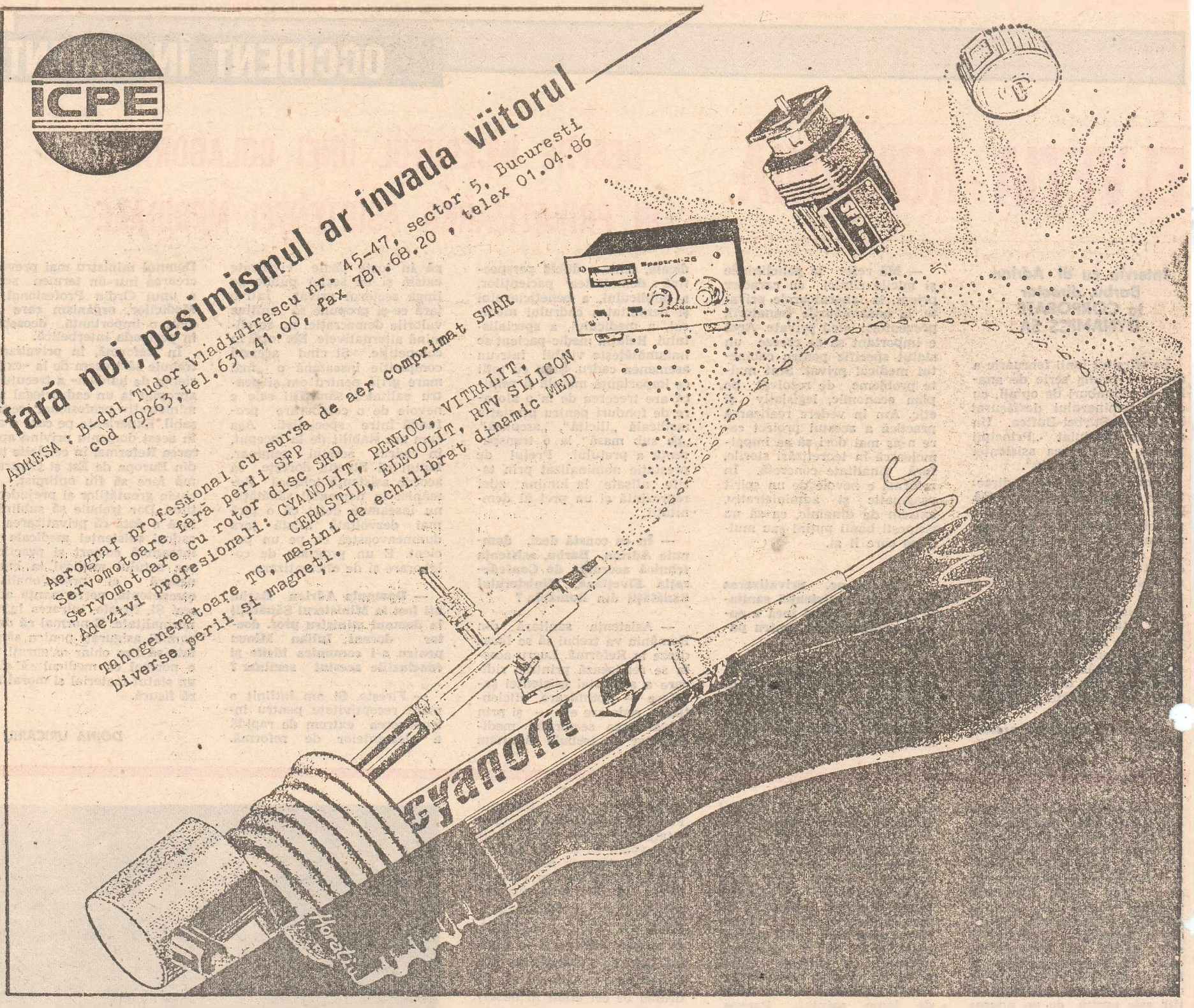

CUVÎNTUL „FĂRĂ" POATE SĂ ÎNSEMNE ȘI UN AVANTAJ

Am fost obișnuiți mult timp cu ideea că FĂRĂ referință — un cuvînt care exprimă un dezavantaj sau o non-calitate ca de exemplu : țigări FĂRĂ filtru. metrou FĂRĂ ventilație, contacte FĂRĂ argint, motoare electrice FĂRĂ cupru etc.

Aceste produse au rezultat de cele mai multe ori din lipsa unor materii prime dar în unele cazuri și dintr-o proastă înțelegere a noțiunii de economie făcută în detrimentul calității.

În momentul de față prin anumite realizări din domeniul tehnicii corelate cu cerințele legate de protejarea mediului sau a sănătății umane și nu în ultimul rînd urmărind reducerea prețului de cost **fără a diminua calitatea** s-a ajuns pînă acolo încît cuvîntul FĂRĂ să exprime un avantaj sau o calitate.

Sînt cunoscute în acest sens :

— benzina FĂRĂ plumb, cu avantaje legate de reducerea poluării mediului ;

— telefonul FĂRĂ fir, cu o serie de avantaje atît în ceea ce privește funcționalitatea cît și din punctul de vedere al cheltuielilor de instalare și exploatare.

În cadrul Institutului de Cercetări și Proiectări Electrotehnice București, I.C.P.E. —S.A., o serie de rezultate ale cercetărilor își definesc avantajele prin cuvîntul „FĂRĂ".

Astfel, în domeniul **servomotoarelor electrice** s-au dezvoltat variantele constructive FĂRĂ perii (au durata de funcționare mărită, nu necesită întreținere), FĂRĂ carcasă (au dimensiunile de gabarit și consumurile de materiale reduse), FĂRĂ crestături (manopera mai mică și o foarte bună comportare la turațiile joase).

În domeniul **traductoarelor rotative** de turație și poziție, pe lîngă variantele arătate la servomotoare apare în plus și varianta FĂRĂ ax și rulmenți (au dimensiunile mai mici, utilizarea lor făcîndu-se prin integrarea în servomotor și un preț de cost mai mic).

Aceste variante coexistă acum cu variantele vechi, dar avantajele lor le vor face de neînlocuit în viitor.

În domeniul materialelor carbonice, una din aplicații se referă la utilizarea acestora la confecționarea materialelor de frictiune de la saboții de frînă și de la discul de ambreiaj FĂRĂ azbest.

Se știe că eliminarea azbestului din materialele de frictiune reprezintă un deziderat important, azbestul fiind un material cancerigen.

În domeniul adezivilor I.C.P.E.—S.A. pune la dispoziția beneficiarilor adezivi FĂRĂ solvent produși de firma elvețiană PANACOL—ELOSOL. lipsa solvenților reprezentînd un important avantaj legat de diminuarea poluării mediului.

Sînt însă și probleme la a căror rezolvare nu s-a ajuns încă și anume nu avem încă frigidere FĂRĂ freon și condensatoare FĂRĂ clofen, probleme a căror soluționare ar însemna pași importanți făcuți pe calea reducerii poluării mediului.

Pentru rezolvarea multor probleme în care cercetătorii din țara noastră sînt angrenați, sînt necesare eforturi deosebite atît umane cît și materiale, care însă nu se pot face FĂRĂ bani.

Experiența existentă arată însă că investițiile în cercetare totdeauna au fost eficiente, fondurile investite fiind recuperate prin aplicarea rezultatelor cercetării.

Dr. ing. VASILE NICOLAE
director general ICPE S.A.
București

Fapte ciudate

URIAŞELE STATUI DE PE MARTE

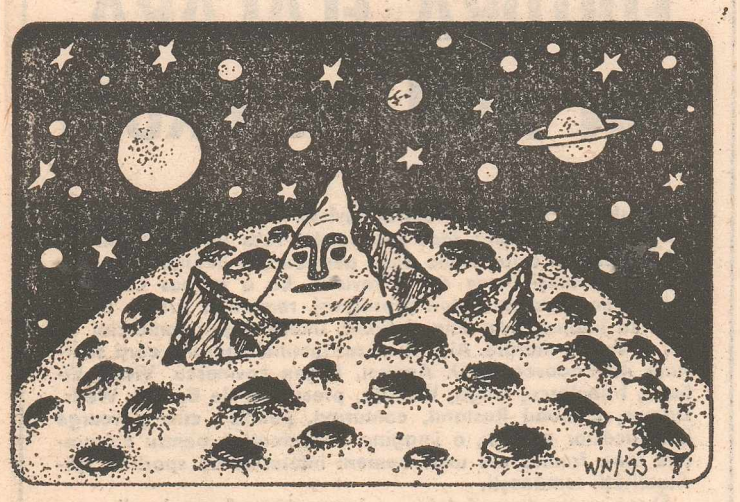

...Făcîndu-se ecoul acelei părţi din opinia publică ce nu este încă satisfăcută de modul în care este exprimată apariţia vieţii pe Pămînt (ipoteza Oparin—Haldane), autorul respectiv a ajuns la concluzia că unele descoperiri ...ţionale de pe Marte evi...enţiază faptul că originea şi trecutul omenirii nu vor putea fi descifrate numai prin cercetări care privesc strict planeta noastră.

Deschizînd un nou orizont ipotetic, G. F. Freusch şi-a susţinut ideile sale prin prezentarea unor studii analitice cu totul deosebite, efectuate de către specialişti din cadrul NASA asupra documentarului fotografic transmis în cursul desfăşurării programului „Viking". Dat fiind volumul imens de clişee cartografice comunicate pe calea undelor — circa trei sute de mii de imagini fotografice —, transpunerea acestora nu a fost numai o problemă de durată, ci şi una financiară ; astfel, după recepţionarea semnalelor codificate, în următorii zece ani au putut fi prelucrate prin operaţii cu totul speciale — computerizate — doar ...reo şaizeci de mii de fotografii (restrîngerea numărului de prelucrări s-a datorat îndeosebi costului extrem de ridicat al transpunerilor). Poate că restul de două sute patruzeci de mii de imagini ar fi rămas în aşteptare încă mult timp, dacă un specialist în calculatoare electronice nu ar fi iniţiat o studiere mai atentă a acestui material documentar atît de valoros. Vincent di Pietro studiind aproape două mii din fotografiile prelucrate prin computerele construite în acest scop, a remarcat că pe unele dintre acestea, specialiştii care le-au analizat din diferite puncte de vedere, au adnotat titlul de „cap". Sesizat de acest cuvînt cît şi de faptul că cei care au efectuat primele analize considerau „chipul" aflat undeva în regiunea Cydonia ca fiind un rezultat întîmplător al acţiunii agenţilor naturali, Di Pietro l-a antrenat pe un mare specialist în tehnica de lucru a computerelor respective — pe Gregory Molenear — să conlucreze la îmbunătăţirea calitativă a fotografiilor straniі. La scurt timp, imaginile îmbunătăţite pe care le-au realizat au apărut ca fiind cu adevărat tulburătoare : jumătate din faţa de piatră a „capului" (partea sa dreaptă) — care era iluminată de razele solare — evidenţia în mod clar că „acolo sus" o întreagă stîncă a fost sculptată în forma unui cap uman, distingîndu-se perfect părul, nasul cu nara dreaptă, gura, bărbia şi respectiv ochiul drept cu orbita sa. O a doua fotografie expusă asupra aceleiaşi regiuni marţiene dar sub un alt unghi, atunci cînd modulul terestru se afla la perigeul orbitei sale circumplanetare, a permis reconstituirea spectaculară şi a celeilalte jumătăţi de faţă — partea stîngă —, care în prima imagine a fost surprinsă în umbră ; s-a pus astfel în evidenţă şi cel de al doilea ochi cu orbita sa, conturul complet al bărbiei, precum şi conturul distinct al podoabei capilare.

Descoperind pe imaginile respective şi existenţa grupului de piramide, cei doi specialişti au insistat şi mai mult asupra calităţii detaliilor din fotografiile „chipului de om" de pe Marte ; apelînd la metoda computerizată a codificării culorilor false, amănuntele suplimentare obţinute au fost cu totul impresionante : nu numai că globurile ochilor aveau la centru şi pupilele lor, dar ochiul drept avea sub pleoapă... o lacrimă... De ce oare ? Vor afla vreodată pămîntenii tristul motiv al acestei lacrimi imortalizate pe imensa sculptură marţiană, care priveşte spre cer şi al cărei chip înlăcrămat poate fi văzut numai de la înălţime ? Care a fost oare drama care s-a petrecut cîndva pe Planeta Roşie, astăzi pustie ?

Sesizat şi el de aceste descoperiri de un realism cu adevărat fantastic, dr. M. J. Carlotto — un alt mare specialist în calculatoare de la NASA — a făcut la rîndu-i eforturi deosebite pentru a obţine cît mai multe detalii în imaginile respective ; şi iată că în anul 1986, acesta a demonstrat colegilor săi şi apoi oamenilor de ştiinţă ai domeniului, că talentaţii sculptori care s-au aflat cîndva pe Marte probabil într-o situaţie tragică, au cioplit în piatra stîncii — între buzele întredeschise al unui zîmbet trist — pînă şi dinţii pe care îi are orice fiinţă umană.

In contextul acestor descoperiri tulburătoare, Di Pietro a fost cuprins de o adevărată pasiune a căutării în documentarul fotografic transmis de modulul „Viking Orbiter" şi a altor imagini semnificative ; şi astfel, în lotul de fotografii prelucrate, ar mai fi găsit şi un alt clişeu cu indicaţia adnotată „cap". Insistînd şi la această imagine pentru o redare îmbunătăţită a detaliilor, el a reuşit să pună în evidenţă o a doua sculptură de mari dimensiuni, avînd . de asemenea chip uman ! Noua operă de artă marţiană se află situată într-o altă regiune deşertică — numită Utopia Planitia —, zonă în care la o anumită distanţă amartizase modulul „Viking Lander 2" ; deşi la această sculptură trăsăturile feţei erau diferite de cele ale „chipului" din Bazinul Cydonia, s-a remarcat totuşi un acelaşi mod de aranjare a părului. Dar în baza informaţiilor pe care a putut să le obţină cu privire la eforturile specialiştilor respectivi, G. F. Freusch a prezentat în cartea sa şi faptul că în cadrul celor şaizeci de mii de fotografii prelucrate, cercetătorii de la NASA ar mai fi identificat încă alte zece mari sculpturi executate pe diferite stînci, care aveau de asemenea chip de om...

...Într-o regiune mai apropiată de Polul Sud al Planetei Roşii s-ar fi evidenţiat şi nişte structuri avînd contururi geometrice — pătrate şi dreptunghiuri — ; ar putea fi acestea nişte ziduri rămase în picioare, sau fundaţiile unor construcţii de „tip urban" ? Specialiştii de la NASA care au analizat imaginile regiunii respective au sesizat o adevărată asemănare între acele structuri marţiene şi ruinele terestre — fotografiate de cosmonauţi aflaţi pe orbită — ale ciudatului ansamblu al construcţiilor din piatră existente în „citadela" Machu Pichu din munţii Anzi. Drept urmare, cercetătorii de la NASA au denumit ivestigaţiile marţiene într-un mod foarte sugestiv : „ruinele oraşului Incas".

Dar la fel de ciudate par a fi şi anumite forme mari, circulare, care de asemenea par a fi fost sculptate în stîncă ; acestea au fost identificate în zona ecuatorială a planetei vecine...

Să fie oare toate aceste sculpturi artistice doar simple efecte întîmplătoare ale eroziunii naturale produse de nisipul purtat de vînturi, ajutat de variaţiile importante ale temperaturii ?... Părerea comună a lui Vincent Di Pietro şi a lui Gregory Molenear era însă foarte sugestivă : „Dacă numeroasele detalii şocante ale capetelor din piatră s-au format în urma unor procese naturale, atunci însăşi Natura trebuie să fie o fiinţă, cu un grad deosebit de inteligenţă !"

Încercînd să ofere anumite explicaţii personale pentru acest şir de descoperiri extraordinare oferite în modul cel mai obiectiv de către

Una din fotografiile realizate de sonda spaţială americană în care experţii au izbutit să distingă misterioasele sculpturi megalitice

aparatura de înaltă performanţă montată la bordul roboţilor spaţiali, G. F. Freusch a imaginat în finalul cărţii sale mai multe scenarii ; desigur, acestea depăşesc totuşi posibilităţile actuale de verificare şi de acceptare ştiinţifică.

Întrebîndu-se dacă acei constructori şi sculptori ai monumentelor megalitice de pe Marte au fost fie o populaţie planetară, fie călători spaţiali veniţi din alte sisteme solare — sau chiar eventuali cosmonauţi ai unui ciclu anterior de civilizaţie care ar fi putut exista cîndva pe Terra —, autorul avansează şi o altă ipoteză, mai dramatică ; aceasta are la bază o prezumţie astronomică mai veche, care considera că într-o epocă anterioară, s-ar fi produs explozia unei a zecea planete ce ar fi existat „odată" între Marte şi Jupiter ; acest corp ceresc ipotetic a fost denumit Phaeton. Dacă pe neştiuta planetă-solară a existat viaţa şi chiar o civilizaţie avansată, locuitorii săi ar fi putut să ajungă în faza de a stăpîni atît tehnica zborurilor spaţiale, cît şi aceea a fisiunii nucleare. Şi, într-o bună zi, conform scenariului imaginat de G.F. Freusch, ar fi intervenit dezastrul : ori din nesăbuinţa ambiţiilor planetare, jocul cu energia nucleară a dus la propria distrugere astrală, ori catastrofa s-a datorat ciocnirii planetei cu un asteroid gigant. Din grupurile restrînse de locuitori care ar fi scăpat din groaznicul eveniment, unii ar fi reuşit să ajungă pe Pămînt, pe cînd alţii numai pe Marte, unde au rezistat un timp. În amintirea cumplitei drame, cei rămaşi pe Planeta Roşie au construit cîteva piramide ; acestea aveau atît rolul de a atrage atenţia asupra existenţei grupului de refugiaţi, cît şi de a proteja pentru o posteritate neştiută, cît mai sigur, textele unei fantastice istorii astrale. Totodată, aceştia au cioplit în piatra unor stînci marile chipuri de om cu lacrimi în ochi, cu speranţa că fraţi de ai lor sau alte fiinţe evoluate vor survola planeta-refugiu şi îi vor salva. Sau poate chiar mai mult, acea lacrimă de sub geana de piatră ar putea fi un avertisment adevărat, la scară cosmică, privind groaznicul destin al unei civilizaţii planetare, în cazul cînd s-ar lăsa antrenată în nesăbuitul conflict al ambiţiilor, folosind în acest cumplit joc energia ascunsă a materiei...

FLORIN GHEORGHIŢĂ
Desen de MIHAI ZGUBEA

MAGIA MODEI 1993

Manifestarea se află la cea de a doua sa ediţie şi a fost creată în intenţia de a stimula, pe de o parte, creaţia vestimentară autohtonă şi, pe de altă parte, jurnalistica de gen, comentariul autorizat de modă.

Prima ediţie, cea din 1993, a îmbrăcat forma unui spectacol televizat, la care au participat 10 case de modă din întreaga ţară, cu rochii de seară. Tema spectacolului şi a dezbaterii propuse comentatorilor de modă a fost : „MODA CA ARTĂ". Argumente teoretice au fost aduse în spectacol de esteticianul VICTOR ERNEST MAŞEK, CAMELIA STĂNESCU, MIRCEA ALBULESCU (cu versuri proprii), VALERIA SECIU (recital Ovidiu), SERGIU ANGHEL, SIMINA IVAN şi alţii.

Cu acel prilej s-a instituit şi premiul MAGIA MODEI pentru jurnalistica de gen. În urma unui sondaj efectuat prin intermediul emisiunii „Prietena mea Eva" (realizator DOINA BERCHINĂ) şi a consultării mai multor specialişti, premiul a fost oferit tinerei ANCA ALEXANDRESCU, pentru cele 100 de rubrici de modă semnate în intervalul 1991—1992 în revista ŢARA, în fiecare săptămînă.

Pentru viitor, există intenţia iniţierii a încă două premii MAGIA MODEI :

— pentru cel mai bun creator de modă prezent cu o colecţie proprie într-un spectacol de modă în anul respectiv ;

— pentru cel mai bun manechin profesionist ;

Ediţia a doua a manifestării, MAGIA MODEI 1993, realizată, sub forma unui colocviu prilejuit de transmiterea celei de a 100-a emisiuni radio „MODA TRECE, MODA VINE" la ANTENA BUCUREŞTILOR (postul naţional), îşi propune reunirea creatorilor şi comentatorilor de modă, a unor personalităţi din domeniul culturii şi reprezentanţii unor firme, preocupaţi cu toţii de lărgirea sferei informaţiei şi educaţiei în domeniu.

Tema întîlnirii : CIVILIZAŢIA ÎNFĂŢIŞĂRII.

Moderator : DOINA BERCHINĂ.

Programul cuprinde mai multe intervenţii pe marginea temei anunţate, o prezentare de modă şi desemnarea cîştigătorului premiului MAGIA MODEI 1992 pentru jurnalistica de gen.

Datorăm firmelor : COMAREX (Marian Albu) şi MELODY (Viorel Păunescu) posibilitatea desfăşurării acestei manifestări dedicate frumosului.

Din Edmonton, Alberta, Canada

CU PETRE BOKOR, „București-par avion", prin telefon

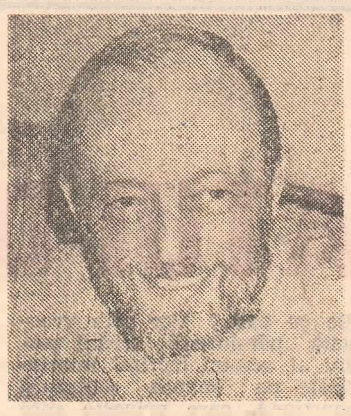

PETRE BOKOR s-a născut la Cluj, în 1940 • Absolvă IATC – I.L. Caragiale din București, secția regie, în 1970 • În 1978 părăsește țara pentru a se stabili în Canada • Numărul spectacolelor de teatru regizate în România, pe continentul nord-american și în Australia depășește cifra 100 • A scris numeroase proze originale, piese de teatru, studii de specialitate, scenarii de film în limbile română, maghiară, franceză și engleză • Este autorul (nesemnat, din motive lesne de înțeles la vremea respectivă) volumului „Carte despre Toma Caragiu", apărut în 1985 ce urmează a fi retipărit (cu menționarea autorului, de data asta) la Editura Artemis • Deține 12 premii internaționale pentru regie și dramaturgie obținute în Germania, Franța și Canada • Între 1979 și 1988 este directorul artistic al Teatrului Francez din Edmonton, Canada • Fondează în 1981 și conduce Théâtre à la Carte al Facultății Saint-Jean, Universitatea din Alberta • Este fondator și director artistic a 7 ediții ale Festivalului de Teatru Francofon din Alberta • În 1989 fondează și conduce ca director artistic Teatrul Studio din Canberra, Australia • Este conferențiar al Departamentului de Teatru al Universității din Alberta, unde predă „performing arts" și actorie • Între 1989 și 1991 a pus bazele și a condus Departamentul de Teatru al Universității Naționale din Australia.

— Cred că trebuie să încep prin a-mi cere scuze, nu-i așa ? Te rog să mă crezi că am o motivație majoră de a fi tăcut atît de mult și nici, pe departe nu se trage din zile petrecute în lene sau huzur !

— Am crezut că după neobișnuita ta vacanță din vara trecută, cînd ai muncit zdravăn, să pui pe picioare în șase săptămîni un spectacol cum e „Jacques și stăpînul său" al lui Kundera, ai dreptul la relaxare.

— Să știi că am trăit vara trecută o vacanță cum mulți confrați și-ar dori-o ! Reîntîlnirea cu actorii Teatrului Mic, după 15 ani și atîtea mii de kilometri m-a făcut fericit.

— Ai plecat imediat după premieră, dar nu mă îndoiesc că ai aflat de succesul pe care l-a avut spectacolul.

— Mă bucur, pentru că, nu o dată am oftat, cînd puneam cîte un spectacol pe undeva, prin lume : „Ce ar putea crea un român din rolul ăsta !" Da, m-am gîndit la asta și cînd am avut succes cu premiera canadiană — în franceză — și cînd am avut succes cu cea australiană, în engleză. Ce-ar face un român ! A fost aproape un rămășag.

— L-ai cîștigat ! Dar, care e motivul tăcerii, dacă n-ai huzurit ?

— De curînd am predat (în sfîrșit !) Editurii bucureștene Gutenberg — Casa Cărții, manuscrisul **„Basca lui Șexpir"**, „un roman literar, teatral și sentimental", de vreo 340 de pagini, la care am brodat, literalmente zi și noapte, patru luni. Cînd m-am apucat de lucru, n-am știut eu în ce fel de lemn îmi înfig securea !...

— Ca și cum ai fi la prima încercare literară !

— Scriind atîția ani proză „scurtă", nu mi-am dat seama că romanul are cu totul alte exigențe, cere o cu totul altă implicare, continuitate, tensiune, o dată plonjat în el, nu poți ieși decît ajuns la malul celălalt...

— Înțeleg că, predînd manuscrisul, ești, deja, pe malul celălalt, așa că, nu te mai plînge !

— Nu mă plîng. Doamne ferește, doar mă scuz...

Romanul e o stranie combinație de autobiografie — ficțiune și e plasat în Bucureștiul anilor 1964—1965. Au fost pentru mine anii cei mai plini de întîmplări, de peripeții, de nostalgii... în fine, cum obișnuiesc să fie anii de tinerețe ! Retrăirea lor, chiar a unor momente pe care la vremea aceea le consideram triste, mi-au produs un sentiment de bucurie. În sfîrșit, acum romanul e în mîna redactorului și dacă toate merg bine, peste cîteva luni va fi în mîna cititorului și, trei zile mai tîrziu, în mîna vînzătorului de semințe, pentru fabricat cornete...

— Dacă e s-o dăm pe glumă, cine crezi tu că are timp, în România, cu economia asta de piață, să mai citească o carte în trei zile ? Și care e vînzătorul ăla de semințe așa bogat încît să-și permită să facă un cornet. Nu știi ce scumpă e hîrtia ? Ca să nu mai punem la socoteală faptul că stăm prost cu agricultura și nu știu, zău, dacă o să avem semințe ! N-ai nici o șansă, cartea ta va sta pe un raft de bibliotecă ! Și o s-o și citim, chiar dacă nu chiar în trei zile.

— Mă rog, eu mi-am făcut datoria, nu e vina mea că nu voi intra la Academie !

— Lasă, că acolo e domnul Bîrlădeanu ! Mai bine spune-mi ce faci acum.

— O altă carte, o altă promisiune — ți-am mai vorbit despre ea — de data asta față de Editura „Cartea Românească". **„București — Par Avion".** Va fi o carte-colaj și va cuprinde povestea anilor 1978—1990 (de la data cînd am emigrat pînă la data Revoluției) trăiți de mine la București...

— ...prin corespondență.

— Da, o carte de memorialistică, dar dobîndită indirect, prin citate din scrisorile pe care mi le-au trimis diverși „corespondenți voluntari" — cu Sandu în frunte ! (regizorul Alexandru Tatos — n.r.). Firește, ideea mi-au dat-o chiar maldărele de scrisori pe care le-am primit și le-am păstrat (în plus, le-am mutat cu mine de la Montreal la Edmonton, apoi la Canberra și iar înapoi, aici !) tocmai pentru că ele conțin fragmente minunate, descrieri pitorești și „subînțelesuri" extrem de savuroase... Va fi pasionant să le reproduc și să le comentez. Firește, între timp mai și predau la Facultate cele patru cursuri de teatru și mai și repet cu niște studenți de-ai mei piesa „Don Quijote-reciclat", o adaptare amuzantă după Cervantes. În rest, pe la noi toate bune și frumoase, e iarnă, dracu' s-o ia, așteptăm să vină vacanța de vară...

Interviu realizat prin telefon de LIANA MOLNAR TATOS ■

EDITURA FLACĂRA DIN NOU LA DRUM

Constantin Banu, fondatorul revistei Flacăra în anul 1911, despre care s-a scris încă prea puțin față de însemnătatea lui în peisajul cultural din acea perioadă, a înființat și o editură cu același nume ca al revistei. Ea a propus cititorilor volume semnate de autori prestigioși, români și străini, încercînd să îmbine, cum este și firesc, interesul pur comercial cu cel al valorii literare. Aici au văzut lumina tiparului cărți semnate de Sadoveanu, D. Anghel, Eugen Lovinescu, Victor Eftimiu, Minulescu, Goga, Vlahuță, precum și de Balzac, Wells, Dumas, Edmond Rostand, conturînd, pentru cine parcurge lista acestor apariții, o imagine emblematică pentru stăruințele într-un frumos ale unor oameni interesați de sporirea spiritualității românești.

După multe decenii, iată, ne încumetăm să pornim din nou la drum și să reînființăm Editura Flacăra, convinși că stă numai în puterea noastră să ne descoperim o cale proprie în puzderia de edituri existente în acest moment. Nu ne va fi, cu siguranță, ușor, năzuințele ne sînt poate mai mari decît posibilitățile actuale, dar, cine știe, peste ani, pentru un autor va fi poate o mîndrie să-i apară o carte la Editura Flacăra.

Pînă atunci însă, să ne aducem aminte de spusele acestui om ales care a fost Constantin Banu :

„Socotesc deci că orice faptă care poate contribui la cumpănirea unor preocupări atît de exclusive și care tintește la căutarea unui teren în cuprinsul căruia patimile politice să piardă ceva din înverșunarea lor și sufletele să se simtă înfrățite în slăvirea acelorași idealuri, este o faptă bună și care merită jertfa unei sincere sforțări".

Sînt cuvinte pe care le socotim de o stringentă actualitate.

GEORGE ARION ■

PRIMA APARIȚIE

CATHERINE DENEUVE ÎN VIETNAM (2)

• *Celebra actriță în dialog cu PARIS MATCH*

— Eliane, personajul pe care îl interpretați în filmul „Indochina", se pare că face parte dintr-o lungă serie de eroine pe care le-ați întruchipat pînă acum pe ecran. Ea seamănă cu dumneavoastră mai ales cînd vorbește despre emoții.

— Personajul poate că îmi este apropiat, dar nu se identifică cu mine. Cînd mă impresionează ceva sînt incapabilă să vorbesc. Cu cît ea mă emoționează mai mult, cu atît mai puțin pot să exprim ceea ce simt.

— Nu vreți sau nu puteți să vă exprimați...

— Îmi place aproape în același timp să mă dăruiesc și să mă sustrag. În asta constă forța și natura mea. Trebuie să ascund lucrurile. Reclam dreptul secretului. De fapt, nu reclam nimic, fiindcă mi-l iau singură.

— Întotdeauna ați fost așa ?

— Încă de la debut, am făcut în așa fel încît să mă port obișnuit. Cu cît oamenii știu mai puține despre mine, cu atît mă simt mai bine. Așa mi-e felul.

— Trebuie, totuși, să existe un motiv sau vreo explicație pentru această preferință de a nu vorbi despre dumneavoastră.

— Nu numai că nu doresc să vorbesc despre mine, dar nici nu-mi place să se vorbească despre mine.

— La filmări, reușiți să vă găsiți echilibrul ?

— Din nefericire, eu cred că a filma este vital pentru echilibrul meu. Mi-ar place chiar să joc în filmele în care n-am jucat. Dar nu am mereu la dispoziție roluri bune, nici filme valoroase.

— E greu de menținut echilibrul à la Deneuve ?

— Echilibrul meu este de fapt o imagine. O imagine care mă prinde. Mi-o pun în față și eu mă ascund după ea pentru a face ceea ce vreau, neinteresînd pe nimeni decît pe mine.

— Adică ?

— Dacă v-aș povesti ce fac, nu m-ați crede.

— Dar eu nu vă întreb ca să vă cred...

— Fiți atent, să nu vă închipuiți că duc o viață dublă, plină de fapte și de gesturi reprobabile. Dar eu nu concep acum să nu mă ascund.

— Nu este un joc ?

— Bineînțeles că nu.

— O actriță este totuși determinată să se confeseze într-un fel aproape impudic ?

— Da. A juca înseamnă a înșela și a minți. Înseamnă să faci la comandă lucruri pe care majoritatea oamenilor nu le pot face de bună voie. Deranjează și e neplăcut. A mă lăsa pradă acestor situații face parte din meseria mea, dar asta se oprește aici.

— Faptul că vi s-a scormonit prin viața dumneavoastră personală încă de pe cînd erați o puștoaică vă determină să o apărați astfel ?

— Da. Faptul că, de foarte tînără, am trăit cu un bărbat celebru a declanșat o curiozitate deplasată. Am suferit din cauza asta. Ba mai mult, nici nu puteam crede ce se zvonea. Asta m-a șocat. Acum sînt blindată. Dar rămîn foarte agresivă cînd e vorba despre acest subiect.

— Faptul că vreți să păstrați discreție asupra vieții dumneavoastră personale cu atît mai mult stîrnește și exacerbează dorința de a afla amănunte...

— Treburile mele nu privesc pe nimeni și nu văd de ce să le etalez în public.

— Mulți o fac.

— Asta îi privește, dar e trist.

— Visați vreodată la un destin ca al Gretei Garbo ?

— (Izbucnind în rîs). Nu, nu. Bineînțeles că nu.

— Aveți totuși tot ce vă trebuie pentru așa ceva. Aveți o carieră fără eșecuri de peste treizeci de ani.

— Am avut eclipse. Nu s-au văzut. Zone de umbră. Știute numai de mine. Eu nu vorbesc de filme care au fost mai puțin apreciate decît altele, ci de perioade umbrite referitoare la poziția mea față de meserie.

— Continuați cu roluri care n-au fost niciodată ancorate în realitate.

— Este preferința mea.

— Nu vă gîndiți niciodată că într-o zi ați putea să vă opriți ? Ca să vă ocupați de prietenii dumneavoastră, de florile dumneavoastră, de Amnesty International...

— De a face pe actrița ? Da. În sfîrșit, cred că da. Mă gîndesc la asta cînd sînt obosită. Dar să părăsesc lumea filmului, nu. Ar fi prea greu. Voi deveni producătoare. Este plictisitor să nu mai filmezi, să stai pe de lături. Ceea ce mă incită să mă protejez la maximum.

Traducere și adaptare DOINA LINCU ■

HOPE OF DELINERANCE? Da şi cu Paul Mc Cartney cu tot şi cu toate bunele lui intenţii, ca un adevărat salvator! (2)

● Interviu realizat de
CRISTIAN SIMON
la RADIO VICTORIA
Baden-Baden

— Care a fost reacţia oamenilor cînd le-ai cerut ajutorul ? Am înţeles că ai stat în Bruxelles şi că te-ai întîlnit cu Comisia Europeană ?

— De fapt, nu am văzut Comisia Europeană. Cine-o vede ? Cine i-a întîlnit vreodată faţă-n faţă ? Dar a fost interesant fiindcă din afară îţi formezi impresia că ei sînt nişte fiinţe umane care stau în Bruxelles şi comunică între ele. Dar cînd ici legătura cu ei îţi dai seama că sînt persoane foarte interesante şi foarte interesate în această idee. Şi a fost o întîlnire amestecată. O doamnă grecoaică, un tip francez, un tip neamţ, un tip danez şi a fost bine. Le-am arătat clipul video pe care îl arătam de obicei la astfel de întîlniri, le-am explicat ce facem şi ce vrem să facem în continuare. Şi era o adevărată plăcere să-i priveşti pentru că nu sînt doar nişte palavragii, au luat foarte în serios ce le-am spus şi îi simţeam chiar preocupaţi să găsească rezolvări şi asta drept să-ţi spun, m-a surprins. Plăcut.

— Paul, vorbeşte despre donaţia reginei. Vestea a ajuns şi la noi în Germania. Consideri că e un pas important în mersul vostru mai departe ?

— Da, e important. Am scris oamenilor care sînt cît de cît faimoşi şi care au totodată bani. Şi, înainte de asta, în momentul în care am alcătuit o listă orientativă cu cei cărora ar fi trebuit să le scriu, în mod normal m-am gîndit la regină ; îmi imaginez că e una dintre cele mai bogate doamne din lume. Ce-i drept, e cam ciudat ca un tip englez să scrie reginei : trebuie să fii puţin scrîntit ! Nu prea ştiam eu cum să mă adresez cel mai bine, poate ar fi trebuit să încep cu „Sluga dumneavoastră prea umilă" sau o altă adresare medievală, în orice caz ceva foarte medieval. Însă mi s-a părut pînă la urmă mai sincer şi mai convingător să-i explic despre ce e vorba şi să închei cu „Credeţi că ne puteţi ajuta într-un fel sau altul ?" Şi am avut plăcerea unui răspuns afirmativ. Ne-a trimis o scrisoare de susţinere, spunînd că ceea ce facem noi merită toate eforturile şi eu apreciez asta ca fiind arhisuficient venind din partea ei. Apoi ne-a trimis într-un plic cecul din partea celui care-i administrează banii şi care se numeşte „Keeper of the Royal private-purse" (păstrător al poşetei regale). A fost fabulos ! Ne-a dat bani serioşi, ceea ce era în primul rînd un semn că era interesată în proiectul nostru. E o realizare ! Pe urmă am putut menţiona acest lucru ca argument forte altor oameni de la care am încercat să obţin fonduri. Puteam să spun : „Uite, chiar regina ne-a dat, ar fi bine s-o faci şi tu !" Cel mai important e însă faptul că o avem de partea noastră.

— Ce alţi oameni v-au acordat suport material ?

— O mulţime. Am scris o sumedenie de scrisori în toată lumea. Avem donatori, cum ar fi Eddy Murphy cu care am avut ocazia să colaborez recent, şi de la care am primit 50.000 de dolari ceea ce e o sumă frumuşică. Asta demonstrează că inima lui e acolo unde trebuie şi că vrea într-adevăr să facă ceva pentru viitor, pentru că în ziua de azi mulţi oameni obţin foarte mulţi bani, dar foarte puţini sînt dispuşi să-i dăruiască. De fapt nimeni nu vrea ! Şi mai ales acum că toată lumea se află în recesiune, chiar că nu vrea nimeni. Aşa că e formidabil să vezi pe cineva ca el care să poată spune: „Faci un lucru mare Paul, îţi acord sprijinul meu !" Mi-a completat imediat un cec.

De asemenea Paul Simon ne-a fost de un real ajutor şi s-a dovedit cooperant. Cumnatul meu John Eastman, şi-a adus aportul. Jan Wenna/Wenner(?), editorul şi proprietarul revistei Rolling Stone, n-a stat deoparte. Aşa că avem sprijin din multe părţi. Lista e lungă şi donaţiile urmează încă să vină. Sîntem foarte satisfăcuţi, e un lucru încurajator.

— Şi noi vrem să te ajutăm ! (Radio Victoria Baden-Baden)

— Cum aş putea să refuz ?

— The Liverpool Institute for Performing Arts va deveni o şcoală pentru talente tinere venind din Europa şi din toate părţile lumii. Ce condiţie prioritară trebuie să îndeplinească un student pentru a se înscrie la această şcoală ?

— E prea devreme să vorbim despre asta, încă nu am perfectat un proces de selecţie, dar ce pot să spun e că vom fi foarte atenţi. Vrem oameni cu talent. Dar vrem în acelaşi timp să-i descoperim pe cei care au sclipire care poate fi doar o strălucire a ochilor şi s-ar putea să treacă neobservaţi dacă nu-i examinezi îndeaproape. Cineva de exemplu s-ar putea să nu fie în stare să scrie şi să aibă ca unic har acela de a fi comic sau bun actor.

Să luăm cazul meu : n-am fost niciodată capabil să învăţ să citesc notele muzicale. Am încercat dar nu mi-a reuşit. Nu se prindea chestia asta de mine şi pace ! Şi, dacă mi-ai arăta partitura de la „Yesterday" ţi-aş putea-o cînta numai pentru că are titlul pe ea. Nu pot „vedea" muzica.

Deci noi vom lucra cu astfel de oameni şi îi vom alimenta chiar. Intenţia noastră e să scormonim după ei în cele mai bune şcoli din lume. O să vedem atunci cum merge procesul de selecţie şi-l vom îmbunătăţi apoi şi vom avea în vedere şi pe copiii săraci. Poate printre ei se află unul dotat dar care nu dispune de bani şi care nu a avut posibilitatea să se califice în vreun fel. Poate îl vom lua pentru că e ca mine, e ca John Lennon cînd a început şcoala de artă. John nu era în stare să treacă un examen nici să-l pici cu ceară. Era foarte abstract; era mai mult decît un artist, zic eu, dar era foarte greu de înţeles şi odată profesorul lui l-a abordat într-o discuţie şi i-a spus : „Uită-te la desenele astea, sînt bune". Şi cam aşa a făcut el cursurile de artă. Ei, oameni ca el ne trebuie şi ăsta va fi rolul meu, să-i găsesc. Voi lăsa pe seama altora pregătirea profesională şi educaţia ulterioară. O să încerc să mă gîndesc : „Uite, eu nu ştiu cum se face asta şi atunci cum o să fiu în stare să-i învăţ pe alţii ? Asta e o întrebare foarte interesantă pentru mine.

(Va urma)

FLASH RADIO CONTACT

● Demi şi jumătate ! („et Demi" mai exact !)

La 29 de ani Demi Moore, actualmente pe afişul filmului A Few Good Men, a decis să redevină docilă şi ascultătoare pentru a-şi însuşi cît mai multe cunoştinţe pe platourile de cinema unde turnează şi astfel să crească. Să crească în înţelepciune, bineînţeles, pentru că în ceea ce priveşte talia sînt puţine speranţe. De altfel, cu un asemenea prenume...

● Vă doresc să nu fiţi nevoite să-i scrieţi lui Sharon Stone !

Intriganta Sharon Stone primeşte în urma apariţiei în Basic Instinct munti de corespondenţă zilnic. Uimitor este însă faptul că, scrisorile nu sînt toate declaraţii înfocate din partea masculilor din toată lumea pentru că printre ele se găsesc cam în aceeaşi măsură cuvinte de mulţumire din partea femeilor care au constatat o revigorare evidentă a vieţii lor sexuale după vizionarea filmului probabil şi sper fără un spărgător de gheaţă totuşi !

● **PATRICK BRUEL şi pe marile ecrane**

Cum live sînt putine şanse să-l vedem, poate în filmul pe care-l va turna, „Profil Bas" pe Claude Zidi (Aripioară sau picior). Filmările vor începe în mai. Nu va mai juca alături de Isabelle Adjani (păcat !) în „Regina Margot", fiind înlocuit cu Daniel Auteuil. Pentru acest an el a anunţat şi un nou album pentru septembrie, ce va fi înregistrat ca şi precedentul la New York.

● **MACAULEY CULKIN se joacă dar nu cînd e vorba de bani !**

Nu s-ar putea spune că Macauley Culkin trebuie să ceară mamei bani de buzunar. Numai ca să înceapă filmările pentru Home Alone 2 a primit 5 milioane de dolari. Asta ca să aibă motiv de invidie Mel, Gibson, Tom Cruise şi Sylvester Stallone care ating cîteodată această sumă pentru un film întreg ! Mac, după cîte se vede treaba, îşi pregăteşte de pe-acum o pensie agreabilă !

● **Moştenirea lui FREDDIE**

Urmare a dispariţiei ex-companionului şi prietenului ei Freddie Mercury, Mary Austin urmează să moştenească, la 35 de ani, aproape întreaga avere (aproape 8 milioane de lire sterline şi rezidenţa sa londoneză de la Kensington, un adevărat conac, în care va locui şi care nu va fi transformat în memorial : „Această casă va fi un loc unde se va trăi cu plăcere, nu un sanctuar în memoria lui Freddie, lui nu l-ar fi plăcut asta" precizează ea. Mary are doi copii, Richard (3 ani, fiul lui Freddie) şi Jamie.

Felix, dar nu the cat şi nici computerul ! ci... misteriosul

● Îl ştiţi, probabil, cu toţii **(Don't You Want Me** şi **It Will Make Me Crazy)**, dar nu ştiţi cel mai important lucru despre el. Ei bine, nici noi, tînărul bărbat („tînărul" şi „bărbat" fiind doar supoziţii) alegînd să menţină misterul ce-l înconjoară. Va scoate mai mult ca sigur un minialbum de 6 piese în februarie. Poate vom afla ceva mai mult atunci...

● **Recordul de vînzări de bilete la un concert a fost doborît pentru Paul McCartney !**

În Australia, la Sydney, locurile pentru viitorul său concert au fost epuizate cu o frecvenţă de 2.500 pe minut ! La Melbourne, nu au fost necesare decît 8 ore pentru ca cele 51.000 de locuri prevăzute a se ocupa, să fie achiziţionate !

● **Madonna va fi atinsă de sindromul Marlène Dietrich.**

E ceea ce se poate presupune din moment ce i s-a oferit o brăţară care a aparţinut celebrei actriţe, o bijuterie estimată la 5 milioane de dolari.

● **Legendarul basist de la Rolling Stones, Bill Wyman, s-a retras.**

Se va ocupa de restaurantul său londonez. Şi, de ce nu, poate pentru că are în perspectivă o carieră solo.

● **JORDY atacă ASIA !**

Incredibil · dar adevărat ! După ce a contaminat vreo 50.000 de foaiere belgiene cu virusul „Jordymania", micul prieten al lui Alison atacă Asia ; Dur Dur D'être Bébé este difuzat practic fără oprire la posturile chineze de radio captate la Hong Kong unde acest titlu flirtează cu vîrfurile topurilor. Nu va fi de mirare ca teribilul puşti să se îmbarce pentru Extremul Orient ca să-şi facă puţin promo. Destinaţii la fel de valabile pentru Jordy : Canada şi Mexic. Doar e dur, dur, nu ?

● **1993 va fi anul tuturor revenirilor !**

Prima anunţată e aceea a lui Rob şi Fab, falşii MILLI VANILLI de la început. Ne promit un come-back cu numele lor adevărat şi se pare că şi cu adevăratele voci... Incredibil dar adevărat, pregătiţi-vă de asemenea să auziţi din noul de unul dintre cele mai mari grupuri disco ale planetei BONEY M care vor scoate, nu se ştie de unde, un nou album ! O altă revenire mult aşteptată : cea a grupului DEPECHE MODE. Pe noul lor album figurează o orchestră simfonică şi un cor gospel, a fost înregistrat la Hamburg, Madrid şi Londra şi probabil va ocaziona un turneu mondial.

Topuri — Radio Contact

– ediţia 9 –

● TOP SLOW & BLUES

1. 2. – **UNI TMITED** – No Limit
2. **SNAP** – Exterminate
3. **FELIX** – It Will Me Cracy

● TOP 5 — TOP MATINAL

1. **MICHAEL BOLTON** – Drift Away
2. **U 2 (BONO)** – (Can't Help) Falling In Love
3. **WHITNEY HOUSTON** – I Will Always Love You

● TOP 30

1. **GENESIS** – Jesus He Know Me
2. **FARFARELLO** – Sea Of Emotions
3. **BRUCE HORNSBY & THE RANGE** – Look, Out Any Window

Pagină realizată de DOINA ENE

7 EXTRA

radio CONTACT FM 96,1 MHz

© Copyright Radio Contact România S.A. & 7 Extra — 1993

ANTOLOGIE

N. Gh. Popescu - REBUS

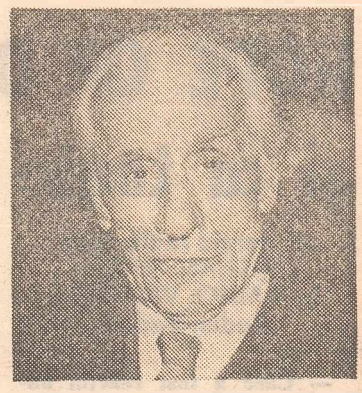

CASTELUL FERMECAT (II)

După ce găsiră cele trei cuvinte, Enric apăsă cu o vădită emoție pe clapele ce dispărură înăuntru, împinse apoi poarta, dar abia pătrunseră în interior, că ea se și repezi cu un zgomot formidabil în urma lor, închizîndu-i definitiv...

•

Aci li se deschise însă o priveliște sui-generis. Castelul se afla la o oarecare depărtare în mijlocul unei grădini împărțită într-o sumedenie de încăperi, separate de niște grilaje foarte înalte, fiecare încăpere comunicînd cu alta printr-o poartă. În fiecare încăpere era un rond pe care crescuseră flori în forma cîte unei litere din alfabet.

Fără să-și dea mai bine seama, cei doi frați porniră spre castel, dar se rătăciră într'atît, încît în loc să ajungă la țintă, se treziră înapoi la intrare. După ce mai încercară acelaș joc de cîteva ori, tocmai cînd voiră să treacă peste grilajuri, descoperiră o placardă mare cu următoarea inscripție :

„La castel nu se poate ajunge decît trecînd prin încăperile ale căror litere, începînd de la intrare și terminînd la castel, să dea două versuri pline de o adîncă filozofie, a cunoscutului poet român George Coșbuc".

În primul moment, cei doi frați rămaseră foarte încurcați, pentru că puteau trece din aceeași încăpere în mai multe și ale căror litere nu formau un cuvînt.

Problema a III-a (Labirint)

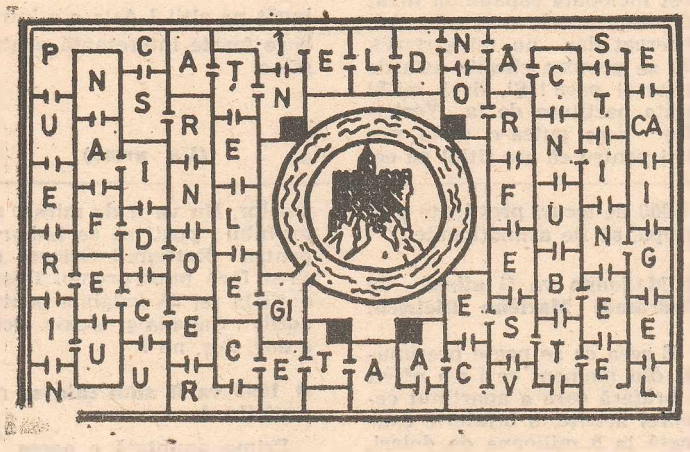

De data aceasta însă, rolul de salvator i-a revenit lui Robert, fiindcă studiase opera lui Coșbuc, în timpul cînd locuise în Polonia.

Părerea lui Enric era ca să scrie toate literele din primele încăperi, prin care se putea trece, pentru a stabili începutul versurilor, însă de la primele încercări Robert a și exclamat :

— „Am găsit !"

Din momentul în care Robert și Enric Wolensky fuseseră închiși în grădina misteriosului castel, o teamă ciudată pusese stăpînire pe întreaga lor ființă. Aveau impresia că visează sau că sînt victima unor escroci îndemînateci sau a unor tîlhari periculoși, deși nu se vedea și nu se auzea nimic. O liniște mormîntală domnea pretutindeni.

Puși în imposibilitate de a mai renunța la planul lor, ei trebuiau să meargă înainte, cu slaba speranță că vor putea duce opera lor pînă la capăt.

Drumul spre castel era extrem de obositor, din cauza mersului întortochiat prin sumedenia aceea de încăperi. Cînd ajunseră la ultimul rond, erau aproape extenuați. Enric fu cel dintîi care se trînti pe iarbă, în timp ce Robert continua să privească cu atenție castelul, crezînd că poate va fi văzut de cineva din interior, dar totul era zadarnic. Nimic nu tulbura liniștea aceea patriarhală. Nici chiar cele cîteva păsări ce se strecurau sfioase prin frunzișul pomilor, cu atît mai mult vreun alt zgomot care să trădeze existența altor ființe prin apropiere.

Cînd Robert trecu prin fața ultimei încăperi, observă imediat un șanț plin cu apă care înconjura castelul din toate părțile. Pentru un bun înotător ca el, chestiunea era foarte simplu de rezolvat, însă cînd se apropie mai mult, se convinse c-ar fi fost o imposibilitate de a trece șanțul, din cauză că era plin cu un fel de noroi, în care te afundai cu atît mai mult, cu cît făceai sforțări să scapi.

Nici prin minte nu-i trecea însă că va avea de-a face cu un nou obstacol — o nouă problemă de dezlegat. Se uită prin apropiere, să vadă vre-un loc de trecere, însă nu era nici unul iar șanțul avea aceeași lățime peste tot, fiind și foarte adînc.

Văzîndu-l că întîrzie atît de mult, Enric veni imediat, însă se convinse și el oă este cu neputință să treci peste băltoaca ce umplea șanțul. Fiind un bun inginer, Robert recurse la un procedeu foarte practic de a măsura lățimea șanțului, găsind că are aproape nouă metri. Față de această distanță considerabilă, nu există altă soluție decît să formeze un fel de pod de scînduri, însă cu toate străduințele lor nu găsiră decît două scînduri groase, a căror lungime nu trecea de opt metri.

Problema a IV-a (Trecere dificilă)

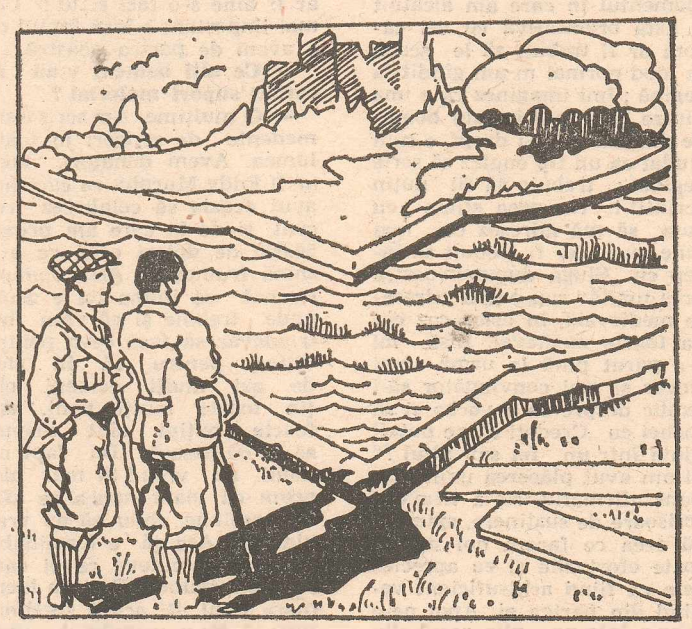

— „N-avem decît să le înnădim" — se grăbi să adauge Enric, însă deodată Robert exclamă :

— „Ia privește, au ceva scris pe dos !".

Enric citi cu glas tare :

— „N'AVEȚI VOE SĂ LEGAȚI SCÎNDURILE UNA DE ALTA".

— „La urma urmei — zise Enric — trebuie să existe o soluție, altfel unchiul nostru nu ne-ar fi propus lucruri imposibile. Am chiar impresia că este mai mult decît simplu".

— „Și mie mi se pare — întări Robert. — Iată cum le-aș pune eu...".

Ideea lui Robert de a așeza scîndurile în așa fel ca să poată trece cu ușurință păru atît de nostimă, încît cei doi frați izbucniră în rîs, cu toate că se găseau în niște împrejurări destul de critice ; ba ceva mai mult. Enric care era puțin cam nebunatic, mai făcu și cîteva tumbe, înainte de a porni spre intrarea castelului.

Cu cît se apropiau însă, cu atît liniștea era mai mare. Nu se auzea decît zgomotul cadențat al pașilor ce lăsau primele urme vizibile pe nisipul fierbinte al aleilor. Încolo, aceeași liniște mormîntală care-i făcea să se creadă pe altă lume.

Era de mirare faptul că nu se simțea nimeni prin apropiere, ca să-i întîmpine la venire sau chiar să-i atace în cazul cînd ar fi fost numai o cursă întinsă de niscaiva tîlhari. Cu toate acestea, cei doi americani intrau cu destul curaj, ca să mai renunțe la hotărîrea lor de a pătrunde în castel. Cînd ajunseră la intrare, ușa era închisă.

Crezînd că de data aceasta vor fi auziți de cei ce locuiesc în interior. Enric voi să bată în ușă, dar abia o atinse, că imediat se auzi un zgomot metalic surd și o placardă mare apăru deasupra ei, în timp ce o pasăre cobitoare, speriată, își luă zborul spre turnul cel mai înalt al castelului.

Robert și Enric schimbară cîte o privire semnificativă. Se găseau iarăși în fața unei probleme de rezolvat, căci dedesubtul placardei erau scrise următoarele : **„Explicația de care aveți nevoie n-o puteți obține, decît punînd în fiecare rînd vertical cîte un nume de țară** ale cărei litere să se potrivească cu cele reținute în figură, în așa fel încît pe rîndul semnat la mijloc, orizontal (I—II), literele să formeze cuvintele necesare".

Problema a V-a (Reconstituire)

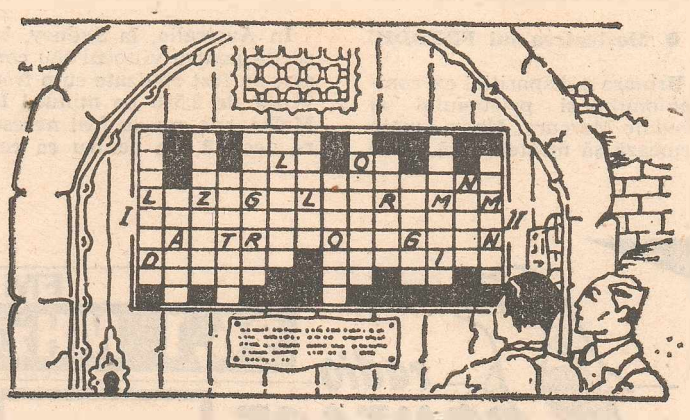

— „Nu trebuie să pierdem nici un moment — zise Robert — că se apropie seara și riscăm să dormim pe afară".

— „Deocamdată — se grăbi Enric — eu voi scrie pe o hîrtie toate numele de țări din Europa, apoi vom vedea care se potrivesc în rîndurile verticale din figură. De pildă, să vedem ce țară are șase litere, dintre care litera a IV-a să fie „M" ?

•

Cînd Enric și Robert terminară de deslegat problema, soarele își arunca ultimele sclipiri la orizont, împurpurînd bolta cerului cu un roș-violet ce prevestea o noapte liniștită.

Fiind încă sub impresia celor întîmplate și obsedat de atmosfera aceea plină de mister, Robert privi aiurit cerul care începuse să se întunece, neîndrăznind să execute mișcarea ce i-ar fi permis să intre în castel. Era o teamă foarte explicabilă, teamă ce înfiorează orice suflet care se află în marginea unui abis în care neprevăzutul joacă un atît de mare rol.

Enric însă, deși părea cu mult mai impresionat, totuși în ochii lui licăreau cîteva raze de speranță, care trădau deosebita lui agerime mintală. Cu un gest hotărît, el execută mișcarea cerută. Imediat se auziră niște zgomote metalice subterane, uș se deschise larg, aruncînd m de scîntei electrice, în timp ce locul pe care stăteau dispăru cu ei în interiorul castelului !!!.

Totul s-a petrecut cu iuțeala fulgerului. Pînă să se reculeagă, ușa s-a și închis în urma lor ,cu același zgomot surd și înfiorător.

— „Iată-ne capturați în modul cel mai penibil — zise Robert. În cazul cînd nu va fi nimeni în castel, nici cel puțin niscaiva răufăcători, vom fi amenințați să nu mai vedem niciodată lumina zilei".

— „Eu mă tem că vom pieri mai întîi de foame. Ai uitat că proviziile ni s-au terminat".

— „Așa e... hai să mergem mai departe".

— „Dar este întuneric".

— „Nu duce nici o grijă, pentru că am eu cîteva chibrituri", îl încurajă Robert.

Cînd aprinseră primul chibrit, li se deschise în fața ochilor un tablou foarte ciudat :

Se aflau într-o încăpere mare, boltită, susținută de niște coloane puternice pe care erau sculptate tot felul de cuvinte cabalistice și pătrate magice ,statuete ce reprezentau scena dintre Oedip și Sfinx, careuri de cuvinte încrucișate, în sfîrșit, un întreg bazar cu cele mai excentrice produse ale imaginației. Toate acestea nu puteau fi decît opera celui mai pasionat autor de lucruri enigmatice din secolul al XX-lea, opera unchiului lor Gaston Ferrari.

Cînd chibritul se consumă, totul fu învăluit în același întuneric înfiorător, care îi tulbura cu atît mai mult, cu cît acum li se perinda prin fața ochilor toate chipurile acelea cu înfățișări oribile !

Făcînd din cînd în cînd lumină, Robert și Enric înaintau prin coridoarele întunecoase ale castelului, fără să poată pătrunde în vreo cameră, sau să întîlnească altceva, decît aceleași chipuri care-i îngrozea. Cînd chibriturile au fost pe terminate, Enric observă într-un colț o încăpere a cărei ușă părea deschisă. Se apropiară imediat de ea, o împinseră, dar n-apucară să pună bine piciorul pe prag, că imediat se auzi un țăcănit ușor și o lumină vie se răspîndi abundent în toată încăperea.

— „Ne aflăm în sala de mîncare", zise Robert. Uite o masă colo în colț, pe care pare a fi ceva".

(va urma)

JORDY,
BEBELUŞUL MILIARDAR, OFERĂ O VACANŢĂ DE VIS PĂRINŢILOR SĂI

Se spune îndeobşte, că fetiţele sînt mai precoce decît băieţii. Iată că în cazul lui **Jordy** regula nu se confirmă. Băieţelul care a împlinit la 14 ianuarie 5 ani, a devenit celebru încă de anul trecut, cînd cîntecul său „Dur, dur d'être un bébé" cucereşte lumea întreagă, devenind un adevărat şlagăr. În trei luni se vînd numai în Franţa 700 000 de discuri. De asemenea se află pe primul loc pe lista vînzărilor în Spania, Italia, Belgia, Brazilia, Japonia, S.U.A.

Sony, marea casă japoneză de discuri îl solicită să înregistreze sub licenţa sa, oferindu-i un procentaj rezervat în mod obişnuit „marilor".

Desigur că Jordy este fericit de triumful său, dar cei mai încîntaţi sînt părinţii. Claude, tatăl său, producător de discuri şi mama sa Patricia, animatoare la radio, văd în succesul bebeluşului lor o adevărată revanşă : „De douăzeci de ani trudesc în această meserie, spune Claude. Am muncit în umbră pentru alţii şi am trăit multe momente dificile. Jordy ne redă încrederea în meseria noastră de artist".

Copilul-minune îşi adoră la rîndu-i părinţii. Cu banii care-i tot vin ar fi putut să le ofere orice. Cadoul pe care Jordy l-a făcut de Crăciun părinţilor a fost o vacanţă de opt zile în Martinica. Pentru el însuşi, Jordy s-a gîndit să i se aducă lui Moş Crăciun căruia i-a cerut un camion cu faruri care se aprind.

Aşa cum toate vedetele îşi realizează clipurile, înconjurate de fete frumoase, Jordy şi-a avut şi el creatura de vis : Christina, o adorabilă negresă în vîrstă de patru ani. În legătură cu partea sentimentală se pare că în momentul de faţă, Jordy trece printr-o mare dilemă căci a mai apărut o fetiţă...

Traducere şi adaptare
ELENA GRECESCU

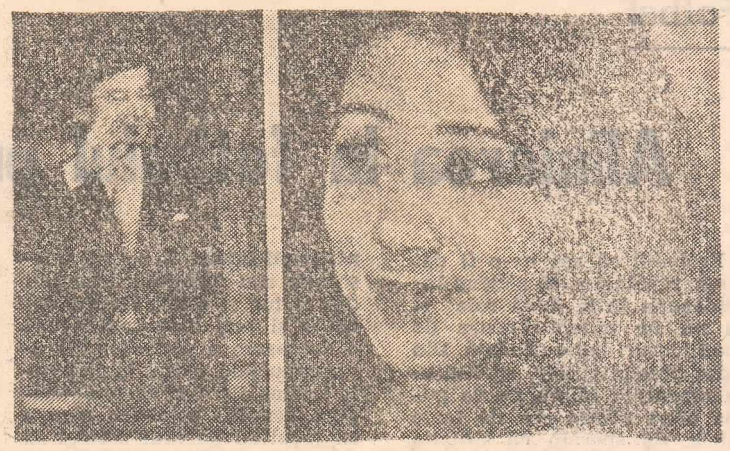

DOMNIŞOARA MASAKO OWADA A CEDAT

• *A acceptat să devină, cîndva, împărăteasă*

După cum se ştie, **Naruhito**, prinţul moştenitor al Japoniei, în sfîrşit se va însura ! Japonezii au scos un imens suspin de uşurare : prinţul lor, la 33 de ani, nu mai este în pericol de-a rămîne flăcău tomnatec ! Toată lumea, de la Tokio la Osaka, se bucură (toată lumea... cu excepţia logodnicei ?) Reacţia viitoarei mirese nu este surprinzătoare. 75% din tinerele japoneze, intervievate de o cunoscută revistă, au declarat că un mariaj în sînul familiei regale, cu obiceiuri extrem de riguroase, ar fi unul din cele mai rele lucruri care li se poate întîmpla !

În situaţia în care o tînără n-ar fi speriată de ceremonialul rigid de la curte şi viaţa cvasimonahală, ea ar trebui să îndeplinească şi alte condiţii : să fie virgină, să aparţină unei familii din marea burghezie, să fie suficient de bogată pentru a nu fi acuzată că se mărită pentru bani, să fie cultivată, să vorbească mai multe limbi străine şi să nu depăşească 1,62 — talia prinţului Naruhito.

Cum fetele nu s-au înghesuit la un astfel de măritiş, prinţul ar fi rămas burlac, fiindcă n-ar fi acceptat niciodată o căsătorie „aranjată". **Karma** îi scoate în cale pe frumoasa **Masako**, de care se îndrăgosteşte la nebunie şi o cere în căsătorie. Tînăra îl refuză, căci ea doreşte să devină ambasadoare şi are toate atuurile pentru a-şi atinge scopul. Blindată cu tot felul de diplome, vorbind engleza, franceza şi germana, Masuko nu are nimic comun cu tinerele discrete şi timide, agreate la curte.

Dar viitorul împărat iubeşte şi este încăpăţînat. În şase ani, el a cerut-o de soţie pe Masuko de patru ori — şi de patru ori a primit acelaşi răspuns : „Nu, niciodată !"

Dragostea este însă ingenioasă, iar prinţul a găsit argumentul care a transformat pe „niciodată" în „da". „Luîndu-mă de soţ — i-a spus el — veţi servi Japonia". La argumentul ăsta, „încăpăţînata" a cedat brusc. Şi fără comentarii...

ELENA GRECESCU

Un trib de amerindieni necunoscuţi

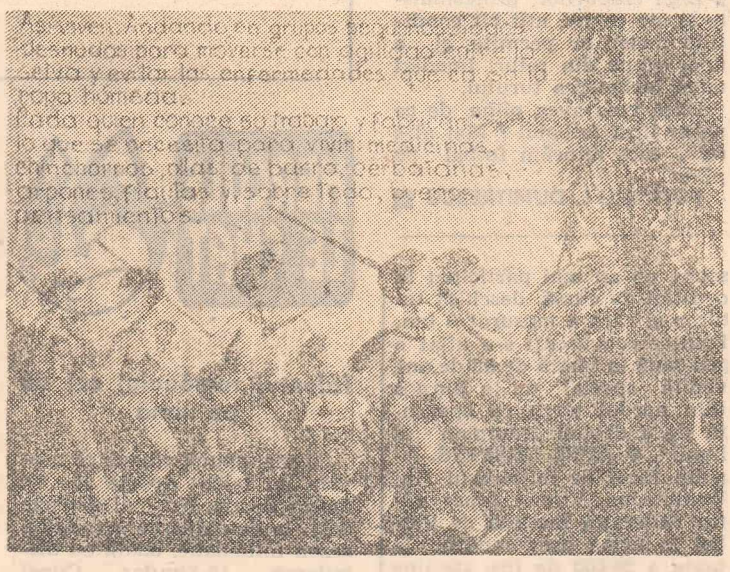

Dacă ne-am afla în urmă cu două-trei secole, sau chiar numai în veacul trecut, nu ar fi deloc surprinzător să se descopere comunităţi de amerindieni, rămase necunoscute timp de sute de ani. Şi în urmă cu numai cîteva zeci de ani asemenea triburi mai puteau fi socotite „pete albe" — de natură etnică şi demografică — pe Terra.

Desigur, sînt multe comunităţi de amerindieni care continuă să trăiască în miezul junglelor, formînd parte integrantă (la propriu !) din natură, fără a avea nici o legătură cu civilizaţia exterioară mediului lor firesc de viaţă şi modului natural de existenţă ; sînt cunoscutele „rezervaţii" existente nu numai în Amazonia sau Matto Grosso, ci şi în pădurile din Canada, SUA, ori în junglele din Panama, Peru, Columbia. Aceste triburi sînt însă cunoscute, localizate şi chiar protejate prin legi speciale.

... Şi totuşi, iată că înainte cu cîţiva ani de înghe'erea secolului care ne-a adus televiziunea, cucerirea spaţiului cosmic, computerul şi atîtea alte repere ale forţei nelimitate a minţii umane, undeva pe pămînt se mai descoperă triburi de oameni care nu au văzut pînă acum un an cum arată „omul civilizat", evoluat, al zilelor noastre ; de fapt, omul obişnuit !

Şansa de a afla personal, direct „de la sursă", despre o asemenea „realizare de prestigiu", de mare senzaţie, am avut-o cu prilejul expediţiei solitare de documentare, efectuată anul trecut în America Latină. La Ministerio del Gobierno din Bogota, capitala Columbiei, solicitînd documentaţie recentă asupra vieţii şi situaţiei amerindienilor, am primit un excelent „poster", pe care scria cu litere mari : NUKAK MAKU.

Documentul — căci nu poate fi considerat altfel ! — conţine texte şi ilustraţii sugestive privind acest trib descoperit recent într-un perimetru al Amazoniei columbiene, situat între cîţiva afluenţi ai marilor fluvii Amazon şi Orinoco ; Rios Vaupes, Papunagua şi Guaviare. Dacă aş fi avut mai multă vreme la dispoziţie, cred că m-aş fi aventurat în acea zonă...

Iată prin ce se caracterizează această populaţie, care încă nu a fost suficient cercetată de către specialiştii în indigenistică ai Columbiei. Ei cunosc ficare pîrîu, fiecare copac, fiecare animal, orice potecă din pădure ; trăiesc numai din vînat, pescuit şi culesul fructelor ; ei nu iau nimic din natură în afara celor strict trebuincioase pentru supravieţuire. După ce-şi procură suficientă hrană şi unelte — aflîndu-se într-o perpetuă mişcare — aleg un loc potrivit, unde-şi amenajează, la modul cel mai simplu şi efemer, un acoperiş, sub care vor rămîne doar una-două zile ; în general, nu revin prin locurile deja umblate...

Aceşti oameni umblă complet dezbrăcaţi, pentru a se deplasa cu mai multă uşurinţă prin desişul (şi hăţişul) junglei, dar şi din cauză că îmbrăcămintea umedă le-ar crea dificultăţi în ce priveşte sănătatea...

Ei constituie o societate autarhică, îşi produc în familie toate cele necesare vieţii extrem de simple pe care o duc şi nu distrug nimic din natura înconjurătoare(!). Limba vorbită de ei este total necunoscută şi din această cauză este foarte probabil că primele contacte ale „reprezentanţilor lumii civilizate" care i-au descoperit să fi însemnat acelaşi gen de dialog precum va fi făcut-o Columb în urmă cu 500 de ani...

...Mi-a plăcut modul „sentimental" în care autorităţile columbiene apreciază aceste noi comunităţi de amerindieni şi, mai ales, felul riguros şi categoric în care sînt apărati şi protejaţi ; este vorba, de fapt, de a nu se interveni cu absolut nimic în viaţa lor „intimă" ; în afară, firească, de relaţiile pe care institutul de specialitate le întreţine cu oamenii Nukak-Maku...

C. CHIFANE-DRĂGUŞANI

PRINŢUL ALBERT DE MONACO A LUAT FOC

• *Vîlvătaia a-nceput de la călcîie*

Actriţe, prinţese, fiice de miliardari, top-modele ca şi Claudia Schiffer, toate s-au străduit, de-a lungul anilor, să intre în graţiile prinţului Albert de Monaco, să-i cîştige favorurile. În pofida diversităţii lor, ele aveau un punct comun : erau blonde ca paiul. De curînd, însă, prinţul s-a aprins pentru... o brună. Tînăra se numeşte Suzanne, are 23 de ani şi este manechin la Christian Lacroix. Caroline de Monaco este cea care i-a prezentat-o frăţiorului. Printre curioşi circulă zvonul că de data aceasta este ceva foarte serios, dovadă fiind faptul că cei doi sînt inseparabili. Se pare că idila se bucură şi de asentimentul prinţului Rainier, care doreşte să-i lase fiului său tronul, de îndată ce acesta va găsi perla rară ce va putea fi comparată, în inima supuşilor, cu regretata prinţesă Grace.

Traducere şi adaptare
ELENA GRECESCU

Fotbal

Alinierea la fotbalul profesionist

Probabil că așa ne-o fi dat nouă, românilor, să alegem întotdeauna între două rele și să nu ne putem bucura de două lucruri bune deodată. Din lipsa precipitațiilor, agricultura amenință că nu ne va putea oferi **pîinea** cea de toate zilele. Să sperăm că situația se va remedia prin valul de ninsori adus de această iarnă întîrziată. Numai că a trebuit să plătim un preț greu, suportat de **circul** fotbalului. Terenuri înzăpezite, suporteri zgribuliți, jucători înfofoliți și expuși accidentelor, cît despre nivelul tehnic și spectacular al partidelor ce să mai vorbim ?

De aceea, propunem conducerii F.R.F. să studieze cu toată seriozitatea eventualitatea **modificării calendarului competițional intern**, în sensul micșorării sau desființării pauzei dintre tur și retur. De un deceniu și mai bine se observă o deplasare a periodicității anotimpurilor, astfel încît lunile ianuarie și februarie ar asigura condiții prielnice pentru ca jocul cu balonul rotund să nu-și întrerupă activitatea în aer liber. Pe de altă parte, structura actuală — vacanța jucătorilor în decembrie, pregătire la munte în ianuarie, jocuri amicale și turnee în februarie — ni se pare tributară unui șablon anchilozat. Să ne explicăm. Acea așa-zisă „binefăcătoare vacanță" nu face decît ca majoritatea jucătorilor să se prezinte cu un **surplus ponderal** considerabil („recordul" timișoreanului Varga — 8—9 kg — fiind elocvent). Revenirea la parametrii normali constituie apoi principalul obiectiv al „ozonificării montane", care devine pur și simplu un calvar. Iar „amicalele și turneele" reprezintă doar o risipă financiară pe care fotbalul profesionist nu și-o mai poate permite. Ca să nu mai vorbim că, atunci cînd echipele noastre prind „primăvara europeană", ele resimt handicapul confruntării cu adversari aflați în plină întrecere competițională, mai ales dacă aceștia sînt din țări ca Italia, Germania, Anglia, Olanda, Belgia, Portugalia, Franța etc. Desigur, vrem „să intrăm în Europa", dar pentru aceasta trebuie să ne aliniem calendarului internațional. (A se vedea dificultățile de convocare la loturile naționale a jucătorilor care activează în străinătate.) În același timp, pentru un jucător profesionist este suficient să aibă, obligatoriu, prin contract **o lună de zile concediu,** în timpul verii.

Printr-o comprimare a pauzei de circa trei luni dintre cele două jumătăți ale campionatului se creează astfel mult mai multe „ferestre", spre exemplu pentru pregătirea echipelor reprezentative, disputarea fazelor superioare ale Cupei României în două manșe, organizarea unei Cupe a Ligii cluburilor, profesioniste și, de ce nu, atît cît condițiile meteo ar permite, și a unor etape din retur, imediat după încheierea turului.

Dacă vom avea pîine, de ce ne-ar lipsi fotbalul ? Mai ales celor care mîncăm fotbal pe pîine...

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

VOM VEDEA LA TV CAMPIONATUL MONDIAL DE FOTBAL '94?

În vederea acoperirii cheltuielilor aferente preluării licențelor de transmisie a Campionatului Mondial de Fotbal și a Olimpiadei Albe, ce vor avea loc în 1994, Guvernul României a aprobat suplimentarea bugetului Radioteleviziunii Române cu suma de 82 milioane lei.

Sperăm ca suma astfel constituită să acopere cheltuielile aferente unui cît mai mare număr de ore-emisie TV de la aceste evenimente sportive deosebite.

CORNELIU OLTEANU ■

CONTRE-PIED

● Pînă la urmă, **Dănuț Moisescu** a rămas definitiv, nu oricum, în curtea Universității Craiova. Definitiv și irevocabil (pînă la proba contrarie).

● **Florin Tene,** în jurul căruia au curs rîuri de cerneală după diferendele cu antrenorul Alexandru Moldovan, a revenit acolo de unde a plecat, la Gloria Bistrița. N-a mai așteptat vara, dar credeți că, dacă nu juca la Dinamo, se mai uita cineva la el și îl mai purta peste Atlantic ? Ne îndoim mulți dintre noi.

● Să fi căzut **Mircea Angelescu** și **Vasile Sotir** la pace ? Să nu fi căzut ? Oricum ,concilierea — ceva de genul mai dai tu, mai las și eu — e pe undeva pe aproape, prea multe forțe (mai ales financiare) îl sprijină pe cel din urmă pentru a nu fi atras atenția și altora.

● Între timp, așa cum promisese, Mircea Angelescu a declarat în plenul Consiliului Federal că nu se mai consideră **președinte de onoare** al F.R.F., așa că se va apleca îndeosebi pentru rezolvarea problemelor Ligii Cluburilor Profesioniste. Să-l țină Dumnezeu !

● Se umblă deci și la ungerea jucătorilor albanezi pentru **a trînti** ceva meciuri. Noroc că băieții sînt de caracter și nu se lasă cu una — cu două. Săraci, săraci, dar nu săraci cu duhul precum... alții.

● Atras în jocurile trecutului cînd cu afacerea **„Haina de blană"**, lui **Mihai Jivan,** antrenorul UTA-ei, i s-a redus pedeapsa de la „pe viață" la numai doi ani. Zice-se din considerente sentimentale, cînd e clar ca lumina zilei că al răutăților cap a fost **Cornel Țălnar.**

● În „Sport Star" nr. 118, sub titlul **„Afaceri..."**, Adrian Ionescu ne propune un moment de meditație : „Prea brusc au prosperat oamenii din jurul jocului cu balonul rotund pentru ca toate să fie în regulă. Mașinile luxoase, des schimbate, terenurile și vilele din zonele de agrement, veșnic căutate de turiști, stau mărturie".

● A început **„calcio mercato"** în „Serie A" italiană. Dintre „rîndunelele" lui Mircea Lucescu se pare că **Hagi, Mateuț** și **Răducioiu** vor fi nevoiți să-și ia zborul, din „legiunea română" doar **Sabău** fiind păstrat.

● **Sport Radio și TVR** se află pe ultimele două locuri (din 13 participante) în concursul interredacțional organizat de publicația „Pronosticul sportiv". Să fie de vină doar lipsa de inspirație a unui **Pelican** sau **Graur ?**

OZONEL ■

Paralele inegale

● **CORECTITUDINE.** Fostul internațional englez Gary Lineker, plecat de curînd în Japonia, unde va evolua la clubul Grampus Eight din Nagoya, a fost amendat cu 100 de lire sterline de un tribunal din Londra, pentru conducere periculoasă. În luna septembrie, la volanul mașinii sale, Lineker, a răsturnat un motociclist, care, în urma accidentului, s-a rănit la încheietura mîinii. Renumit pentru corectitudinea sa și pe terenul de fotbal, jucătorul englez a transmis printr-un curier că își recunoaște vina și că va plăti suma stabilită de judecător. ● **AJUTOR.** Comitetul Național Francez de Bob va organiza pe data de 13 martie, pe pista olimpică de la La Plagne, din Alpii francezi, o acțiune umanitară în profitul victimelor războiului din Bosnia și Herțegovina. În cursul acestei zile, toți cei care vor folosi pista olimpică, amatori sau profesioniști, vor plăti o taxă. Pentru succesul acestei acțiuni au fost contactate mai multe federații de bob din întreaga lume. ● **RECORD.** Peste 70 000 de persoane au participat duminica trecută, în cursul dimineții, la un cros pe străzile Madridului, fiind stabilit, cu acest prilej, conform declarațiilor organizatorilor probei, un record mondial de participare la o astfel de manifestare. Mai exact, 70 070 de persoane au răspuns apelului primăriei capitalei spaniole pentru acest concurs de alergare, intitulat „Madridul pentru recordul lumii". După cum declară organizatorii, niciodată în lume un număr așa de mare de persoane nu au mai participat la o astfel de cursă, deschisă tuturor și care a măsurat 6 km. Printre concurenți s-a aflat o persoană în vîrstă de 95 de ani, venită special de la Burgos (din nordul țării) cu speranța de a deveni „campion al lumii". ● **APEL RESPINS.** Apelul făcut de mijlocașul lui Wimbledon, Vinnie Jones, către Federația Engleză de Fotbal în urma condamnării la plata a 20 000 de lire sterline (amendă record) pentru că a făcut apologia jocului violent într-un film video, a fost respins. Pe lîngă aceasta, jucătorul englez a mai primit o amendă suplimentară de 300 de lire ca urmare a apelului făcut. Directorul executiv al Asociației jucătorilor profesioniști, Gordon Taylor, a estimat că suma pe care urmează să o plătească Jones este nejustificată.

TEODORA OPREA ■

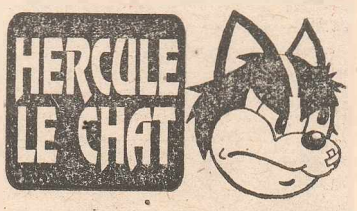

Talentul românului cel de pe urmă

Să mai spună cineva că n-avem un talent aparte să ne facem de rîs. Nu mai departe decît la deschiderea actualului sezon fotbalistic, odată cu disputarea „16-"imilor „Cupei României", Electroputere Craiova a fost eliminată de o „județeană", Minerul Motru. În loc să-și pună cenușă în cap, să și mai taie din nasul de ditamai divizionari naționali, să-și bage coada între picioare și să se ascundă în codri deși de brad, ce fac cei de la Electro ? Contestă un jucător al Motrului, presupusul vinovat că ei și-au dat cu dreptu-n stîngu'. Pînă la urmă i-am înțeles pe olteni, care regretă și acum că n-au contestat arbitrajele după acel 0—10 de pomină cu Panathinaikos.

„Bancarii" uzurpatori

Cum ne mai bălăcim noi în vechile poncife, refuzînd să vedem realitatea atît de dinamică. Iată, de-o pildă, o ținem creanga cu Progresul echipa „bancarilor". O fi, nu zic nu, dar mai degrabă acest apelativ se potrivește clubului Dinamo. Dacă o mai fi existînd, pentru că pe sediul pe care îl cunoaștem de atîta amar de ani nu mai există firma cunoscută, ci una nou-nouță pe care scrie clar „Banca Dacia-Felix". Din investigațiile noastre, clubul ființează în continuare, prin parc forfotesc sportivii, enigma fiind simplă : în sediul celebrei grupări și-a tras un spațiu baban (transformînd total fosta sală de festivități, cu foaier cu tot, apoi a preluat și un birou la etajul I) filiala bucureșteană a băncii clujene. Asta e, au oamenii nevoie de bani, de unde să-i scoată dacă nu din astfel de închirieri. Numai că o persoană care a dorit să-și păstreze un binecuvîntat anonimat ne-a șoptit la drum de seară că noul Club Sportiv Dinamo București (adică, fără fotbal) nu înșfacă o lețcaie din tezaurul care îl găzduiește cu atîta generozitate. Care o fi misterul ?

Violul n-a mai avut loc

Ne-am luat de gînduri acum o săptămînă, citind „manșeta" de la „a întîia" a „Gazetei sporturilor". Păi spuneți și dumneavoastră : „Racketii (dacă tot l-au românizat „pe final", de ce n-or fi făcut-o pînă la capăt cu ăst cuvînt ? — n.n.) din Chișinău dezbracă baschetbalistele gălățene ! !". Vă imaginați că, febrili, am răsfoit ziarul de eram să-l facem ferfeniță. Pînă la urmă, am găsit bomba în pagina a doua. Intitulată „Hold-up la Chișinău !", nota zice din primul rînd : „Echipa masculină de baschet CSU Galați". Aha, s-or fi travestit baschetbalistele gălățene. De unde, era vorba chiar de bărbați, pe de-asupra și îmbrăcați în toată regula chiar, iar ăia, cum le zice, racketii erau de fapt niște borfași care au furat cîteva sacoșe. De altfel, meteahna e veche. De cîte ori n-am cumpărat noi borcane cu etichete pe care scria „Mazăre fină" și înăuntru găseam fasole țucără...

DE SUB PODUL GRANT

● **ÎNTRE MAEȘTRI.** După cum se știe, tragerea la sorți a „optimilor" Cupei României a fost efectuată de maestrul fentei din Trivale, nimeni altul decît Nicolae Dobrin. După încheierea operațiunii tehnice, un alt maestru al fentei, dar și al glumei, Rică Răducanu îi spunea : „Băi Pară, nu puteai să mă dai cu una de prin București?" (Aluzie la „perechea" Steaua — Progresul) ● **CONCORDIE.** Dacă marele Tamango se prefăcea a fi supărat, în schimb cei doi președinți de cluburi, Jean Pădureanu și respectiv, Mircea Pascu, au ajuns imediat la înțelegere ca partida Gloria Bistrița — Rapid să se dispute la Brașov ● **CA ANA LUI MANOLE.** Nici viscolul care a bîntuit prin Capitală nu i-a putut împiedica pe giulești să-și continue pregătirile. Astfel, ei au întîlnit, în meci amical, ambițioasa echipă Zimbrul Chișinău, pe care au întrecut-o cu 3—1 (R. Voinea, Chiriță și Bogoi). Terenul acoperit cu zăpadă a constituit un test deosebit de util pentru condiția fizică și capacitatea de efort. Cu acest prilej, la alb-vișinii a evoluat și Sandu Guzun, al cărui transfer a fost perfectat ● **UN DIALOG LA DISTANȚĂ.** Recent re-legitimat la Gloria Florin Tene se va afla față în față cu „Leo" Toader. Va fi interesant de urmărit „duelul" dintre portarul „naționalei" și cel omis pe nedrept din vederile „selecționerului unic" ● **APROPO DE MOLDOVENI.** În toate confruntările pe care le-a avut cu aceștia, fie că a fost vorba de selecționata primă, fie de cea olimpică a Moldovei, Rapid a avut cîștig de cauză. Se aude că echipa Tiligul Tiraspol ar vrea să ne propună un meci „pe pariu", sperînd să ne administreze prima înfrîngere. S-o creadă ei... ● **PE URMELE LUI A.C. MILAN.** Incitantul program al returului, în care vom primi „acasă" vizita unor adversari tot unul și unul, ca și perspectiva prinderii unui loc într-o cupă europeană, au făcut ca abonamentele (cu prețuri între 900 lei la peluză și 2 000 la tribuna 0) să aibă mare căutare. Și zău că merită !

FANE RAPIDISTU ■

ANTOLOGIE

Definiții :

TUDOR ARGHEZI ■

Încrucișare :

N. GH. POPESCU–REBUS ■

...POTRIVITE

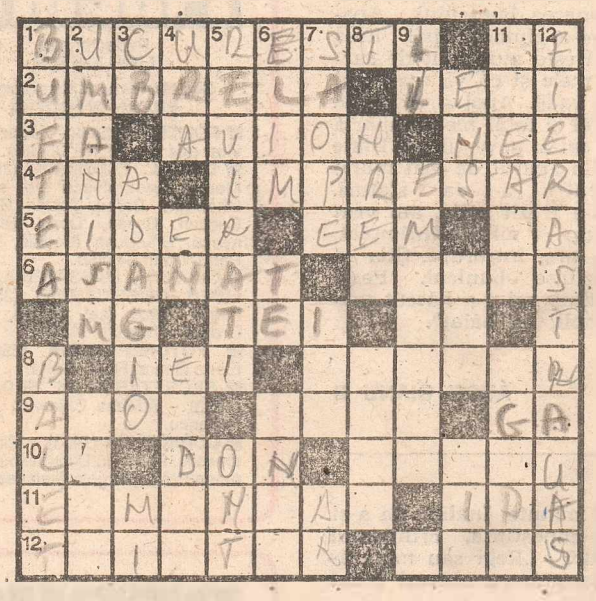

ORIZONTAL : 1) O mare grădină, azi, pe un diametru de vreo douăzeci și cinci de kilometri — Mezzoforte. 2) Între firmament și pălărie — Ce nu mai este și nu va mai fi. 3) Ia-o din primul spațiu al portativului — Păsări construite, ca și nuferii, numai din tevi și tulumbe (sg.) — Născută la Paris. 4) Afluent al Vistulei — Unul care trăiește pe seama talentului altora. 5) Rață cu puful fin — La ieșirea din Betleem ! Monograma pictorului Jiquidi. 6) Se zice despre un loc mlăștinos transformat într-un ogor — Cal cu pată albă. 7) Miligram — Frunza lui dă umbră, iar floarea ceai — Ultima de-acolo ! 8) Nu dai — Micul cîntăreț din cring. 9) Taina cea mare — Dare plătită de tătari domnilor Moldovei — Gheorghe Asachi. 10) Poate să fie laminor — Rîu cu cazaci — Unul din argonauți. 11) Alt nume dat Furiilor (mit.) — Rimă la cărămidă și munți în Creta. 12) Un bărbat bondoc, fără treabă, grosolan și naiv, inutil, întreținut și nul — Golf la Marea Egee.

VERTICAL : 1) Cetatea filmului românesc — O școală a farmecului ondulat cu pasul, coapsa, brațele și grumazul. 2) Vine de la om și pentru om — Vacă masculină. 3) Cezar Bolliac — Tempo lent, pe partitură — Deosebește pe Enescu de Eminescu ! 4) Sihastrul Carpaților — Literă slavonă — Gîscă la superlativ. 5) „Și care, în sfîrșit, după un nobil plan, petrecea... într-un vechi parmezan" (pl.) — Oficiul turismului. 6) Pe punctul de a fi eliminat ! — Inițialele caricaturistului Taru — Teverone. 7) Arc de venin — Oază în Sahara de Nord — Doctor. 8) A face ceva pe vecie — Niște neveste late pornite la drum pe o linie strîmbă. 9) Dublu „l" — Imagine caracteristică 10) Oraș și rîu în Austria — A mai fost un stup în zbor... — În apă pește și pe drum dulce. 11) Substantiv de prins pește și de tras pe sfoară — Firimiturile siciliene. 12) „Tovarășul și soarecele tău" (dim.).

Dicționar : NEE, TNA, EIDER, EEM, IEI, ALAM, ENES, ELIM, ANIO, IGL, ENS.

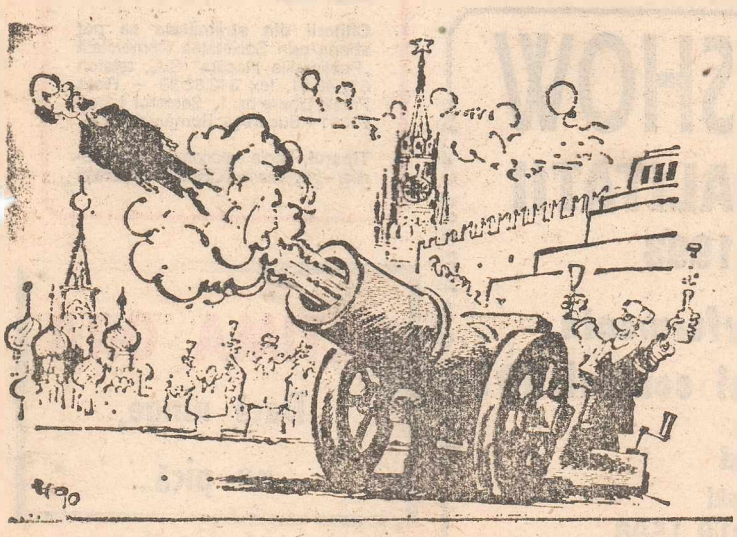

ORIZONTAL : 1) Instrument care indică viteza de deplasare a unui automobil. 2) Morfeu' indigen — Perioada istorică... a automobilelor vechi (pl.) — Număr mic... 3) În spatele Trabantului ! — Starea șoferului... care învîrzește fiola. 4) Portierele pentru ocupanții locurilor dintr-un automobil — Sufix cu sensul „om". 5) Cart ! — Pe partea stîngă a arterei ! — Localitate în Rusia. 6) Mers cu viteză redusă — Perioadă mare de timp — Pisc în Alpii Retici. 7) Indicator de circulație — Glume la care sînt supuși de regulă „trabantiștii" și „lăstuniștii". 8) Matricolă internațională auto pentru „Monaco" — Băgat în garaj — Cap sucit ! 9) Necredincios — Primele etape ! — Parcat pe dreapta ! 10) Puși în circulație în Iran — Ajută șoferul la schimbarea unei roți... 11) La ieșirea din intersecție ! — Drum pe care se desfășoară o călătorie, cu indicarea localităților parcurse (pl.).

VERTICAL : 1) A sosi din cursă — A merge după o altă mașină. 2) Loc în care se încrucișează două drumuri. 3) Depășite în sfîrșit ! — Lampa din spate a unui autovehicul, care se aprinde atunci cînd se apasă pe frînă — La capătul șoselei ! 4) Dînșii — Norme de comportare pentru șoferi. 5) Trecere de pietoni — În garaje ! — Ieșit... din viteză ! 6) Staționare — Roțile din față ! 7) Se mișcă încet (pl.) — A selecționa — Camion gol ! 8) Vîrf în Carpații Orientali (1708 m) — Căi importante de comunicație și de transport. 9) Rezervor de benzină... — Autocamion de mare tonaj, folosit pentru transportul internațional de mărfuri. 10) Telescopice... la automobile (sg.) — Partea din față a unui camion ! 11) Produs lactat — Lateralele autoturismului (sg.). 12) Interdicție de circulație.

Dicționar : MEN, ITAT, ERR, ECEM,.

MIHAI ZGUBEA ■

AUTOMOBILISTICĂ

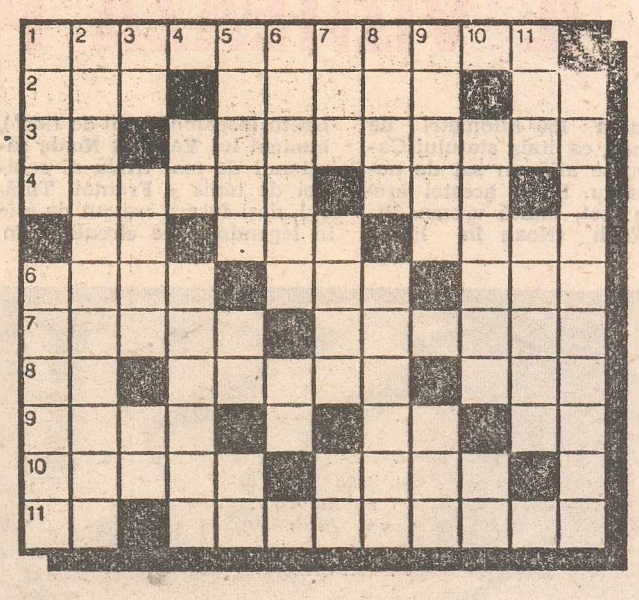

Dezlegările problemelor din nr. 9

Dezlegarea careului Eminesciană din numărul trecut :

LUCEAFĂR ; FS ; N ; ALBUMUL ; DRAGA ; CI ; ROSTI ; ULOT ; UCO ; RT ; DEMONI ; LIRA ; EPIGONII ; OITA ; R ; IS ; T ; DACA ; CÎMPII ; F ; ORAȘE ; BEE ; OCA ; RAR ; ATE ; TE ; OM ; I ; EC ; RALU ; ALI ; NF ; INEGALABIL ; TAINIC ; U ; VENI ; ATÎT DE FRAGEDĂ.

Dezlegarea careului „CUVINTE"... :

POEZIE ; CLIPĂ, OPTIMISM ; DOR ; VO ; GĂOACE ; CS ; ERR ; GNU ; OALĂ ; STUPI ; LALEA ; TUB ; NG ; Z ; RUP ; INIȚIATIVE ; A ; T ; NU ; IOLĂ ; EP ; OM ; RÎNĂ ; VELĂ ; RĂSCOALĂ ; MAG ; RIAD ; ALBINĂ ; TERNAR ; BERIL.

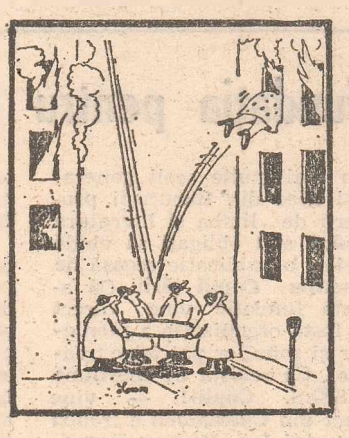

Anecdote

LA ȘCOALĂ

— De ce poartă chirurgul mască, în timpul operației ?, întreabă examinatorul.

— Ca să nu fie recunoscut în cazul cînd operația nu reușește, vine prompt răspunsul din bancă.

LA OSPICIU

Un nebun se adresează altui nebun :

— Ghici ce am în mînă ?

— O furnică.

— Nu, n-ai ghicit.

— O muscă.

— Nu-i adevărat.

— Un elefant.

— Ah, iar ai tras cu ochiul!

VINDECARE MIRACULOASĂ

— Zici că au dispărut miraculos crizele nervoase ale soției tale ? Ai dat peste un medic grozav ? Ce tratament i-a prescris ?

— Foarte ușor și simplu : i-a spus că nervozitatea este un semn al bătrîneții.

ÎNTRE PRIETENE

— Este adevărat că te-ai despărțit de prietenul tău ?

— A insistat să mă culc cu el. L-am refuzat, bineînțeles. I-am spus că n-am să fac acest pas pînă nu-mi va pune ceva în jurul degetului.

— Și ?

— Mi-a cumpărat un leucoplast !

ÎNTRE BROAȘTE

— De ce nu aveți copii ?, întreabă un broscoi pe un altul, în timp ce stăteau pe o frunză de nufăr.

— Eu aș vrea foarte mult, dar soția mea se teme tare mult de barză !

LA ORA DE FIZICĂ

— Care este deosebirea dintre curentul electric din rețea și fulger ?, întreabă profesorul.

— Curentul electric costă 8 lei kilowatul și în curînd va fi 12 lei, în timp ce fulgerul este gratuit, veni răspunsul unui elev „bine documentat".

FERICIRE

Mama unui copil de cinci ani era mereu încruntată și pusă pe ceartă, micuțul fiind mereu certat pentru cele mai mici vini. Într-o zi, copilul, oftînd, îi spuse : „Ce fericiți am fi fost eu și tata, dacă tu ai fi rămas necăsătorită !..."

INSISTENȚĂ

Ionescu îi arată prietenului său o femeie frumoasă și tînără, ce trecea pe stradă.

— O vezi ? Frumusețea asta a insistat toată noaptea să-mi deschidă ușa.

— Ce noroc pe tine. Și de ce n-ai lăsat-o să intre ?

— Ce să intre ?! N-am lăsat-o să iasă !

LA MEDIC

— Doctore, de ce după un anumit număr de ani de viață conjugală nevasta nu te mai atrage ? întreabă un pacient.

— Pentru că — vine răspunsul doctorului — nevasta este ca un somnifer : după ce l-ai folosit un număr de ani, el dă obișnuință.

☆

— Doctore, am 80 de ani și pînă acum în relațiile conjugale totul a mers bine. De la o vreme, însă, am numai eșecuri. Nu sînteți de părere că

ar trebui să fac o schimbare ?

—Da, dar numai că ce ar trebui să schimbați nu se poate.

Culese de
AUREL D'ANU ■

BUNICUL, MORT DE CÎȚIVA ANI, ÎL VIZITEAZĂ PE YANNICK NOAH

Cam la 150 kilometri de Yaoundé, capitala statului Camerun, se află un sat de negri bantu. Șeful acestei așezări a fost, multă vreme, Bikie Noah (Noah în limba bantu înseamnă „om de fier"), bunicul lui **Yannick Noah**, căpitanul de mai tîrziu al echipei de tenis a Franței. Tînărul, deși fusese crescut de mic în legendele ce circulau în satul său de baștină, nu a vrut să dea niciodată crezare fenomenelor de care le consideră supranaturale. Așa că, ori de cîte ori venea vorba de farfurii zburătoare, reîncarnare, existența unei vieți dincolo de moarte ș.a. dădea neîncrezător din umeri.

De la o vreme, dureri puternice la genunchi îl împiedicau pe Yannick să desfășoare un joc la nivelul de care era capabil. Deși vizitat de medici, tratat cu tot felul de medicamente clasice, durerile nu încetau. După cîtva timp a revenit în satul lui, unde un vraci l-a vindecat în cinci minute. A fost primul șoc, care a început să-i zdruncine neîncrederea în supranatural. Al doilea șoc l-a avut chiar în ziua cînd i s-a născut primul copil. Era ora 4 dimineața. La locuința lui de lîngă Paris, cîinii, de obicei liniștiți, au început să latre puternic. Zgomotul l-a făcut pe Yannick să sară din pat. A fost cuprins de o senzație bizară, asemănătoare cu aceea pe care a simțit-o cînd a învins la finalele de tenis de la Roland Garros.

„Deodată, povestește el, l-am auzit pe bunicul meu, ce murise de cîțiva ani, spunîndu-mi «Bună dimineața». Nu m-am speriat. Bunicul, încă de cînd eram mic, îmi spunea că el nu va muri niciodată și că va fi mereu lîngă mine, pentru a-mi da sfaturi bune. De altfel, în satul meu există credința că nepotul este reîncarnarea bunicului. Apariția mi-a zîmbit. Apoi mi-a spus că este mulțumit de succesele mele și că va mai veni să mă vadă. Apoi a dispărut. De altfel și tatăl meu, Zaharia Noah, mi-a povestit că Bikie Noah i-a apărut de mai multe ori, pentru a-i da sfaturi. Cînd s-a trezit soția, am vrut să-i spun ce mi s-a întîmplat, dar ea m-a întrerupt. Știa că mă vizitase bunicul. Peste puțin timp mi s-a născut primul copil, un băiat".

AUREL DIANU ■

Condamnat la moarte, a fost dus la execuție de trei ori în șase ore

După 13 ani de detenție, Robert Alton Harris, din Saint Quentin, California, a fost condamnat la moarte prin gazare, sub acuzația de a fi ucis doi adolescenți.

Execuția este fixată pentru miezul nopții. I se permite să-și ia adio de la fratele său. E poftit la masă : friptură de pui, pizza, o sticlă de Cola, bomboane și o țigară Camel. Cu exact un minut înaintea introducerii gazului letal, avocatul obține întreruperea execuției, dovedind că folosirea camerei de gazare este contrară constituției S.U.A.

Ora 3 și 45 minute : Curtea supremă a Statelor Unite ordonă aplicarea sentinței. Robert Harris este așezat din nou pe scaunul din camera de gazare. Trei minute mai tîrziu, gardienii îl vor reconduce în celulă. Avocatul a izbutit să introducă o nouă probă : fratele condamnatului, prezent și el la locul crimei, s-a recunoscut ca vinovat pentru uciderea unuia dintre adolescenți. Harris revine în sala de așteptare. Într-o cameră alăturată sînt prezente 50 de persoane. Între acestea, tatăl celor două victime, polițistul care l-a arestat pe Harris, 17 ziariști și 12 cetățeni onorabili selecționați de judecător.

Ora 6 și 7 minute. Robert Harris este reinstalat în sinistra cameră. E invitat să îmbrace o cămașă nouă și o pereche de blue-jeans. Pe craniul ras se instalează electrozii ce vor detecta sfîrșitul. Un gardian aruncă pastila de cianură în baia de acid, declanșînd gazul fatal. Agonia va dura 7 minute. Înainte de a-și pierde cunoștința, criminalul murmură : „Regi sau măturători, dansăm cu aceeași coasă a morții".

Execuția este urmată de un val de proteste. Ziarele și mulțimea din stradă amintesc guvernanților că, începînd cu 1975, investigații ulterioare au demonstrat că 27 din condamnații la moarte au fost persoane nevinovate.

Fundația pentru băut aghiazmă

În mai multe școli generale și licee din București profesorii de limba și literatură română sînt obligați să vîndă elevilor o publicație scoasă de **Fundația Copiii țării.** Că această fundație vine direct din fosta organizație a pionierilor și șoimilor patriei, e treaba ei. Că revista în chestiune — **S.O.S. Copiii!** — vine direct din **Cutezătorii** e treaba domnului Ion Văduva-Poenaru, directorul fondator, și a colegilor săi Irimie Străuț, Șerban Cionoff, Iuliu Rațiu, Florin Costinescu și alții. În fine, că publicația în sine n-are nici un chichirez, ea adunînd în opt pagini format mic, la un preț format mare (25 lei), laolaltă reclame de anvelope, dări de seamă la concursul „Kent-Turbo" și istorioare educative pentru te miri cine, e treaba editurii **Geneze,** care o scoate.

Cînd însă, la fel ca înainte de '89, niște oameni care ar putea să-și afle un rost mai demn bagă cu de-a sila în ghiozdanul pruncilor noștri publicații pe care altfel nu le-ar cumpăra nimeni, e treaba noastră. Întrucît copilul meu a trebuit să dea banii de biscuiți, ca să-și scoată domniile lor, autorii foii, leafa, aș vrea să le comunic, prin intermediul revistei **Flacăra,** că sînt gata să le trimit prin poștă un pol pe lună, plus revista, s-o mai vîndă și în blocul unde locuiesc.

FLORICA MARINESCU ■
învățătoare

QUALITY TESTING SHOW
SALONUL NATIONAL AL CALITATII
Sala Palatului 26-30 aprilie 1993
○ produse electrice si electronice de performanta
○ aparatura si echipamente de masura si control; NDT
ASA EXHIBITIONS a branch of ASA Co., Ltd
Informații, înscrieri, rezervări spații: 70224 Bucuresti
str. Logofăt Luca Stroici 15, tel.: 611 8454, fax: 312 1588
Rezervat publicitate 1993 ASA Co., Ltd

PUBLICAȚIILE Flacăra

S.C. ® S.A. Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 04.07.1991

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:
Președinte – director general: GEORGE ARION
Membri: Ion D. Goia, Alexandru Păsărin, Liana Tatos, Liviu Timbus.

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 617.60.10, 617.60.20 (cu interioarele de mai jos);
Fax: 312.82.89
Cont lei — 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută — 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra
Redactor șef: LIVIU TIMBUS
Secretar general de redacție: EUGEN CHIROVICI
■ **POLITICĂ** (2560) – **Tudor Octavian** (șef secție), Ion D. Goia.
■ **SOCIAL, ECONOMIC** (2559) – **Marcel Apostolescu** (șef secție), Gheorghe Barbu, Adrian Brutaru, Cristian Buzaș, Dorin Gherghinescu, Brândușa Nicolae, Dorian Radu, Dorin Sălăjan.
■ **CULTURĂ, MASS-MEDIA, TIMP LIBER, DIVERTISMENT** (2558) – **Liana Tatos** (șef secție), Elena Grecescu, Evelina Mazilu.
■ **FOTOREPORTERI** (2528) – Elena Ghera, Florin Ionită.
■ **SECRETARIAT DE REDACȚIE** (1453) – Adriana Chirovici, Adrian Petrescu.
■ **CORECTURĂ** (1453) – Maria Antonescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

REBUS
Redactor șef: ALEXANDRU PĂSĂRIN
Aurel Ștefan Alexandrescu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea, Simona Simzianu.
Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Flacăra Basarabiei

Flacăra BIS

■ **JURIDIC** (2600): **Corneliu Olteanu.**
■ **FINANCIAR** (2143): **Avida Balica,** Gabriela Ionescu, Eugenia Ciurea, Florența Tudor.
■ **ADMINISTRATIV** (2634): **Dan Mircea Popa,** Marian Băicoianu, Liliana Crețu.
■ **SECRETARIAT SOCIETATE:** Cătălina Ștefănescu (617.59.69).
■ **PUBLICITATE** (2634): Mihai Săndoiu, Florin Dobrescu, Angela Frandoș, Călin Mărcușanu, Octavian Nuță, Aristică Văduva.
■ **DIFUZARE** (617.48.91): **Manuela Vasiliu,** Gabriel Bumb, Florin Enache, Doru Iancu, Dan Morariu, Gabriel Milan Sava.

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra" S.A., telefon 617.48.91, fax 312.82.89 – Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1, cod 71341 – București, România.

Tiparul: Regia autonomă a imprimeriilor – Imprimeria CORESI – București

ULTIMA ORĂ
Dacă ninge, nu pică...

24 pag. — 50 lei